

Hằng Ôn

Contents

Hằng Ôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	60
22. Chương 22	63
23. Chương 23	67
24. Chương 24	69

Hằng Ôn

Giới thiệu

Editor: Tiểu Thụy
Thể loại: hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công , giới giải trí, gương vỡ lại lành
Nhân vật chính: Ôn Duy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-on>

1. Chương 1

Hứa Kính Hằng nghiêng người tựa ở bên giường, nương theo ánh đèn ngủ vàng vọt không mấy sáng sủa nghiên cứu kịch bản trong tay.

Tiếng nước chảy vang vọng trong phòng tắm hồi lâu cuối cùng cũng dừng lại, trong phòng lập tức an tĩnh, chỉ có tiếng lá cây ngoài cửa sổ bị gió thổi lay động phát ra âm thanh sần sật thanh dứt quãng truyền đến.

“Cạch”, cửa phòng tắm bị kéo ra, Ôn Duy Viễn chỉ quấn một cái khăn tắm quanh hạ thân mà đi ra.

Hứa Kính Hằng buông kịch bản, nhìn theo lưng hắn không chuyển mắt.

Ôn Duy Viễn cúi đầu, lấy tay tùy tiện vuốt vuốt mái tóc ngắn.

Bất quá chỉ là vài động tác vô cùng đơn giản, lại làm cho Hứa Kính Hằng không dời mắt được, tầm mắt giống như gắn chặt ở trên người hắn, chớp mắt một cái cũng không nổi.

Năm năm, y chưa bao giờ chán nhìn hắn, thậm chí luôn cảm thấy nhìn không đủ.

Mái tóc ngắn gọn gàng rất dễ khô, Ôn Duy Viễn bất quá chỉ vuốt chừng chục cái, liền thu tay về, lúc quay đầu lại, vừa vặn cùng ánh mắt của Hứa Kính Hằng giao nhau, hắn chớp mắt, cũng không có ý tứ muốn né tránh.

“Nhìn gì vậy?” Sau một lúc lâu, Ôn Duy Viễn rốt cuộc mở miệng trước. Giọng nói trầm thấp không có quá nhiều dao động, không nghe ra được tâm tình của hắn.

Hứa Kính Hằng hạ tầm mắt, không tập trung mà xem qua loa kịch bản nói: “Không có gì.”

Ôn Duy Viễn nhàn nhạt “Àn” Một tiếng, cũng không thêm để ý: “Buổi sáng ngày mai có phần diễn của em sao?”

“Có, anh thì sao?”

“Cũng vậy.”

Hứa Kính Hằng nhìn không được, nhiều chuyện hỏi một câu: “Diễn cùng với Tưởng Văn Duệ?”

Ôn Duy Viễn cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Ừ.”

Nghe được đáp án, Hứa Kính Hằng hơi lộ ra một tia biểu tình không vui, nhưng cũng rất nhanh liền giấu đi, y một mực cúi đầu, cũng không biết Ôn Duy Viễn mới vừa rồi có nhìn thấy hay không.

Hứa Kính Hằng cùng Ôn Duy Viễn đều là nghệ sĩ trong làng giải trí, Ôn Duy Viễn bắt đầu sự nghiệp trước Hứa Kính Hằng năm sáu năm, cũng đã hoạt động ở trong giới hơn mười năm. Mà Tưởng Văn Duệ bất quá chỉ là một nghệ sĩ mới, vừa mới tốt nghiệp học viện điện ảnh.

Gần nhất Hứa Kính Hằng nhận đóng một bộ phim mới, vừa vặn tại cùng thành phố mà Ôn Duy Viễn mới quay xong một bộ phim truyền hình. Hai người lâu ngày không gặp nay lại đụng mặt ở đây, Hứa Kính Hằng sau khi tạm biệt mọi người trong đoàn phim, liền cầm kịch bản đến tìm Ôn Duy Viễn. Không vì cái gì khác, chỉ là đơn thuần y nhớ hắn.

Giường đột nhiên chấn động, Hứa Kính Hằng vô ý thức ngẩng đầu, Ôn Duy Viễn đứng dậy cởi bỏ khăn tắm rồi lại đi vào phòng tắm, khi quay lại, trên cầm một cái quần lót, xem bộ dáng là định đứng ngay đây mà mặc vào.

Hứa Kính Hằng nhìn hắn từng bước một từ phòng tắm đi tới, vương mắc nghẹn ở trong lòng hơn mười giây nay, cuối cùng bật ra: “Tưởng Văn Duệ thích anh phải không?”

Mặc dù không đích thân tới hiện trường dò xét, nhưng chỉ một đoạn phim ngắn trong bản tin tức giải trí chiếu trên truyền hình, cũng đủ để Hứa Kính Hằng nhìn ra một chút manh mối.

Ôn Duy Viễn hơi sững người, động tác cúi người mặc quần lót khựng lại một chút, sau đó hắn cũng không giấu diếm nói: “Ừ.”

Nếu như năm đó là cậu ta yêu thầm anh, cũng là cậu ta hỏi anh có thể hay không cùng cậu ta cùng một chỗ, anh cũng sẽ đáp ứng sao?

Vấn đề này lẩn quẩn trên môi Hứa Kính Hằng hồi lâu, cuối cùng không mở miệng hỏi.

Không dám hỏi, bởi vì sợ hãi đáp án của Ôn Duy Viễn.

Kịch bản trong tay bị đặt trên tủ đầu giường khách sạn, Hứa Kính Hằng quỳ gối trên giường bò đến sau lưng Ôn Duy Viễn, y giang rộng đôi tay ôm lấy Ôn Duy Viễn, đầu lưỡi quần lấy tai hắn, nhẹ nhàng ma sát: “Duy Viễn, em nhớ anh.”

Xưng hô thân mật, lời nói ái muội, như thể cuộc đối thoại vừa rồi, căn bản không hề phát sinh.

Hứa Kính Hằng hy vọng có thể từ miệng Ôn Duy Viễn nghe được một câu “Anh cũng vậy”, dù là chỉ là một tiếng hừ nhẹ xuất phát từ khoang mũi, cũng đã đủ rồi.

Nhưng mà, không có gì cả.

Ôn Duy Viễn ôm lấy y, cởi quần lót hắn mới mặc vào, đem Hứa Kính Hằng đặt ở dưới thân.

Bọn họ cùng một chỗ nằm năm, đều rất quen thuộc thân thể của đối phương, Ôn Duy Viễn bắt quá chỉ mới cởi áo Hứa Kính Hằng, ở trên ngực y vuốt ve vài cái, đã thành công khiêu khích dục vọng của Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng nhìn chằm chằm nam nhân bên trên mình, năm năm, tất cả tính sự đều là do chính mình khơi mào, Ôn Duy Viễn tựa hồ cũng không biết rõ chủ động như thế nào, hay là, hắn hoàn toàn không thích mình, cho nên không muốn chủ động.

Ôm lấy cổ nam nhân, Hứa Kính Hằng ngửa đầu cùng hắn hôn môi, chỉ có lúc này, y mới có thể cảm thấy an tâm. Nụ hôn đáp trả Ôn Duy Viễn so với cái hôn của y thì càng bá đạo hơn, chà đạp đôi môi Hứa Kính Hằng, dường như từ trong nụ hôn lộ ra ái ý thâm trầm khó đoán.

Đến tột cùng là hắn đang lừa gạt y, hay là Hứa Kính Hằng đang tự lừa gạt bản thân, đã không quan trọng nữa.

Ngọn lửa tình dục hừng hực thiêu đốt, Hứa Kính Hằng xoay người đảo vị trí với Ôn Duy Viễn, y ngồi trên bụng nam nhân, nâng lấy dục vọng cứng rắn của hắn, đưa vào trong cơ thể mình.

Quá lâu không có làm tính sự, lối vào khô khốc lại thít chặt, khi vật cứng cắm vào thì ần ần đau, Hứa Kính Hằng nhíu mày cắn môi, miễn cưỡng nhịn xuống đau đớn. Thật vất vả nuốt vào hơn phân nửa, trên trán sớm đã che kín một lớp mồ hôi mỏng.

Hai tay chống trên lồng ngực Ôn Duy Viễn, Hứa Kính Hằng khí tức bất ổn mà tạm dừng một lát, cũng không định trì hoãn quá lâu, chờ một hồi chợt Ôn Duy Viễn đẩy thất lưng hướng lên phía trên mà đỉnh nhập, mạnh mẽ đem một nửa âm hành còn lộ ở bên ngoài ấn vào.

Hứa Kính Hằng hít một ngụm khí lạnh, phần eo bị người nắm chặt, thanh âm kêu đau còn chưa bật ra khỏi miệng, Ôn Duy Viễn cư nhiên phát động thể công. Hậu huyệt đột nhiên phải chịu đau nhức quá mức, không tự giác liền co rút lại, ẩm ướt nóng bỏng trong cơ thể Hứa Kính Hằng càng kích thích dục vọng của Ôn Duy Viễn, hắn chuyển động eo, liên tục trườn sát.

Trọng tâm bất ổn làm Hứa Kính Hằng té sấp lên người Ôn Duy Viễn, tay Ôn Duy Viễn vươn ra, vuốt ve sống lưng Hứa Kính Hằng, xoa nắn cái mông của y. Hai tay nam nhân giống như có ma lực, dần dần đem đau đớn chuyển hóa thành tê dại quấy đảo lòng người.

Mỗi lần va chạm dẫn đến cơ thể ma sát với nhau, âm hành Hứa Kính Hằng kề sát phần bụng của hai người, cũng không cần dùng tay, chỉ bằng trườn sát từ phía sau liền bắn ra bạch trọc tinh dịch.

Ôn Duy Viễn bởi vì hậu huyệt Hứa Kính Hằng sau khi bắn tinh thì co rút làm cho dục vọng dâng trào, hung hăng xâm lược.

Hứa Kính Hằng bị hắn tiến nhập mà lay động lên xuống, neho mắt dò xét biểu tình bị dục hỏa thiêu đốt của Ôn Duy Viễn, y khó có thể tự kiềm chế lại nghĩ tới vấn đề đã quấy nhiễu mình mấy năm nay.

Vấn đề này Hứa Kính Hằng đã từng tự hỏi qua vô số lần, nhưng chung qui cũng không biết được tính hướng của Ôn Duy Viễn, dù sao Ôn Duy Viễn cũng từng kết hôn, tuy nhiên cũng đã ly hôn, nhưng là cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua hắn có scandal tình cảm với bất cứ ai, bất luận nam hay nữ.

Lúc trước, Hứa Kính Hằng yêu thầm Ôn Duy Viễn bị Ôn Duy Viễn phát hiện, nam nhân cũng không quá kinh ngạc, vân đạm phong khinh hỏi một câu: “Cậu thích tôi phải không.”

Bí mật Hứa Kính Hằng giấu ở trong lòng bao nhiêu năm tại một khắc này mà bùng phát, y buột miệng: “Đúng vậy.”

Biểu tình chán ghét mà y đã dự tính lại không hề xuất hiện trên khuôn mặt nam nhân, nhưng Hứa Kính Hằng cũng không vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Duy Viễn lại hỏi y: “Có phải nếu tôi không hỏi thì cậu cũng không nói?”

Hứa Kính Hằng gật gật đầu, thăm dò hẳn: “Nếu anh biết, còn có thể để ý đến tôi sao?”

Ôn Duy Viễn không chút do dự trả lời: “Sẽ.”

Nói như vậy, có phải là đại biểu mình còn một tia hy vọng?

Trong nội tâm nghĩ như vậy, cũng liền mở miệng nói ra, Hứa Kính Hằng cẩn cẩn dực dực, cực kỳ chăm chú nhìn vào mắt Ôn Duy Viễn, dường như trời long đất lở đều không quan trọng trong giờ phút này. Y từng chữ từng chữ hỏi: “Anh sẽ theo tôi cùng một chỗ sao?”

Ôn Duy Viễn sững sốt, gần như không hề suy xét, liền đáp ứng ngay tại chỗ: “Được.”

Một chữ, ngữ khí mạnh mẽ, vang dội trong tim Hứa Kính Hằng, thoáng cái, cũng đã năm năm.

Còn nhớ rõ tràng cảnh lần đầu tiên cùng Ôn Duy Viễn trên giường, Hứa Kính Hằng là lần đầu tiên làm chuyện này, chút ít kinh nghiệm của y cũng chỉ là xem phim mà biết được, kinh nghiệm tình ái thua xa Ôn Duy Viễn người đã từng kết hôn. Nhưng trên giường, Ôn Duy Viễn rất bị động, cởi quần áo, hôn môi, vuốt ve đều do Hứa Kính Hằng đến, Hứa Kính Hằng điều động tất cả kinh nghiệm mình biết về phương diện này, ở trên người hắn hết hôn lại liếm, đến khi đem thú tính của Ôn Duy Viễn khơi mào, lập tức bị người nọ đè xuống, tất cả quyền khống chế bị hắn tước đoạt.

Hết như hiện tại.

2. Chương 2

Chuyện giường chiếu thâm kín, Ôn Duy Viễn cũng thường không chủ động khơi mào, nhưng cuối cùng đều đem Hứa Kính Hằng gây sức ép đến chỉ còn nửa cái mạng.

Ôn Duy Viễn năm nay đã ba mươi ba tuổi, nhưng khi hưng trí lên, thì không thua gì thanh niên tinh lực dồi dào. Dục vọng nhân nhện mấy ngày nay, tại đêm nay hết thấy bạo phát, sau khi làm ba lượt, hắn sáng khoái tinh thần, chỉ khổ Hứa Kính Hằng, nằm bẹp ở trên giường không biết là ngủ, hay là ngất đi.

Nhẹ nhàng kéo chăn đắp kín cho Hứa Kính Hằng, Ôn Duy Viễn dùng nước ấm thấm ướt khăn, vắt khô, vén một góc chăn lên, thay Hứa Kính Hằng xử lí.

Lúc cao trào thì ai mà nhớ đến dùng bao cao su chứ, dù sao hai người bọn họ cũng chỉ duy nhất cùng người kia làm loại chuyện tư mật này, kiểm tra sức khỏe hàng năm đều cho thấy thân thể khỏe mạnh, quên mang bao cao su cũng là chuyện thường.

Khi không mang theo bao cao su, Ôn Duy Viễn nhớ tới tình hình đặc biệt lúc ấy mình tiến xuất, ở ranh giới kích thích, cũng không đầu óc đâu mà kiềm chế, thậm chí bởi vì xuất ra bên trong Hứa Kính Hằng mà liền hưng phấn lại ngay lập tức.

Cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, thể hiện trên người bọn họ, rõ ràng nhất chính là Ôn Duy Viễn đêm nay có hai lần kiềm chế không nổi xuất ra trong cơ thể Hứa Kính Hằng.

Cái móng mềm mại lại co dãn sờ rất có xúc cảm, Ôn Duy Viễn ở bai bên chọc chọc vài cái, mới tách khe móng người đang ngủ say ra. Hậu huyết sau nhiều lần bị xâm phạm đâm mỹ khép mở, còn chưa hoàn toàn khép lại, sưng đỏ, xung quanh còn dính một ít chất lỏng bạch sắc hỗn độn, Ôn Duy Viễn nhẹ nhàng ấn vào huyết khẩu, càng nhiều chất lỏng bạch sắc từ trong cơ thể Hứa Kính Hằng chảy ra, chảy dọc theo bắp đùi dọc xuống chân đầy tình sắc.

Ôn Duy Viễn nhìn mình chăm chăm dấu vết chất lỏng lưu lại trên đùi Hứa Kính Hằng, hắn nhếch môi khẽ cười một tiếng, cũng không lau những chất lỏng kia, chỉ là đem tinh dịch trong huyết dẫn ra, lại lau hết tinh

dịch ở huyết khẩu, phòng ngừa Hứa Kính Hằng bị tiêu chảy, cái khác thì cố ý lưu lại, hết như đánh dấu sở hữu.

Hành vi ấu trĩ, chẳng khác gì con chó con dùng nước tiểu đánh dấu địa bàn.

Hết thấy những hành động này, không hề đánh thức Hứa Kính Hằng, Ôn Duy Viễn có chút đắc ý đối với dấu vết bạch sắc khô lại trên người Hứa Kính Hằng.

Hiện tại là hai giờ sáng, Ôn Duy Viễn chỉnh đèn sáng mức thấp nhất, nằm bên cạnh Hứa Kính Hằng nhắm lại kịch bản của mình, lúc này mới nằm ngủ.

Ngày hôm sau mới sáng sớm, đồng hồ sinh học ngày nào cũng như một Ôn Duy Viễn đúng bảy giờ mở mắt, người bên cạnh vẫn y như cũ vù vù ngủ, mệt đến ngất ngư.

Ôn Duy Viễn cầm lấy điện thoại di động của mình, xốc lên một góc chặn đi vào phòng tắm gọi điện thoại.

Đạo diễn bộ phim mới của Hứa Kính Hằng là người nổi danh trong giới giải trí Văn đạo diễn. Văn đạo diễn, tên đầy đủ Văn Tiểu Thành, năm nay hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua thì cũng không khác biệt lắm với lần đầu gặp mặt lúc hắn mới ba mươi tuổi. Hắn ít nói, làm người ngay thẳng, cũng không quanh co lòng vòng. Cùng với biên kịch đồng tính luyến ái Tông Khang, mấy năm trước cùng công khai. Văn Tiểu Thành sinh ra trong gia đình đạo diễn gia thế, lúc hơn 30, thích làm phim truyền hình cổ trang cũng thu được không ít thành tựu, mấy năm gần đây bắt đầu làm phim dân quốc và phim hiện đại, tiếng vang trước sau như một rất tốt.

Được Văn Tiểu Thành nâng đỡ trở thành minh tinh có rất nhiều người, Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng trùng hợp đều ở trong nhóm đó.

Ôn Duy Viễn hai mươi hai tuổi tiến vào giới giải trí, hai mươi ba tuổi nhờ diễn trong bộ phim hiện đại đô thị đầu tiên của Văn Tiểu Thành mà nổi danh, quan hệ hảo hữu của hai người cũng vì vậy mà duy trì đến hiện tại.

Văn Tiểu Thành biết rõ quan hệ của Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng, đoán chừng Văn Tiểu Thành đã thức, Ôn Duy Viễn lập tức gọi điện thoại cho Văn Tiểu Thành.

Hứa Kính Hằng như vậy khẳng định là không đứng dậy nổi, Ôn Duy Viễn thật có lỗi nói với Văn Tiểu Thành, hy vọng có thể đem cảnh quay sáng nay của Hứa Kính Hằng chuyển qua buổi chiều, hoặc là lúc khác.

Tối hôm qua còn khá tốt, sáng nay sao lại thân thể không khỏe?

Hướng chỉ diễn viên của đoàn mình ngủ trong phòng Ôn Duy Viễn, Văn Tiểu Thành vừa nghe liền biết rõ nguyên nhân trong đó, cười trêu ghẹo Ôn Duy Viễn hai tiếng, nói cho hắn biết vừa vận bởi vì phục trang có vấn đề, phần diễn của Hứa Kính Hằng phải dời lại một ngày.

Ôn Duy Viễn rửa mặt xong từ phòng tắm đi ra, chuông báo thức của điện thoại Hứa Kính Hằng vang lên.

Mơ mơ màng màng kéo chăn ra, ngái ngủ mà tắt chuông báo thức, xoa xoa mắt, vừa mệt mỏi cửa lười biếng nằm dựa trên giường không muốn đứng dậy.

Ôn Duy Viễn đứng ở bên giường, vừa mặc quần áo vừa nói: “Ngủ thêm một lát đi.”

Tiếng hừ nhẹ mang theo giọng mũi nồng đậm phát ra một tiếng từ chối, Hứa Kính Hằng đưa tay che khuất mắt của mình đấu tranh lần cuối cùng: “Buổi sáng còn có cảnh quay, không thể ngủ.”

“Rèm chưa có kéo ra, không bị chói mắt đâu.” Chỉ là một động tác, Ôn Duy Viễn liếc thấy liền hiểu ngay ý nghĩa bao hàm trong đó, hắn đi qua, kéo tay Hứa Kính Hằng xuống nhét lại vào trong chăn, “Văn Tiểu Thành nói phục trang còn chưa tới đủ, ngày mai mới quay.”

Hứa Kính Hằng như được đại xá, một chữ cũng lười mở miệng, sự mạnh mẽ chống đỡ ý thức dần dần tắt mất, rất nhanh lại mê man. Đợi đến khi y ngủ đủ tỉnh lại, đã là chuyện lúc xế chiều.

Ôn Duy Viễn còn chưa quay lại, Hứa Kính Hằng không biết hắn bây giờ có phải đang quay phim hay không, nghĩ nghĩ, loại bỏ ý tưởng gọi điện thoại cho hắn.

Bụng đói đến sôi lên ùng ục, kháng nghị chủ nhân mình quá mười hai tiếng đồng hồ đều không cho hẳn ăn cơm. Hứa Kính Hằng xoa bụng rồi giường, lúc đánh răng, lơ đãng nhìn trong gương thấy quanh vành mắt của mình có một quầng thâm đen thui, y cắn răng áp sát mặt vào gương, thấy rõ ràng chỗ đó mạch máu nổi rõ mắt thì sưng lên, hơi nóng trong miệng, làm cho tấm kính bị bám một tầng hơi nước, mơ hồ không rõ.

Y hai mươi chín tuổi, cuộc sống ngôi sao đổi trắng thay đen trong chớp mắt lưu lại dấu vết rõ ràng trên mặt y, mặc dù y cũng chú trọng nghỉ ngơi bảo dưỡng, thủy chung vẫn không bằng người mới tốt nghiệp đại học Tưởng Văn Duệ. Cái loại ở trong cảnh quay cận cảnh, cũng có thể thấy được làn da không hề có tỳ vết nào, Hứa Kính Hằng đã sớm mất rồi.

Hứa Kính Hằng chớp hạ mắt, cũng không quá để ý, lùi về tiếp tục đánh răng.

Ôn Duy Viễn không phải là loại người tầm thường chỉ để ý đến vẻ bề ngoài, điểm này Hứa Kính Hằng có thể khẳng định.

Rửa mặt xong, đi đến siêu thị nhỏ cạnh khách sạn mua bánh mì cùng nước tinh khiết, lúc trả tiền Hứa Kính Hằng hỏi thăm chủ tiệm đoàn quay phim của Ôn Duy Viễn hôm nay quay ở đâu.

Mấy chủ cửa hàng ở đây người này so với người kia còn bát quái* hơn, có đôi khi bọn họ so với đạo diễn còn rõ ràng vị trí từng diễn viên hơn. (*Biết đủ thứ chuyện)

Chủ tiệm cười nói một địa điểm, thối tiền cho Hứa Kính Hằng: “Cậu cùng Ôn Duy Viễn là bạn nối khố, mấy năm đầu đều thấy cậu diễn vai em trai của anh ta.”

Hứa Kính Hằng mở nắp chai nước suối nói: “Không đến vài lần, chỉ có hai lần.”

“Hai lần cũng là không ít, nhiều minh tinh như vậy, có thể diễn cùng đã không dễ dàng, vừa vặn đều là em trai, thì lại càng không dễ dàng.”

Hứa Kính Hằng gật đầu hòa theo một chút, nghĩ thầm nếu để cho chủ tiệm biết quan hệ của mình cùng Ôn Duy Viễn, phỏng chừng ông ta có thể một hơi mà nuốt hết bình nước suối.

Lúc này người trong siêu thị không nhiều lắm, chủ quán rảnh rỗi mới có thể nói chuyện phiếm, đứng sau quầy thu ngân cùng Hứa Kính Hằng trò chuyện phiếm: “Không biết khi nào thì có thể lại thấy cậu diễn vai em trai của Ôn Duy Viễn.”

Hứa Kính Hằng cười hỏi: “Dựa vào cái gì cuối cùng vẫn là tôi diễn em trai anh ta nha, không thể để anh ta diễn vai em trai tôi sao?”

“Ở điểm tuổi tác nha, hơn nữa Ôn Duy Viễn nhìn qua thì hệt như anh của cậu.”

Hứa Kính Hằng hiếu kỳ, đem bình nước suối đặt lên quầy thu ngân, mở bịch bánh mì ra, hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Không nên hỏi vì sao nhiều như vậy a! Chính là phù hợp thôi! Đối lại là người khác a, chúng ta thật đúng là nhìn không quen, đúng chứ?” vừa nói vừa quay đầu cười cười với bà chủ đang trông hàng, hai người đồng thời nhìn Hứa Kính Hằng gật đầu.

Hứa Kính Hằng cười cười, trong nụ cười hàm chứa một ý nghĩa khác không nói ra được: “Đó là kỹ thuật diễn của Ôn Duy Viễn tốt, không thì ông nhìn xem, bộ phim mới của anh ta cùng Tưởng Văn Duệ, anh ta không phải cũng diễn vai anh trai của Tưởng Văn Duệ sao? Ông có thể nói hai người bọn họ đứng chung một chỗ không giống huynh đệ?”

“Diễn thì đúng là giống.” chủ tiệm nghiêng nghiêng đầu, mang theo vẻ mặt bí hiểm, “Chính là a, hai cái này thật không giống nhau!” Dứt lời, còn chép chép miệng, lại còn lắc đầu, giống như đang thì thầm khẳng định với chính mình, “Thật sự không giống nhau nha!”

Trong siêu thị có vài người lục tục vào mua đồ trả tiền, Hứa Kính Hằng ăn xong bánh mì, uống sạch nửa bình nước còn lại, chào tạm biệt chủ tiệm, đem bình nước ném vào thùng rác ở cửa ra vào, hướng đến địa điểm quay phim.

Cha mẹ Ôn Duy Viễn sau khi phát hiện quan hệ của hai người, nhận Hứa Kính Hằng làm con nuôi. Bên ngoài người nào cũng biết Hứa Kính Hằng là em trai kết nghĩa của Ôn Duy Viễn, người khác nghĩ bọn họ là anh em thật, cũng là có cơ sở đi.

3. Chương 3

Bất tri bất giác đi đến trường quay, vừa mới tới gần có thể chứng kiến một đám người đang vây quanh một khu vực, Hứa Kính Hằng xuyên qua tầng tầng lớp lớp người đi vào, thứ đầu tiên y nhìn thấy là bóng lưng Ôn Duy Viễn, không đợi y kịp hít thở, một giây sau Tưởng Văn Duệ liền vấp chân chân, ngã vào lồng ngực Ôn Duy Viễn.

Phó đạo diễn vừa định kêu cắt, bị đạo diễn ngăn lại.

Chỉ thấy Tưởng Văn Duệ tựa vào ngực Ôn Duy Viễn, thuận thế lôi kéo cánh tay của hắn nói: “Ca, người không thể đi chịu chết!” Một chút sự cố ngoài ý muốn, cũng không làm rối loạn diễn xuất của Tưởng Văn Duệ, ngược lại mượn vết thương, dựa vào nội dung trong kịch bản, tiếp tục diễn.

Cảnh này vốn chính là Tưởng Văn Duệ không cho Ôn Duy Viễn đi, khuyên hắn lưu lại.

Ôn Duy Viễn nhập vai nhanh chóng tiếp lời, đỡ lấy thắt lưng Tưởng Văn Duệ, phòng ngừa cậu ta té xuống.

Tưởng Văn Duệ đem lời thoại nói xong, cuối cùng bổ sung một câu: “Ca, có lẽ nên chờ cha trở về mới quyết định a. Chân của ta vô cùng đau đớn, người trước đỡ ta trở về phòng đi.”

Màn ảnh từ cận cảnh chuyển ra xa, hai người dần dần biến mất tại cánh cửa kia.

“Cắt!” Đạo diễn kêu một tiếng, gõ gõ cái bàn khen ngợi Tưởng Văn Duệ gặp nguy không loạn, kỹ thuật diễn tốt.

Tưởng Văn Duệ khuôn mặt ửng đỏ, xấu hổ cảm ơn đạo diễn.

Ôn Duy Viễn buông tay định rời đi, Tưởng Văn Duệ vươn tay bắt lấy tay của hắn nói: “Ca, ta thật bị trật chân rồi, người có thể dìu ta đi không?”

Tiếng gọi “Ca” kia của Tưởng Văn Duệ cực kỳ lớn, cậu ta cố ý muốn cho Hứa Kính Hằng nghe được.

Hứa Kính Hằng nhú nhú mày, rõ ràng không vui, lại nghe không được câu nói kế tiếp.

Chứng kiến Hứa Kính Hằng sinh khí, trong mắt Tưởng Văn Duệ tràn đầy cao hứng, trong bụng vừa nhảy nhót vui sướng một chút, đã bị Ôn Duy Viễn một câu đánh bẹp.

“Cảnh này đã diễn xong, cậu cũng nên ngừng diễn đi.” Trong lời nói che dấu ẩn ý, nhưng cũng khá rõ ràng. Ôn Duy Viễn tin rằng Tưởng Văn Duệ là người thông minh, không có chuyện nghe không hiểu.

Trợ lý của Tưởng Văn Duệ vội vàng đi tới, đỡ lấy Tưởng Văn Duệ, liên tục cảm ơn Ôn Duy Viễn, rồi dẫn cậu ta đi nghỉ ngơi.

Ôn Duy Viễn gạt đầu, xoay người nhìn Hứa Kính Hằng từ trong đám người tách ra đi về phía mình.

Ôn Duy Viễn đi đến cái xe “bảo mẫu”*, Hứa Kính Hằng sau đó cũng đi đến, Ôn Duy Viễn tiến vào trong xe ngồi, hỏi y: “Ăn cơm chưa?”

Một màn vừa rồi thật sự quá kích thích, Hứa Kính Hằng cau mày nhìn Ôn Duy Viễn nửa ngày, vẫn nhìn không được mà thốt ra: “Thay đổi một đứa em trai mới, cảm giác như thế nào?” Lời vừa ra khỏi miệng rồi lại cảm thấy không ổn, cắn cắn môi, tự mình cảm thấy xấu hổ liền chuyển chủ đề, “Tưởng Văn Duệ là người mới, diễn cùng cậu ta có mệt không?”

“Khá tốt, năng lực ứng biến của cậu ta rất mạnh, diễn.....”

“Đủ rồi! Em vừa rồi cũng được mở mang rồi!” Ôn Duy Viễn lời còn chưa nói hết đã bị Hứa Kính Hằng cắt đứt, y rốt cuộc cũng chẳng thèm bận tâm che dấu ghen tuông của mình, không chút do dự bắt đầu châm chọc, “Đâu chỉ là năng lực ứng biến mạnh, quả thực là khéo léo, mạnh vì gạo bạo vì tiền, thật sự là một đóa giao tế hoa!”

Vị chua trong không khí ngập tràn tới mức hàm răng Ôn Duy Viễn cũng cảm thấy được, hần ý thức được Hứa Kính Hằng chắc chắn là đã chứng kiến sự cố nhỏ ngoài kịch bản lúc quay phim, mới có thể bởi vì hiểu lầm mà ghen. Loại chuyện này trước kia chưa bao giờ xảy ra, Ôn Duy Viễn không biết giải quyết như thế nào, trầm mặc một hồi, lúng ta lúng túng nói: “Đừng nói như vậy.”

Thái độ của Ôn Duy Viễn trong mắt Hứa Kính Hằng lập tức bị lý giải là đang chỉ trích y, thậm chí là đang bảo vệ Tưởng Văn Duệ, làm Hứa Kính Hằng đang bưng bưng lửa giận càng thêm giận dữ, thiêu đốt đến con mắt y cũng đỏ lên.

Trái lại Ôn Duy Viễn nhưng không vì lời nói của chính mình mà biểu hiện ra chút thay đổi biểu tình nào, Hứa Kính Hằng nhìn hần tường tận xem xét hồi lâu, trước sau như một không thể nhìn thấu hần.

Trước kia khi y bày tỏ, Hứa Kính Hằng cho rằng Ôn Duy Viễn là thích mình, ít nhất không ghét, bởi vì y nhìn ra được hần không phải một nam nhân đem sự đồng cảm xem như tình yêu, hướng chỉ trước đó hần đã kết hôn còn có con, dường như là một thẳng nam.

Nhưng mà năm năm trôi qua, Hứa Kính Hằng ngược lại không còn tự tin khẳng định như lúc trước được nữa, Ôn Duy Viễn lúc trước rất cuộc là ôm cái cái loại tư tưởng gì mà chấp nhận cùng mình cùng một chỗ chứ?

Loại không xác định được đó cũng giống như bây giờ, y cũng không dám lại chắc chắn rằng Ôn Duy Viễn đối Tưởng Văn Duệ không có chút động tâm nào. Y biết Ôn Duy Viễn tuyệt đối không phải là người hay do dự, nhưng loại sự tình mập mờ như có như không trước mắt, nếu không phải cố tình, y thật sự không nghĩ ra cách giải thích hợp lý hơn.

Một loại mỗi một bỗng nhiên xuất hiện, Hứa Kính Hằng đột nhiên cảm thấy mình vô lực như thế. Y cố gắng khắc chế chính mình, đây là chuyện duy nhất y có thể làm khi đối diện với hết thấy, giữ lại vì chút tôn nghiêm cuối cùng còn lại của mình, y không muốn quỳ trên mặt đất khẩn cầu tình yêu, chuyện như vậy y đã làm lần thứ nhất, năm năm này trôi qua ngũ vị tạp trần, nhưng mà y không muốn mất đi Ôn Duy Viễn, chỉ cần Ôn Duy Viễn một ngày không đề cập tới chuyện chia tay, y tuyệt đối sẽ không chủ động rời đi.

“Quên đi, coi như em không đúng.” Hứa Kính Hằng nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, không muốn quá nhiều cảm xúc diễn xuất của Ôn Duy Viễn, “Đừng nói chuyện này nữa.”

“Duy Viễn, nghỉ ngơi tốt chưa? Đạo diễn gọi cậu.” quản lý của Ôn Duy Viễn, Bành Đông Lai, gõ hai cái trên cửa sổ xe, rồi đứng ở bên ngoài chờ hần.

“Được rồi, đến ngay.” Ôn Duy Viễn vuốt vuốt tóc Hứa Kính Hằng nói, “Hôm nay chỉ còn hai cảnh quay nữa là xong rồi, chờ anh trở lại, buổi tối cùng đi ăn cơm.”

Hứa Kính Hằng “Ân” Một tiếng.

Bàn tay đang xoa xoa trên đỉnh đầu trượt xuống, Ôn Duy Viễn xoa xoa mấy sợi tóc ngắn và cái cổ ấm áp của Hứa Kính Hằng, cười với y, không nói gì, mở cửa xuống xe.

Sau mấy tiếng soạt soạt, cửa xe mở ra, Hứa Kính Hằng vuốt những nơi Ôn Duy Viễn đã chạm qua, mỉm cười.

Muốn biết được khởi đầu của hành động quen thuộc này phải ngược dòng lại bảy tám năm trước.

Một năm kia, Hứa Kính Hằng còn là sinh viên năm 4 học viện điện ảnh, may mắn nghe được có buổi tuyển diễn viên, tuy chỉ là một vai phụ nho nhỏ trong một bộ phim mới, thời gian xuất hiện trong phim còn chưa đến một tập, nhưng là lại được diễn cùng Ôn Duy Viễn lừng lẫy nổi danh! Cái người tuy chỉ được nhìn thấy trên TV, lại khắc sâu trong lòng người.

Có thể diễn vai em trai Ôn Duy Viễn trong phim, khi Hứa Kính Hằng nghe được tin vui, cao hứng đến mức muốn chạy thẳng lên sân thượng học viện hét to vài tiếng.

Chính thức quay phim là phải nhiều ngày sau, nhìn thấy Ôn Duy Viễn người thật, vui vẻ của Hứa Kính Hằng sớm đã bị khẩn trương cùng kích động thế chỗ.

Vừa đến trường quay Ôn Duy Viễn bị một loạt fan vây quanh, Hứa Kính Hằng không dám tiến lên, cầm kịch bản lật đi lật lại xem, sợ quên lời thoại.

Lần đầu quay phim, không nói tới kỹ thuật diễn hơi kém, đến cả việc cơ bản là nhớ lời thoại cũng không làm được, vậy thì quá mất mặt.

Bối cảnh bộ phim lần này là thời kì chiến tranh dân quốc lần thứ nhất, lời thoại của nhân vật Hứa Kính Hằng diễn không nhiều lắm, từ lúc sống đến lúc chết, cũng chỉ có vài cảnh mà thôi. Nhưng cái chết của y, lại là ngòi nổ cho “ca ca” Ôn Duy Viễn vứt bỏ việc học đi tòng quân, vậy nên cũng tính là đảm nhận một vị trí quan trọng không thể thiếu trong bộ phim.

Cảnh quay đầu tiên ngày hôm nay là cảnh đệ đệ ở tửu lâu, một bên uống rượu giải sầu, một bên phàn nàn phụ thân không nên bắt y cưới một người chưa từng gặp mặt, là con gái của bạn chí cốt của ông, lúc này ca ca mới từ ngoại quốc du học trở về đột nhiên xuất hiện, hai huynh đệ hỏi thăm tình hình gần đây của nhau, sau đó cùng nhau đi khuyên can phụ thân.

Lời kịch rất ngắn, không tới vài câu, cũng quá đơn giản để nhớ hết. Trước khi quay mười phút, đột nhiên có người gọi tên Hứa Kính Hằng.

Thanh âm lạ lắm mà cũng quen thuộc, Hứa Kính Hằng nghe tiếng liền quay lại, đúng là Ôn Duy Viễn!

Ôn Duy Viễn cười nói y đừng khẩn trương, lời thoại tuy quan trọng, nhưng chỉ nhớ rõ lời thoại mà diễn xuất gượng gạo cũng không ra gì. Một diễn viên muốn diễn tốt, diễn giống, quan trọng nhất là phải nắm bắt được tính cách cùng tâm lý nhân vật, kết hợp với phân tích nội dung vở kịch, nhập vai một cách tự nhiên, lời thoại sẽ tự tuôn ra. Cuối cùng không quên an ủi y: “Tôi lần đầu diễn, ngốc hơn cả bí đồ.”

Cảnh thực vật đại chiến cương thi nhập vào bí đồ hiển hiện trong đầu, Hứa Kính Hằng cười ha ha, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng một chút.

Đạo diễn hô “mọi người vào vị trí”, Hứa Kính Hằng nhanh chóng ngồi vào bàn của tửu lâu, nhắc bầu rượu lên chuẩn bị rót.

“Action!”

Hứa Kính Hằng cố gắng trấn định, không để cho tay mình run, rót đầy một chén rượu, tâm tình bình ổn chưa bao lâu, ngay sau đó bởi vì tiếng gõ cửa của Ôn Duy Viễn mà rối loạn bất an.

Cũng may cảnh này là Hứa Kính Hằng không muốn có người quấy rầy mình, ca ca đẩy cửa vào, đi đến cạnh đệ đệ, đệ đệ mới phát hiện người đến là ca ca đã vài năm không gặp, rồi sau đó phát sinh một loạt tình tiết.

Hứa Kính Hằng ngửa đầu uống sạch rượu trong chén, cánh cửa “két” một tiếng — Ôn Duy Viễn đi vào!

Rượu dùng để diễn chỉ là nước thường, Hứa Kính Hằng uống vào trong miệng lại cảm thấy một hồi choáng váng, như thể thứ y uống là “Lão bạch kiên” sáu mươi hai độ.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Hứa Kính Hằng buông chén, tay cầm bầu rượu ần ần bắt đầu muốn run rẩy, đại não bị khẩn trương triệt để chiếm cứ biến thành trống rỗng.

Lời thoại nhân vật nội dung vở kịch hết thấy ném vào không khí, Hứa Kính Hằng nghĩ thôi rồi, y sắp trở thành bí đồ số 2.

Đột nhiên, y thấy một bàn tay ấm áp khoác lên gáy mình, Ôn Duy Viễn thuận thế ngồi xuống cái ghế bên cạnh Hứa Kính Hằng, mỉm cười với Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng bị cái tay kia lôi từ trong thế giới trống rỗng ra, vừa mới quay đầu, đã bị người vịn cổ, ra sức kéo vào lồng ngực nam nhân.

Hứa Kính Hằng cúi đầu, thân thể có chút run rẩy, sự khẩn trương của y lúc này trong màn ảnh lại thành kịch động khi huynh đệ tương phùng.

Ôn Duy Viễn hơi nghiêng đầu, tạo ra một góc độ thích hợp làm cho đầu Hứa Kính Hằng tựa vào cổ mình. Hứa không nói gì, chỉ vuốt vuốt cổ Hứa Kính Hằng, một tay nắm lấy vai y, nắm ngón tay trên đầu vai đệ

đế nắm lấy rồi lại buông ra, nắm rồi lại buông ra, ngón tay kìm nén đến đỏ bừng, diễn lại sự kích động ca ca khi cửu biệt tương phùng.

“Ca, người đã trở lại.” Hứa Kính Hằng dùng ngữ khí khẳng định, nói ra lời thoại đầu tiên của mình.

Ôn Duy Viễn vỗ vỗ bờ vai của y nói: “Đứng dậy, để ca nhìn xem nào.”

Ngẩng đầu, trong nháy mắt Hứa Kính Hằng tiến vào trạng thái nhập tâm, phần lời thoại sau như nước chảy mây trôi rất thuận lợi, diễn một lần liền được luôn, cũng đúng như dự liệu của mọi người.

Hứa Kính Hằng đã từng nhớ lại chuyện này không tự chủ được mà mỉm cười, hôm nay, sau nụ cười kia, là một nét cười khổ dần lan tràn trên khuôn mặt, trong đầu quanh quẩn chỉ có tiếng gọi “ca” của Tưởng Văn Duệ, cùng với cánh tay của Ôn Duy Viễn đặt ở thắt lưng Tưởng Văn Duệ.

4. Chương 4

Hứa Kính Hằng không đợi được Ôn Duy Viễn quay xong, quản lý Thôi Tiệp gọi một cuộc điện thoại đến lời y đi.

Thôi Tiệp được người ta tặng cho danh hiệu “Hối thúc đòi mạng”, tác phong làm việc nhanh gọn, Hứa Kính Hằng rất bội phục hắn.

Sau khi nhận được cuộc điện thoại của Thôi Tiệp, Hứa Kính Hằng lập tức chạy tới chỗ hẹn, nếu không muốn hắn lại gọi tới một cuộc nữa, đừng tưởng rằng như vậy là có thể tránh được một kiếp, nói không chừng một giây sau đó Thôi Tiệp sẽ xuất hiện ngay trước mắt người.

Lúc Hứa Kính Hằng đến nơi, Thôi Tiệp đang cùng một người khác nói chuyện. Y đi đến gật đầu chào hai người, cũng không gián đoạn cuộc nói chuyện của họ.

Thôi Tiệp vẫy tay, ý bảo y ngồi xuống.

Hứa Kính Hằng muốn gọi một ly cà phê, nghe được Thôi Tiệp đang cùng người nọ dặn dò về lịch trình công việc và nghỉ ngơi của chính mình, cùng với tiến trình quay phim gần đây.

Người nọ vẫn luôn chỉ hướng một nửa khuôn mặt về phía y, Hứa Kính Hằng cảm thấy người nọ rất quen mắt.

Thôi Tiệp cùng người đó nói chuyện xong, quay lại nói với Hứa Kính Hằng: “Ông già nhà tôi gọi về gấp, trước mắt người này sẽ thay tôi vài ngày, có vấn đề gì không?”

Tiến vào giới giải trí lâu như vậy, Hứa Kính Hằng không còn là thằng nhóc non nớt không hiểu gì lúc trước, y lắc đầu, dĩ nhiên là không có vấn đề gì.

Thôi Tiệp vỗ tay nói: “Thật tốt quá, tôi còn có việc gấp phải đi, hai người cứ từ từ trò chuyện.”

Người nọ đưa mắt nhìn Thôi Tiệp rời đi, đợi hắn quay đầu lại, Hứa Kính Hằng thấy rõ toàn bộ diện mạo của hắn, kinh ngạc thốt ra tên của hắn: “Giang Thành!”

Giang Thành khoé mắt nhếch lên, mang theo ý cười hỏi: “Không ngờ à?”

“Không ngờ.” Giang Thành là bạn học hồi đại học của Hứa Kính Hằng, quan hệ cũng không tệ lắm, sau khi tốt nghiệp thì không còn liên lạc gì nữa, Hứa Kính Hằng cười lắc đầu nói, “Không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy cậu.”

“Tớ cũng không nghĩ tới.”

Phục vụ đưa cà phê lên, Hứa Kính Hằng đem sữa cùng đường trắng để sang một bên, dùng cái thìa nhỏ khuấy li cà phê đen hỏi: “Mấy năm nay sau khi tốt nghiệp, cậu làm gì?” Bưng cà phê lên, định uống.

Giang Thành dè dặt cánh tay Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng khó hiểu giương mắt nhìn hắn, Giang Thành nói: “Khoan đã, bây giờ cũng là giờ cơm tối rồi, sáng sớm mai cậu có lịch trình, uống cà phê nguyên chất mất ngủ thì làm sao bây giờ?”

Hứa Kính Hằng trêu ghẹo nói: “Nhập vai nhanh vậy?”

“Đứng ở lập trường bạn bè tớ cũng sẽ nói vậy thôi.”

Hứa Kính Hằng khoát khoát tay: “Yên tâm đi, không sao, cà phê uống nhiều năm như vậy, đã sớm vô dụng rồi.”

“Dùng quá nhiều cà phê không tốt cho sức khỏe, cậu muốn uống, nhất định phải thêm sữa, hơn nữa chỉ có thể uống nửa ly.” Hứa Kính Hằng há miệng muốn phản bác, đã bị Giang Thành cắt đứt, “Đây là mệnh lệnh của tớ, người đại diện tạm thời của cậu.”

“Nửa ly thì chẳng phải chỉ là một hộp sao?” Hứa Kính Hằng đẩy ly cà phê ra, “Quên đi quên đi, tớ chỉ là một ngôi sao nho nhỏ, phải nghe lời Giang đại nhân a.”

Giang Thành biết rõ y đang nói đùa, cười một tiếng, thành thật nói: “Cậu không phải chỉ là một ngôi sao nhỏ, khóa chúng ta có mỗi cậu là được tính là thành danh nhất.”

“Vận khí tốt ấy mà, được đạo diễn lớn coi trọng.”

“Kỹ thuật diễn không tốt, vận khí dù tốt cũng vô dụng.”

“Đừng nói về tớ nữa, cậu thì sao?”

Giang Thành buông tiếng thở dài, trước kia thành tích của hắn đứng nhất nhì trong trường, vốn tưởng rằng sau khi tốt nghiệp có thể thể hiện tài năng trong giới giải trí, kết quả hắn một là không có bối cảnh hai là không có tiền, thật vất vả được một vị đạo diễn để mắt, đối phương lại đưa ra điều kiện muốn ngủ với hắn. Giang Thành bản chất vốn kiêu ngạo, dĩ nhiên không chịu khuất phục, nói vài câu khá xúc phạm, triệt để đắc tội vị đạo diễn kia, làm cho trong giới giải trí không ai dám tìm hắn quay phim, cuối cùng vì sinh tồn, hắn đành phải chuyển sang làm người đại diện.

Hứa Kính Hằng vỗ vai của hắn an ủi nói: “Cậu chỉ là vận khí không tốt mà thôi.”

Giang Thành lắc đầu cười khổ: “Khi đó tuổi trẻ hăng hái sốc nổi, cái gì cũng không hiểu, mới có thể dẫn đến họa từ miệng mà ra.”

Trong lúc nhất thời Hứa Kính Hằng cũng không biết làm sao để an ủi hắn, đúng lúc đó điện thoại vang lên, lấy ra xem, là Ôn Duy Viễn gọi.

Hứa Kính Hằng nhận cuộc gọi, thanh âm mang theo chút mệt mỏi của Ôn Duy Viễn từ đầu bên kia điện thoại truyền tới.

“Nghe Bành Đông Lai nói, Thôi Tiệp tìm em?”

“Ừ.” Hứa Kính Hằng liếc nhìn Giang Thành, tựa ở trên ghế sa lon nói, “Trong nhà hắn có chuyện gì đó phải rời đi vài ngày, tìm một người đại diện tạm thời, giới thiệu cho em biết trước ấy mà.”

“Anh ta làm việc chắc chắn, người anh ta giới thiệu cho em hẳn là cũng không kém cỏi.”

Hứa Kính Hằng chuyển chủ đề hỏi: “Anh quay xong rồi à?”

Ôn Duy Viễn nói: “Vừa xong, cùng đi ăn cơm đi, vừa rồi tiểu Giác gọi điện thoại đến, nói là em hứa mua cho nó bộ xếp hình năm mươi hay năm trăm mảnh gì đó, chờ anh quay xong thì mang về cho nó.”

Nhắc đến con trai bảy tuổi của Ôn Duy Viễn, Hứa Kính Hằng khóe miệng khẽ nhếch, hiện ra vẻ tươi cười: “Năm trăm mảnh, tiểu Giác từ lúc bốn tuổi đã không chơi năm mươi mảnh nữa rồi.”

“Cả nhà chỉ có em là người lớn duy nhất kiên nhẫn, cùng nó ngồi đến mấy tiếng đồng hồ.”

“Con nít mà, nó lại là cháu em.”

Ôn Duy Viễn còn muốn nói nó còn là con ruột anh a, nghĩ nghĩ, đổi giọng nói: “Em giờ đang ở đâu? Cùng đi ăn cơm, sau đó đi mua bộ xếp hình.”

“Ồ quán cà phê, anh đến quán ăn X chờ em, cạnh đó có cửa hàng chuyên bộ xếp hình, em qua liền bây giờ.”

Hứa Kính Hằng ngắt điện thoại, phát hiện Giang Thành nhìn mình chăm chăm, y sờ sờ mặt mình hỏi: “Nhìn cái gì đấy? Trên mặt tớ dính gì hả?”

Giang Thành không có trả lời câu hỏi của Hứa Kính Hằng, mà hỏi hắn: “Ôn Duy Viễn gọi?”

“Ừ, sao cậu biết?”

“Cậu nhắc đến cháu mình là Ôn Giác.”

Chỉ là đoạn đối thoại bình thường, người ngoài cũng không biết là có cái gì, Hứa Kính Hằng lại cảm thấy xấu hổ, như thể mối quan hệ với Ôn Duy Viễn mà mình một mực cẩn thận che giấu bị bạn học cùng đại học nhận ra, y vội để lại tiền cà phê, nói tạm biệt, rồi vội vã rời đi.

Lúc chạy tới quán ăn, Ôn Duy Viễn đã ngồi ở bên trong chờ y.

Nhân viên cửa hàng thấy hai người đề đã đến, bắt đầu mang thức ăn lên, hai người rất nhanh ăn xong, thanh toán tiền rồi đi mua bộ xếp hình.

Ôn Giác từ nhỏ đã thích ghép hình, Hứa Kính Hằng chọn lựa hình xếp, một mặt cùng vì muốn bồi dưỡng nam tử khí khái cho cháu mình từ nhỏ, mấy hình xếp có chút nữ tính đều bị y vứt sang một bên; mặt khác cũng là muốn phát triển năng lực trí não của cậu bé.

Ôn Duy Viễn không thích đi mua sắm, lại càng không thích phải chọn lựa. Hứa Kính Hằng mỗi lần đi mua sắm cùng hắn, đều là y chọn lựa, Ôn Duy Viễn đứng ở phía sau chờ, trải qua thời gian dài với hình thức ngầm thỏa thuận như thế, Hứa Kính Hằng hoàn toàn không biết những lúc ấy hai mắt Ôn Duy Viễn thủy chung vẫn luôn đặt trên người mình, chỉ cho là người kia đang nhàm chán chờ đợi.

Ôn Duy Viễn thích nhìn bóng lưng Hứa Kính Hằng lúc đang lựa chọn gì đó, hắn tựa vào kệ hàng, nghiêng đầu thưởng thức từng động tác của Hứa Kính Hằng — ngồi xổm lấy ra mấy bức hình xếp ở kệ dưới cùng, đứng lên bỏ hình lên kệ thứ hai, cúi đầu xem xét mấy tấm đó.

Thái độ nghiêm túc, còn chăm chú hơn cả lúc xem kịch bản phim.

Chọn qua chọn lại cuối cùng còn hai bức trên tay, Hứa Kính Hằng nhìn hai bên một chút, không cách nào chọn được, liền kêu tên Ôn Duy Viễn.

Ôn Duy Viễn đứng thẳng lên đi qua, hỏi y có chuyện gì.

Hứa Kính Hằng cầm lên hai tấm hình cho Ôn Duy Viễn xem: “Anh nghĩ tiểu Giác sẽ thích cái nào?”

“Chỉ cần là em chọn, tiểu Giác sẽ thích.”

Hứa Kính Hằng cười hắc hắc hai tiếng: “Vậy thì mua cả hai a.”

Ôn Duy Viễn nghiêm túc nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy có cứng chiều bằng bé quá không đó?”

“Ngốc.” Hứa Kính Hằng nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với hắn, “Lúc về anh giấu đi một bộ, chờ khi có kết quả cuối học kì của tiểu Giáp, lại thưởng cho nó.”

Nhìn thân ảnh cao hừng bừng bưng đi trả tiền của Hứa Kính Hằng, Ôn Duy Viễn đột nhiên cảm thấy loại ảm áp này, mới là cảm giác nên có của một gia đình. Mà làm cho hắn có loại cảm giác này, chỉ có duy nhất Hứa Kính Hằng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Càng ngày càng phải kiên trì nha

5. Chương 5

Mua xong bộ xếp hình giao cho Ôn Duy Viễn, Hứa Kính Hằng và hắn đều tự trở về chỗ ở mà đoàn phim sắp xếp cho. Đêm qua bởi vì quá nhớ, mới lén lút né tránh người khác mà ôn tồn một đêm. Mấy tay chó săn tin so ra không ít hơn chó hoang ngoài đường, cẩn thận vẫn hơn.

Sau khi bắt đầu quay phim, Hứa Kính Hằng càng bận tối mày tối mắt, có khi vì một hai phân đoạn, buổi sáng trời chưa sáng phải dậy, buổi tối tối đen đến mức giờ tay không thấy năm ngón vẫn không thể ngủ. Toàn bộ cuộc sống Hứa Kính Hằng như thể chỉ còn lại có hai chuyện– ngủ, quay phim.

May mắn có Giang Thành chiếu cố nhắc nhở, Hứa Kính Hằng mới không đem chuyện phải ăn cơm quên luôn.

Hứa Kính Hằng dĩ nhiên không có cách nào dò xét đoàn làm phim của Ôn Duy Viễn, ngược lại Ôn Duy Viễn tới thăm y mấy lần, mỗi lần đều không nói được chục câu, Hứa Kính Hằng lại phải chạy đi quay.

Công việc bận rộn làm cho Hứa Kính Hằng không rảnh bận tâm quá nhiều, mập mờ của Tưởng Văn Duệ và Ôn Duy Viễn cũng bị y vứt vào trong xó.

Mỗi ngày giữa những phút nghỉ ngơi ít ỏi cầm lấy điện thoại nhìn những cuộc điện thoại nối tiếp tin nhắn của Ôn Duy Viễn, Hứa Kính Hằng trên mặt lộ ra tươi cười.

Khuya chiêng gõ trống liên tục quay mười ngày thì xong được giai đoạn một, đạo diễn phê chuẩn một ngày nghỉ, để cho mọi người nghỉ ngơi.

Hứa Kính Hằng vội đến không gọi điện báo trước, trực tiếp chạy tới trường quay tìm Ôn Duy Viễn.

Ôn Duy Viễn ở bên kia cũng vừa quay xong, phần diễn ngày mai có mấy cảnh rất quan trọng, nhất là cảnh cùng bạn diễn Tưởng Văn Duệ, cảnh đó lời thoại của Ôn Duy Viễn không nhiều lắm, mà Tưởng Văn Duệ thì lại có rất nhiều lời thoại. Bình thường nhiều lời thoại chính là một trong những cách khảo nghiệm năng lực của diễn viên, nếu như diễn không được tốt, không cách nào làm cho người xem sinh ra đồng cảm, nói không chừng có thể phá hủy hết cả một bộ phim.

Ôn Duy Viễn ngồi trên chiếc ghế ngoài trường quay, gọi Tưởng Văn Duệ tới.

Nhân viên công tác đều thu dọn đồ đạc rời phim trường, Tưởng Văn Duệ không nghe rõ lời của Ôn Duy Viễn nói, đứng ở tại chỗ lớn tiếng hỏi: “Anh nói cái gì?”

Ôn Duy Viễn bắt đầu dĩ, ngoắc cậu ta tới gần.

Hứa Kính Hằng đứng ngoài trường quay kinh ngạc nhìn Ôn Duy Viễn chủ động, sau đó Tưởng Văn Duệ tươi cười xán lạn chạy tới, hai người mặt đối mặt cười cười nói nói.

Một nhát kiếm vô hình hung hăng đâm vào ngực, trước đó lần thứ nhất Hứa Kính Hằng có thể lơ là vì nghĩ Tưởng Văn Duệ chẳng biết xấu hổ mà tự mình chạy qua, lần này việc Ôn Duy Viễn chủ động như một cái tát đau đớn trên mặt y.

Sau khi quay thì chỉ dẫn diễn xuất, khi quay thì diễn anh em hòa hợp, Tưởng Văn Duệ nghiêng đầu nhìn Ôn Duy Viễn, trong mắt tràn đầy tình ý, không cách nào che giấu được.

Thời gian thấm thoắt trôi, năm sáu năm trước người dùng ánh mắt như vậy nhìn Ôn Duy Viễn là y Hứa Kính Hằng, năm sáu năm sau, y bắt đầu chỉ là một trong những người đứng xem.

Thất hồn lạc phách xoay người, Hứa Kính Hằng không có chứng kiến biểu tình lãnh đạm sau khi diễn xuất kết thúc của Ôn Duy Viễn, loại biểu cảm mà chính Hứa Kính Hằng cũng chưa từng thấy, mà Ôn Duy Viễn cũng sẽ không đối với y lộ vẻ mặt xa lạ đó.

Nhưng mà Hứa Kính Hằng đã rời đi, không hề nhìn thấy.

Trong mắt chỉ có sự hiểu lầm do chính y dựng lên, có thể Hứa Kính Hằng không biết, y đến cả dừng khí để đi chất vấn cũng không có. Thật sự là quá giống, y cùng với Tưởng Văn Duệ thật sự rất giống, Ôn Duy Viễn có thể cùng mình cùng một chỗ, thì cũng rất có thể cùng Tưởng Văn Duệ cùng một chỗ.

Giang Thành chẳng biết từ lúc nào đứng sau lưng y, Hứa Kính Hằng giật mình, thu hồi nét bi thương trên mặt: “Sao cậu lại tới đây?”

“Nghe đạo diễn nói đêm nay hẳn làm chủ chi, mời mọi người đi ăn, tớ liền gọi điện thoại cho cậu mà không được.”

Hứa Kính Hằng lấy điện thoại ra nhìn: “Hết pin nên điện thoại tự tắt rồi.”

“Chúng ta đi thôi, không còn sớm nữa.”

Hứa Kính Hằng nhàn nhạt “Ân” một tiếng, đi đến cạnh Giang Thành.

Giang Thành nheo mắt nhìn hai người Ôn Tường phía xa, cố tình vô ý nói: “Cậu nói xem giới giải trí rộng lớn như vậy, trong đó có bao nhiêu người từng ngủ với đạo diễn, biên kịch, các loại tai to mặt lớn.”

Hứa Kính Hằng cùng Giang Thành sóng vai đi về phía trước, biết rõ hần là cố tình nói thế, cũng biết trong lời nói của hần mang dao mang gậy trào phúng Tưởng Văn Duệ.

Tưởng Văn Duệ cùng Ôn Duy Viễn hoặc là những người khác có ngủ qua hay không, Hứa Kính Hằng không biết, y cũng không nói lung tung về người khác, duy nhất có thể xác định chỉ có chính bản thân mình.

“Tớ không có.”

“Tớ biết.” Giang Thành hai tay nhét trong túi quần, nhún vai, “Nếu như lúc trước tớ không có người mà tớ yêu, nói không chừng cũng sẽ đáp ứng yêu cầu của tên đạo diễn kia.”

“Cậu có người yêu? Là ai? Nói mau nói mau, có phải là trong lớp chúng ta không?”

Giang Thành chỉ cười không nói, nghiêng ngả nhìn chằm chằm Hứa Kính Hằng mà cười.

Hứa Kính Hằng bị hần nhìn sồn tóc gáy, chà chà cánh tay đã nổi một tầng da gà: “Cậu đừng nhìn tớ như vậy, thật đáng sợ.”

“Vậy cậu còn muốn nhiều chuyện không?”

Hứa Kính Hằng gật gật đầu, rất nhanh ngay khi nụ cười của Giang Thành càng sâu liền đầu hàng lắc đầu.

Mấy người cùng đoàn trong tiệm cơm ngoắc bọn họ vào, Hứa Kính Hằng nhanh chóng chạy tới.

Giang Thành nhìn bóng lưng người nọ từ từ rời xa thầm mắng: Đứa ngốc, cậu vậy mà hoàn toàn không biết.

Bởi vì ngày hôm sau không cần quay phim, một đám người uống rượu không kiêng nể gì cả.

Hứa Kính Hằng trong lòng khó chịu, mượn rượu tiêu sầu, ai đến mời cũng không cự tuyệt, một bữa cơm còn chưa ăn xong, y đã uống say.

Giang Thành là người quản lý tạm thời ngồi cạnh chiếu cố y, Hứa Kính Hằng đầu óc choáng váng, khuôn mặt ửng hồng gật gù đắc ý.

Khuyên nửa ngày, vẫn không có cách nào ngăn cản người kia đừng uống nữa, Giang Thành không có cách, chỉ có thể xin đạo diễn cho về sớm, định đem Hứa Kính Hằng đưa về khách sạn.

Văn Tiểu Thành gấp một đĩa thức ăn nhét vào miệng: “Không cần, lát nữa sẽ có người đến đón cậu ta.”

Giang Thành đầu tiên đã nghĩ rằng Thôi Tiệp đã trở lại, bằng không còn có ai có thể chịu trách nhiệm về Hứa Kính Hằng?

Ôn Duy Viễn xuất hiện làm cho Giang Thành kinh ngạc nửa ngày, cẩn thận nghĩ lại, Hứa Kính Hằng là em kết nghĩa của hần, anh trai chiếu cố cho em trai là đương nhiên.

Hứa Kính Hằng nhìn thấy Ôn Duy Viễn, rõ ràng cũng sửng sốt một chút, Ôn Duy Viễn nói: “Điện thoại di động của em tắt máy, anh hỏi đạo diễn, mới biết được em ở đây.”

“Tìm em có việc gì không?” vừa mở miệng, là nồng nặc mùi rượu.

“Em uống nhiều rồi, theo anh về nào.”

Tiếng hai người nói chuyện rất nhỏ, mọi người đang dùng cơm không có chú ý bên này, ngược lại Giang Thành ngồi ở bên cạnh, tinh tường nghe rõ một chữ cũng không sót. Hần vốn không nghĩ nhiều, nhưng Hứa Kính Hằng từ trước đến nay tính tình ôn hòa lại nhẵn mặt nhịu mảy mà nói không, điều này làm cho hần nhìn không được vĩnh tai nghe lên. Khi ba chữ “Ngoan, nghe lời.” chui vào trong lỗ tai, hần triệt để không bình tĩnh được nữa.

Ổ đầu ra là giọng điệu anh trai nói với em mình chứ, rõ ràng là đang dỗ dành tiểu tình nhân giận dỗi.

Hứa Kính Hằng rầm rì vài tiếng, cuối cùng cũng bị Ôn Duy Viễn mang đi.

Nhìn bọn họ cùng rời đi, Bàn tay giấu dưới bàn của Giang Thành càng siết chặt.....

6. Chương 6

Ôn Duy Viễn rất vất vả mới có thể kéo theo kẻ đang say rượu không biết trời đất gì kia vào trong thang máy khách sạn.

Hứa Kính Hằng nửa người dưới dựa vào thang máy, nửa bên trên dựa vào Ôn Duy Viễn, hương vị nam nhân quen thuộc tràn vào mũi, trong lúc này Hứa Kính Hằng lại cảm thấy có hương vị của Tưởng Văn Duệ lẫn vào.

Y đưa tay đẩy Ôn Duy Viễn, muốn đem mình từ trong lồng ngực hắn đẩy ra.

Rượu làm cho tay chân y không có chút sức lực nào, lực đạo nhỏ đến mức một nhúm bông cũng không di chuyển nổi.

Thang máy đến tầng trệt, Ôn Duy Viễn ôm eo Hứa Kính Hằng kéo y ra.

Hứa Kính Hằng liên tục phát ra âm thanh hừ hừ, kháng cự không cho Ôn Duy Viễn đụng vào, hai người tại cửa thang máy dây dưa vài phút.

Ôn Duy Viễn không thêm cùng y xô xô đẩy đẩy nữa, một phát túm lấy eo bế y lên.

Đột ngột bị mất trọng tâm, khung cảnh trước mắt thoáng cái xoay chuyển chín mươi độ, Hứa Kính Hằng lại càng hoảng sợ, ôm cổ Ôn Duy Viễn quát lớn: “Anh làm gì thế?”

Ôn Duy Viễn quét mắt liếc y một cái, sau đó nhìn chăm chú phía trước nói: “Bế em về phòng.”

“Bỏ xuống, để em tự đi.”

“Em đây, nếu còn sức đứng vững, đã sớm chạy được về phòng của mình rồi.”

Hứa Kính Hằng chóng mặt hoa mắt, nhưng vẫn còn nhớ rõ đây là nơi công cộng, nếu để bọn chó săn chụp được bộ dáng hai người lúc này, ngày mai đầu đề báo chí không cần phải đoán nữa, cũng chắc chắn biết rõ nhân vật chính là ai luôn.

Ôn Duy Viễn hình như nhìn ra lo lắng của y, nâng tay vỗ vỗ cánh tay Hứa Kính Hằng nói: “Trong khách sạn không có chó săn.”

Hứa Kính Hằng nhẹ cả người thở ra một hơi, Ôn Duy Viễn đã đem y mang về phòng.

Hứa Kính Hằng nằm ở trên giường, vừa mới ngồi bật dậy, liền ngã sấp xuống.

Ôn Duy Viễn buồn cười nhìn y thử đi thử lại ba lượt, cuối cùng đành cam chịu nằm luôn trên giường.

“Đến ngồi còn không ngồi được, mới vừa rồi còn quậy đòi muốn tự mình đi.”

Hứa Kính Hằng hừ một tiếng, không thêm trả lời.

Ôn Duy Viễn xoay người đi vào phòng tắm, lúc hắn đi ra Hứa Kính Hằng còn chưa ngủ, hai mắt mở thật to, nhìn trần nhà ngẩn người.

Ôn Duy Viễn đi qua, bắt đầu cởi giày của y, Hứa Kính Hằng nghiêng đầu nhìn hắn. Tầm mắt đi theo cánh tay Ôn Duy Viễn đang di động trên người mình. Chỉ chốc lát sau, quần áo đều bị cởi sạch, chỉ còn sót lại mỗi một cái quần lót.

Hứa Kính Hằng nói: “Ôn Duy Viễn, anh làm gì thế?”

Ôn Duy Viễn ôm lấy y nói: “Mang em đi tắm.”

“Em không cần.”

“Cả người đầy mùi rượu.....”

“Em không nhờ anh giúp e tắm.” Hứa Kính Hằng cắt đứt lời của hấn, thân mình hệt như một con cá, trên người Ôn Duy Viễn quấy tới quấy lui, chắc là hơi men cho người ta can đảm, Hứa Kính Hằng giãy mấy lần cũng không thoát được, không thêm che đậy mà bật ra lời ghen tuông, “Muốn tắm, đi mà giúp Tường Văn Duệ tắm ấy.”

Chủ đề đột nhiên nhảy đến Tường Văn Duệ, Ôn Duy Viễn ngăn người nhìn Hứa Kính Hằng: “Liên quan gì đến cậu ta?”

Hứa Kính Hằng bị Ôn Duy Viễn ôm vào bồn tắm lớn, nước ấm bao phủ lấy toàn thân, làm cả người nóng lên, chính y lại cảm thấy dòng nước mềm mại này, thủy chung vẫn không ấm áp thoải mái bằng vòng tay của người đàn ông kia.

Ôn Duy Viễn dội nước lên người Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng hít hít cái mũi, mắt đỏ lên, cuộn người lại, đưa lưng về phía nam nhân nói: “Buổi chiều nay em thấy rồi, Tường Văn Duệ thích anh, anh cũng đối tốt với cậu ta.”

Phối hợp với giọng nói nghèn nghẹn, Hứa Kính Hằng trước mắt Ôn Duy Viễn rõ ràng là hình tượng chú chó nhỏ bị thương.

Người uống say sắc mặt rất hồng, cởi quần áo ra mới phát hiện, thậm chí ngay cả thân thể rõ ràng cũng là một mảnh màu hồng.

Giờ khắc này, Ôn Duy Viễn rất muốn đem y đặt dưới thân mà hung hăng xuyên vào. Nhưng mà biểu tình bị tổn thương của y làm cho hấn phải dần xuống nội tâm xao động của chính mình.

“Anh không thích cậu ta, buổi chiều chỉ là diễn tập mà thôi, em hiểu lầm rồi.”

“Thật chứ?”

Ôn Duy Viễn gạt đầu, cầm lấy khăn giúp Hứa Kính Hằng tắm rửa.

Hứa Kính Hằng mặt càng đỏ lên, tùy ý Ôn Duy Viễn vuốt ve từng tắc từng tắc da mình, y cho rằng Ôn Duy Viễn sẽ nhào tới, nhưng mà, cuối cùng chỉ có một tên thật sự nghiêm túc tắm rửa tỉ mỉ cho mình.

A! Y cũng chẳng muốn chủ động chút nào.

Hứa Kính Hằng lại một lần nữa tự nói với mình, Ôn Duy Viễn tựa như một bình nước nhiệt độ luôn ổn định, nấu thế nào cũng không sôi nổi.

Túm lấy khăn tắm trong tay hấn vút vào bồn tắm, Hứa Kính Hằng kéo tay nam nhân đặt lên dục vọng đã biến hóa của mình, y một câu không nói, hai mắt yên lặng nhìn hấn, bất quá trong đó ẩn chứa hàm ý rất rõ ràng.

Ôn Duy Viễn bị ánh mắt của hấn làm cho thần hồn điên đảo, ngón tay bắt đầu hoạt động, cầm âm hành Hứa Kính Hằng cao thấp luật động.

Dục hỏa thiêu đốt, đốt đến toàn thân phát trướng. Hứa Kính Hằng cắn môi, tiếng rên rỉ bị nghiền nát giữa hai hàm răng nhỏ vụn bật ra.

“Ca, đến đi.”

Xưng hô đã lâu chưa nghe, một giây phút này đây lại cực kì tình sắc.

Ôn Duy Viễn không kịp cởi hết quần áo, chỉ kịp kéo quần xuống tiến vào bồn tắm lớn, áp lên người y.

Hứa Kính Hằng mở ra hai chân vắt lên thành bồn tắm, Ôn Duy Viễn nâng hông y lên, mượn nước ấm đưa ngón tay vào bắt đầu khuếch trương.

Trong cơ thể gia tăng thêm một ngón tay hữu lực, Hứa Kính Hằng cảm thấy trướng lên rồi lại thấy hư không, y muốn không chỉ là ngón tay, mà là thứ kia của Ôn duy Viễn, cái kia vừa thô vừa to đùa giỡn mà cắm vào người mình, hung ác không lưu tình mà thúc vào tuyến tiền liệt, làm cho mình vừa thống khổ vừa

khoái hoạt, cuối cùng y muốn hút lấy tinh dịch của Ôn Duy Viễn, khiến chúng bắn vào từng góc trong cơ thể mình, mặc dù không cách nào sinh con, y cũng vẫn muốn như thế.

Khuếch trương đã đủ, rút ngón tay ra, âm hành như một cây sắt nóng đặt tại cửa vào, Ôn Duy Viễn ghé sát vào bên tai Hứa Kính Hằng nói: “Ngoan, ca thương đệ.”

Một lượt đẩy tiến nhập hoàn toàn, Hứa Kính Hằng đau nhức kêu lên một tiếng, ôm lấy cổ Ôn Duy Viễn, hai hàng lông mày nhíu chặt, giống như thống khổ nhưng lại sáng khoái.

Với mình mà nói Ôn Duy Viễn chính là địa ngục, dù cho biết rõ nơi đó đầy núi đao biển lửa, nhưng vì hắn, Hứa Kính Hằng y chết vạn lần cũng không sao.

Tác giả giải bày tâm sự: Ấy, lễ mừng năm mới cùng mẹ đi mua hàng Tết, lại cùng bà ngoại làm ngô sen chiên giòn, sủi cảo nhân thịt (Một bên làm một bên ăn chính là động lực duy nhất của ta đây, không được nói ta là đồ ham ăn, kẻ ham ăn làm sao mà bằng được ta =)), cho nên hai ngày nay không có sờ đến máy tính OTZ

Ngày hôm qua lại bởi vì uống một ly trà sữa, ba giờ rưỡi sáng còn chưa thấy buồn ngủ..... Buổi sáng 9 giờ lại phải rời giường đi siêu thị mua đồ ăn

Hiện tại bò lên bỏ một chương mới, ta đây lăn đi ngủ bù đây

7. Chương 7

Đoàn phim được nghỉ một ngày, trong đó thì nửa ngày Hứa Kính Hằng ngủ mất tiêu, nếu không phải Giang Thành gọi đến, không biết y còn có thể ngủ đến lúc nào.

Giang Thành hỏi y đang ở đâu, sao phòng y chẳng có ai cả.

Hứa Kính Hằng ấp úng nửa ngày, nói là mình mới ngủ dậy đi loanh quanh một chút, không ở trong phòng.

Giọng mũi khàn khàn khi bị người ta đánh thức vào buổi sáng căn bản chẳng có chút tác dụng che giấu nào, Giang Thành giả bộ như không biết, tùy tiện hàn huyên vài câu liền cúp điện thoại.

Hứa Kính Hằng vẫn cho rằng không có bị người ta phát hiện thở dài một hơi, ở trên giường trở mình một cái, lập tức thất lưng đau như bị ai đó bứt ra khỏi người.

Hứa Kính Hằng hít sâu một hơi lạnh, một cử động nhỏ cũng không dám làm, đành giữ nguyên tư thế nằm lì trên giường, vươn tay xoa xoa eo.

Ôn Duy Viễn mở cửa tiến đến, Hứa Kính Hằng vừa xoa nhẹ vài cái, hắn ngồi ở bên giường, đẩy tay Hứa Kính Hằng ra, giúp y xoa bóp.

Hứa Kính Hằng nằm ỳ ở trên giường hỏi: “Sao đã về rồi?”

“Đã quay xong phần của hôm nay rồi.”

Hứa Kính Hằng “nha” Một tiếng, nhắm mắt hưởng thụ, Hưởng thụ còn chưa được bao lâu, đã bị tiếng chuông điện thoại của Ôn Duy Viễn cắt đứt.

Ôn Duy Viễn đi đến bên cửa sổ nghe điện thoại, Hứa Kính Hằng vì ngược sáng mà phải nheo mắt lại ngấm hần, từ lúc yêu thâm đến khi sống chung, rồi đến hiện tại, đã là mười năm rồi, đời người có được bao nhiêu cái mười năm? Hắn cùng với Ôn Duy Viễn có thể ở cùng nhau bao nhiêu cái mười năm như thế?

Điện thoại là của Bành Đông Lai gọi tới, Ôn Duy Viễn hôm nay chỉ phải quay phim nửa ngày, phần diễn buổi chiều hắn cố ý nói Bành Đông Lai cùng đạo diễn thương lượng, hy vọng hôm khác diễn tiếp. Hắn cùng với Hứa Kính Hằng hơn hai tháng qua thời gian ở cùng một chỗ còn chưa đến ba ngày, bộ phim của hắn mấy ngày nữa sẽ hoàn thành, Hứa Kính Hằng thì lại phải quay phim thêm hơn hai tháng nữa, bọn họ lại phải xa nhau. Nguyên bản Ôn Duy Viễn cũng không để ý những điều này, nghề nghiệp của bọn hắn đã

định đoạt bọn họ gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng mà Hứa Kính Hằng chưa bao giờ như lần này, lúng ta lúng túng, tâm thần bất ổn.

Ôn Duy Viễn biết rõ y đang sợ cái gì, nhưng không biết như phải làm sao để y yên tâm, chỉ có thể nhân ngày hôm nay y được nghỉ, hấn tranh thủ tất cả thời gian ở bên y, hy vọng có thể ổn định tâm trạng bất an của y.

Không nghĩ tới Bành Đông Lai báo cho hấn biết, có một diễn viên chỉ còn mấy cảnh quay, ngày mai diễn viên đó còn phải chạy tới nơi khác quay một bộ phim nữa, những phần diễn khác thì không sao, duy chỉ có phần diễn của diễn viên đó và Ôn Duy Viễn, phải hoàn thành hôm nay.

Ôn Duy Viễn nói hấn biết rồi, liền cúp điện thoại.

Hứa Kính Hằng thấy hấn cau mày, hỏi hấn làm sao vậy.

Ôn Duy Viễn chỉ nói có cảnh diễn chiều nay phải hoàn thành, những thứ khác không hề đề cập tới.

Hứa Kính Hằng chịu đựng đau nhức từ trên giường đứng lên, mặt đối mặt ôm Ôn Duy Viễn nói: “Hôm nay em nghỉ, em đưa anh đi.”

Cầm Ôn Duy Viễn dựa vào đầu y, tay xoa bóp eo y cười cười: “Được.”

Ở trường quay, Ôn Duy Viễn để Hứa Kính Hằng ngồi ở chiếc ghế cao cấp của hấn, Tưởng Văn Duệ đứng ở một bên, hăm mộ ghen ghét trừng mắt nhìn Hứa Kính Hằng.

Ôn Duy Viễn đối xử với y khác hấn với người khác, Tưởng Văn Duệ có là người mù cũng có thể nhìn ra.

Cả hai diễn viên đều là người có thâm niên diễn xuất, mấy cảnh quay đa phần chỉ cần quay một lần là xong, Ôn Duy Viễn cùng đạo diễn nói tạm biệt, cười cười cùng Hứa Kính Hằng rời đi.

Hứa Kính Hằng vốn định cùng Ôn Duy Viễn dạo quanh trường quay một lát, Ôn Duy Viễn chọc vào thắt lưng y một cái, Hứa Kính Hằng hít một ngụm khí lạnh.

Ôn Duy Viễn cười ha ha: “Em như vậy làm sao mà đi dạo.”

Hứa Kính Hằng xì một tiếng khinh miệt: “Còn không phải lỗi của anh sao.”

“Vậy anh đây đành bồi tội với em.”

“Bồi thế nào?”

“Trở về anh xoa bóp thắt lưng cho em.”

“Bả vai cũng đau!”

“Vậy thì cũng xoa luôn!”

Hết thấy như thế trở lại khoảng thời gian không có Tưởng Văn Duệ, Ôn Duy Viễn không phải là loại người hay nói dối, hôm đó hấn đã nói hấn không thích Tưởng Văn Duệ, thì đó chắc chắn là sự thật.

Hứa Kính Hằng và Ôn Duy Viễn cùng một chỗ mấy năm nay, tuy nhiên chưa từng nghe Ôn Duy Viễn nói một câu yêu mình, nhưng là y biết rõ, Ôn Duy Viễn không phải là loại người miễn cưỡng bản thân mình. Lúc trước hấn đã từng nghĩ rằng Ôn Duy Viễn đồng ý kết giao với mình là vì thương hại mình yêu thâm hấn lâu như vậy, nhưng mà sau đó bên nhau lâu dài, y mới tỉnh tường Ôn Duy Viễn không hề có cái gì gọi là lòng thương hại, mà cuối cùng cũng đã ở bên mình năm năm.

Hoài nghi cùng lo lắng lúc trước, bắt quá chỉ là chính y nhất thời lo được lo mất, Hứa Kính Hằng không ngừng tự nói với mình như thế, Ôn Duy Viễn cùng người khác bất đồng, hấn không trực tiếp biểu đạt tình ý, không có nghĩa là hấn không yêu mình, người đàn ông kia chỉ là trong ngoài bất nhất mà thôi.

Một ngày nghỉ ngơi ngắn ngủi trôi qua rất nhanh, Hứa Kính Hằng lại tiếp tục tiến vào thời gian quay phim vô cùng bận rộn, mà bộ phim của Ôn Duy Viễn thì lại vừa kết thúc thu hình.

Trong khoảng thời gian này, thời gian làm việc của Ôn Duy Viễn rất ít, phần lớn là chạy đến chỗ Hứa Kính Hằng.

Giang Thành ở một bên nhìn thấy thế thì rất và mất hứng, Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng là một đôi, hẳn có thể nhìn ra được.

Nghĩ đến khoảng thời gian chính mình lúc còn trong trường yêu thầm Hứa Kính Hằng, bởi vì không rõ ràng về tính hướng của Hứa Kính Hằng mà đè nén tình cảm của mình không dám thổ lộ, không nghĩ tới lại bỏ lỡ cơ hội ở bên y, để Ôn Duy Viễn hưởng lợi.

Lúc Ôn Duy Viễn xuất hiện, Hứa Kính Hằng trong mắt không hề có mình; lúc Ôn Duy Viễn không ở đó, Hứa Kính Hằng lòng còn đang tràn đầy nhớ thương Ôn Duy Viễn, thường xuyên thất thần đến mức chẳng hề nghe mình nói gì cả.

Giang Thành đứng sau lưng Hứa Kính Hằng, mỗi ngày thứ hẳn cầu khẩn chính là Ôn Duy Viễn nhanh nhanh mà quay xong rời khỏi nơi này đi.

Tuy nhiên không hề nghĩ đến sau khi Ôn Duy Viễn rời đi hẳn sẽ làm gì, hẳn không nghĩ đến chuyện phá hư tình cảm của Hứa Kính Hằng và người nọ, nhưng trong đáy lòng hẳn lại tiếc nuối Hứa Kính Hằng.

Nhớ tới lần trước tại trường quay, hẳn chứng kiến bộ dáng Hứa Kính Hằng tức giận rời đi khi thấy Ôn Duy Viễn và Tưởng Văn Duệ cùng một chỗ, hẳn nhịn không được nghĩ, có lẽ Ôn Duy Viễn cũng chẳng yêu Hứa Kính Hằng nhiều như Hứa Kính Hằng nghĩ, có lẽ hẳn còn có cơ hội.

Trông sao trông trăng, cuối cùng cũng đến ngày mà Giang Thành mong đợi.

Đoàn quay phim của Ôn Duy Viễn ngày mai rời khỏi thành phố này, Giang Thành lúc nghe được từ trong điện thoại của Hứa Kính Hằng vui mừng đến hận không thể tại chỗ vỗ tay chúc mừng.

Ngày đó bộ phim của Hứa Kính Hằng cũng chưa có quay xong, chỉ là tạm thời được nghỉ ngơi.

Ôn Duy Viễn nói: “Ngày mai anh phải đi rồi.”

Hứa Kính Hằng cầm điện thoại đi đến một góc yên tĩnh, nhỏ giọng nói: “Tối nay em ở với anh.”

Thanh âm Ôn Duy Viễn mang theo ý cười truyền tới: “Ừ, muốn ăn cái gì? Anh ở quán ăn chờ em.”

“Tùy anh.”

“Đi ăn món Huy Châu a.”

“Được.”

“Quán ăn Y, anh chờ em.”

Giang Thành đi tới, báo cho Hứa Kính Hằng biết sắp quay phim.

Hứa Kính Hằng tạm biệt Ôn Duy Viễn, rồi vội vàng cúp điện thoại.

Quay phim liên tục từ giữa trưa đến năm giờ chiều, có một người mới diễn xuất làm Văn Tiểu Thành không hài lòng, nhiều lần phải quay đi quay lại bảy tám lần, mới miễn cưỡng được thông qua. Trong lúc nhất thời đoàn quay phim bị làm cho trễ tiến độ, phần quay của Hứa Kính Hằng còn chưa bắt đầu.

Hứa Kính Hằng dành chút thời gian gọi cho Ôn Duy Viễn, nói cho hẳn biết mình có khi sẽ đến muộn.

Ôn Duy Viễn nói không sao hết, hẳn cũng chỉ mới ra khỏi cửa, bắt đầu đi chưa được một phút đồng hồ. Hơn nữa cuộc sống của diễn viên chính là như vậy, khi quay phim thường xuyên phát sinh những chuyện ngoài dự kiến, không sao hết.

Hứa Kính Hằng cảm ơn hẳn đã quan tâm mình, cúp điện thoại trở lại trường quay.

Văn Tiểu Thành nhìn nhìn trời, đã bắt đầu tối dần, hẳn vươn tay ngoắc Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng đi qua hỏi: “Đạo diễn Văn, có chuyện gì?”

Văn Tiểu Thành biết rõ Ôn Duy Viễn ngày mai sẽ phải rời đi, thêm nữa phần diễn hôm nay của Hứa Kính Hằng bối cảnh là ban ngày, hiện tại sắc trời rõ ràng không được, nói: “Cậu có việc thì đi trước đi, chờ đến lượt cậu, trời cũng đã tối, cũng không quay trong hôm nay được.”

“Tốt, cảm ơn đạo diễn Văn.”

“Cảm ơn cái gì, nhấn cho Ôn Duy Viễn khi trở về gửi lời hỏi thăm đến chú Ôn.”

Cha Ôn Duy Viễn từng là giáo sư học viện điện ảnh, là thầy dạy Văn Tiểu Thành mấy năm, tuy nhiên về hưu đã lâu, Văn Tiểu Thành hàng năm vẫn đến thăm thầy mấy lần.

Hứa Kính Hằng đến phòng nghỉ thay phục trang, nhờ Giang Thành giúp mình trả lại cho tổ phục trang, vừa gọi điện về nhà Ôn Duy Viễn, vừa đi đến quán ăn đã hẹn cùng Ôn Duy Viễn.

Điện thoại là mẹ Ôn nhận, Hứa Kính Hằng gọi một tiếng mẹ, nói cho bà biết Ôn Duy Viễn ngày mai về nhà, hỏi thăm tình hình trong nhà một chút, có cần gì không, để Ôn Duy Viễn mang về.

Mẹ Ôn nói: “Con là đứa nhỏ rất biết quan tâm, Duy Viễn lại không được thế, trong nhà không cần gì đâu, chỉ có tiểu Giác nói là con hứa mua bộ xếp hình cho nó.”

Đầu bên kia điện thoại Ôn Giác ồn ào: “Chú Hứa, bộ xếp hình năm trăm mảnh chú không được quên đó.”

Hứa Kính Hằng mỉm cười: “Mua rồi, để gửi Duy Viễn mang về.”

Mẹ Ôn cũng hiền từ cười rộ lên: “Vậy thì không còn gì đâu.”

“Mẹ cùng cha vẫn khỏe chứ?”

“Mẹ rất khỏe, ngược lại cha con mấy ngày trước lại thấy không thoải mái, nói chung là choáng váng tim đập nhanh, có mấy lần ăn cơm còn bị nôn.”

“Đã đến bệnh viện khám chưa ạ?”

“Không, mấy ngày nay thì lại bình thường, chắc cũng không cần đi kiểm tra.”

Hứa Kính Hằng lo lắng, nói: “Ngày mai Duy Viễn về, để cho anh ấy dẫn cha mẹ đi làm kiểm tra sức khỏe tổng quát, người lớn tuổi, cần phải chú ý nhiều đến sức khỏe một chút.”

Hứa Kính Hằng tuy không phải con đẻ của mẹ Ôn, cũng chẳng thể nói là con dâu, lúc trước khi bà và chồng mình biết rõ chuyện Hứa Kính Hằng cùng con mình, vẫn phản đối hơn là tán thành, về sau bị Ôn Duy Viễn khuyên nhủ thật lâu, thêm nữa là nhân phẩm Hứa Kính Hằng vốn không tệ, đối xử với bọn họ rất tốt. Những năm gần đây hai vợ chồng Ôn gia đều đã nhìn thấy hết, đã sớm đem y xem như con mình.

Mẹ Ôn ở đầu kia điện thoại nói: “Con cũng phải chú ý nghỉ ngơi, đừng chỉ biết quay phim suốt đêm ngày.”

Hứa Kính Hằng cười cười nói nói trả lời, thân ảnh Ôn Duy Viễn xuất hiện ở trong tầm mắt, đang nói điện thoại y không tiện mở miệng gọi người, Hứa Kính Hằng liền đi theo phía sau hắn, tăng tốc muốn đuổi kịp hắn.

Đi được vài bước, phát hiện có gì đó không đúng, con đường này căn bản không phải dẫn đến quán ăn.

Trong tiềm thức, Hứa Kính Hằng có dự cảm bất hảo, y thả chậm tốc độ, qua loa nói lời tạm biệt với mẹ Ôn rồi cúp điện thoại.

Phía trước Ôn Duy Viễn cũng vừa dừng bước, tựa hồ đang đợi ai đó.

Ôn Duy Viễn vẫn luôn đưa lưng về phía Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng đứng ở trong góc nhỏ, tầm mắt vừa vặn có thể chạm đến chỗ đó.

Đợi hai phút sau, một người đi tới trước mặt Ôn Duy Viễn.

Đợi đến khi Hứa Kính Hằng thấy rõ gương mặt người nọ, tâm triết để rơi vào hầm băng – người tới không phải ai khác, chính là Tưởng Văn Duệ.

8. Chương 8

Sau khi Ôn Duy Viễn kết thúc cuộc gọi với Hứa Kính Hằng, điện thoại còn chưa kịp bỏ vào trong túi, lại vang lên. Hắn lấy ra nhìn, phát hiện là Tưởng Văn Duệ gọi tới, hắn cũng không định nghe điện thoại.

Quay phim cũng đã quay xong, hẳn cùng với Tưởng Văn Duệ lúc này cũng không có gì cần thiết phải liên lạc.

Nếu như xuất phát từ quan hệ bạn bè, hẳn sẽ nghe máy, nhưng sự ái mộ của Tưởng Văn Duệ đối với hẳn người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

Ôn Duy Viễn nhớ tới trước kia có mấy lần Hứa Kính Hằng bởi vì chút chuyện này mà ghen, hẳn là một người không giỏi ăn nói, nhưng cái này không có nghĩa là hẳn không biết cân nhắc nặng nhẹ.

Hứa Kính Hằng đối với hẳn là người quan trọng không thể mất đi, trong lòng hẳn, Tưởng Văn Duệ hoàn toàn không cách nào bì được.

Hắn đã không kịp giải thích với Hứa Kính Hằng, loại bỏ sự hiểu lầm với người yêu, Ôn Duy Viễn liền dung thủ đoạn phớt lờ mà cắt đứt liên lạc với Tưởng Văn Duệ để an ủi Hứa Kính Hằng.

Nhưng mà điện thoại vang lên một lần lại một lần, Tưởng Văn Duệ chấp nhất phải làm Ôn Duy Viễn bắt máy cho bằng được, thậm chí tin nhắn điện thoại, liên tục công kích hộp thư.

Lát nữa sẽ cùng Hứa Kính Hằng đi ăn, Ôn Duy Viễn lo rằng Hứa Kính Hằng không liên lạc được với mình, không dám tắt máy, cộng thêm dù sao cũng không muốn một hồi nữa Tưởng Văn Duệ lại điện thoại quấy rầy hai người, đến lúc đó lại làm cho Hứa Kính Hằng hiểu lầm a.

Nghĩ sao làm vậy, Ôn Duy Viễn bắt điện thoại, tính toán cùng Tưởng Văn Duệ nói chuyện rõ ràng.

Tưởng Văn Duệ mở miệng liền hỏi: “Anh đang ở đâu?” Ôn Duy Viễn không đáp, Tưởng Văn Duệ lại nói, “Tôi chờ anh ở cửa khách sạn Z, anh không đến tôi cũng sẽ chờ, thậm chí đến ngày mai lúc đoàn làm phim rời đi, tôi vẫn sẽ chờ.” Nói xong không đợi Ôn Duy Viễn nói gì, cúp điện thoại, thậm chí còn tắt máy.

Ôn Duy Viễn liền gọi lại, nghe trong điện thoại thông báo của tổng đài “Số điện thoại này hiện không liên lạc được”, bất đắc dĩ thở dài, đổi hướng đi, đến khách sạn Z.

Ôn Duy Viễn không phải đợi lâu, Tưởng Văn Duệ đã tới.

Tưởng Văn Duệ cắn môi dưới, nhìn chăm chăm Ôn Duy Viễn, ánh mắt dần dần mơ hồ, mắt phấp phồng.

Ôn Duy Viễn thấy bộ dáng này của cậu ta, khuyên nhủ cũng không dám, hẳn dám khẳng định, chỉ cần hẳn mở miệng một chữ an ủi, Tưởng Văn Duệ sẽ ngay lập tức khóc cho hẳn xem.

Tất cả ôn nhu cùng kiên nhẫn đều chỉ dành cho người đàn ông tên Hứa Kính Hằng, Ôn Duy Viễn tàn nhẫn nói với Tưởng Văn Duệ: “Tôi không thích cậu, chính cậu cũng biết.”

Còn chưa kịp thổ lộ, đã bị cự tuyệt tàn nhẫn, Tưởng Văn Duệ cứng ngắc chỗ đó, hoang mang bối rối, mở miệng, thanh âm trở nên khàn khàn: “Vì sao?”

“Vì sao cái gì?”

“Nếu như anh có thể ở bên một người đàn ông, vì sao người đó không phải là tôi? Vì sao không thích tôi?”

“Tôi trước kia chỉ là chiếu cố cậu trong công việc, chỉ là một người đàn anh chiếu cố đàn em, nếu như là bởi vì hành động của tôi làm cậu hiểu lầm, như vậy tôi đành xin lỗi cậu, rất xin lỗi.” Ôn Duy Viễn thái độ rất chân thành, không có chút nào là qua loa cho xong.

Tưởng Văn Duệ vẫn chưa hiểu nói tiếp: “Anh và Hứa Kính Hằng lúc trước biết nhau, yêu nhau, cùng với chúng ta hiện tại có gì khác nhau? Tôi đối với anh cùng anh ta đối với anh khác nhau chỗ nào? Tôi còn trẻ hơn anh ta, vì cái gì không thể là tôi?”

“Sao lại giống nhau được?” Ôn Duy Viễn lắc đầu, trên mặt biểu lộ nét ôn nhu, “Chuyện này hoàn toàn không giống.”

Tưởng Văn Duệ mở to mắt, môi mím chặt.

Ôn Duy Viễn nói: “Nếu như không phải ý trời vô tình để cho tôi biết được cậu ấy yêu tôi, đứa ngốc kia nhất định sẽ ngậy ngốc mà giấu ở trong lòng, một mực không nói. Cậu ấy yêu tôi, còn sâu hơn nặng hơn so với những gì cậu có thể nghĩ đến được, thà rằng chính mình khó chịu, cũng sẽ không nói ra để phá hoại

gia đình tôi, không muốn làm tôi bối rối. Mặc dù về sau tôi đã ly hôn, cậu ấy cũng chỉ yên lặng mà ở cạnh tôi. Nếu không phải tôi vạch trần tình cảm của cậu ấy, cậu ấy cả đời cũng sẽ không nói.”

Tưởng Văn Duệ trầm mặc, quá khứ thuộc về Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng, làm cho cậu ta cảm thấy chua xót đau đớn, đó là nơi cậu ta vĩnh viễn không cách nào chen chân vào được.

“Tôi ở bên cậu ấy, quả thật ban đầu là vì đúng thời điểm. Nhưng có thể cùng nhau năm năm, lại là bởi vì con người cậu ấy.” Ôn Duy Viễn bình thản nhìn biểu tình biến hóa của Tưởng Văn Duệ, nếu như lúc này người đứng ở trước mặt hắn là Hứa Kính Hằng, hắn nhất định sẽ đùa giỡn vò rối mái tóc người kia, cười ha hả vài tiếng, nhưng mà Tưởng Văn Duệ không phải Hứa Kính Hằng, trên thế giới này chỉ có một Hứa Kính Hằng, là người duy nhất hắn yêu, “Vào đúng thời điểm gặp đúng người, có thể bên nhau một đời một kiếp, đó là may mắn của tôi.”

“Cho nên.....” Ôn Duy Viễn hít sâu một hơi, “Cho nên tôi sẽ vĩnh viễn không làm tổn thương cậu ấy, vĩnh viễn không phản bội tình cảm mà hai chúng tôi cùng quý trọng này.”

Tưởng Văn Duệ ngẩng đầu, vừa vặn nhìn được nét cười khi Ôn Duy Viễn kể về Hứa Kính Hằng, nụ cười ấy biểu lộ sự nồng ấm làm cho tâm cậu chìm sâu, dù cho vì bị cự tuyệt nên đành không nguyện ý mà buông tha cho đoạn tình cảm này, nhưng mà cậu ta vẫn không nhịn được mà hỏi: “Nếu như khi đó người gặp anh là tôi?”

“Cho dù tôi sẽ chấp nhận cùng cậu, nhưng tôi biết rõ, tôi nhất định sẽ không mãi tiếp tục ở bên cậu nữa.”

Bởi vì cậu không phải là người đó, cậu không phải Hứa Kính Hằng.

Ôn Duy Viễn vốn không định nói ra điều này là muốn giữ lại một chút an ủi cho Tưởng Văn Duệ, nhưng Tưởng Văn Duệ cũng hiểu rõ ý hắn muốn nói, đúng thời điểm nhưng không đúng người, cũng chỉ là vô dụng.

Vấn đề rối rắm nhiều ngày nay của Tưởng Văn Duệ cuối cùng cũng minh bạch, cậu ta nhưng có chút hối hận mà truy tìm căn nguyên, kết quả là nhưng chỉ là sắm một vai hài kịch mà chen vào tình cảm của hai người họ. Cậu nhìn chằm chằm Ôn Duy Viễn, tự nói với mình, này thật sự là một điều tiếc nuối, sai thời gian, sai người, tình yêu của cậu trong mắt Ôn Duy Viễn có lẽ chỉ là một trò quấy nhiễu, mĩa mai chua xót trong lòng lại không thể làm gì được.

Ôn Duy Viễn nhắc tay nhìn đồng hồ, Tưởng Văn Duệ hỏi: “Có hẹn với anh ta?”

Ôn Duy Viễn gật gật đầu.

Tưởng Văn Duệ bình tĩnh nói: “Tôi sẽ chậm rãi quên anh, thật đáng buồn mối tình đầu còn chưa kịp thổ lộ, cứ như vậy bị bóp chết từ trong trứng nước.”

“Thật xin lỗi.”

“Thích anh, là chuyện của tôi, anh nửa điểm dao động cũng không có, không cần nói xin lỗi.” Tưởng Văn Duệ cười rõ lên, “Nếu là thật sự cảm thấy có lỗi, thì ôm tôi một cái a, từ nay về sau, tôi tuyệt đối không nhớ đến anh một lần nào nữa.”

Bản thân Tưởng Văn Duệ có thể không nhận ra sự chua xót mơ hồ trong lời nói của mình, càng thêm không nhìn thấy biểu tình của chính mình, nhưng Ôn Duy Viễn lại thấy rất rõ. Một thanh niên hoạt bát sinh động, giờ phút này quật cường căng thẳng, lại ngăn không được toát ra một chút bi thương, một chút cầu xin, đó chính biểu lộ nhiều năm trước đã làm mình xao động, chính là biểu lộ của Hứa Kính Hằng sau khi bị mình vạch trần.

Ôn Duy Viễn biết rõ cậu ta thật tình muốn buông tha cho đoạn tình cảm này, vì vậy hắn dang hai tay ôm lấy Tưởng Văn Duệ, vỗ vỗ lưng cậu ta, cũng không có dừng lâu, rất nhanh buông tay ra.

Cái ôm này là hắn thiếu nợ Hứa Kính Hằng, cũng là hắn thiếu nợ Tưởng Văn Duệ, chỉ là người có thể cùng mình đi hết đời này, chỉ có Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng đứng ở một góc bí mật, nhìn Ôn Duy Viễn ôm lấy Tưởng Văn Duệ, nản lòng thoái chí.

Con người ai cũng sẽ thay đổi, Ôn Duy Viễn nói không thích Tưởng Văn Duệ, bắt quá là giữ cho mình chút mặt mũi, không muốn mình khổ sở mà thôi.

Những năm ấy yêu thầm, Hứa Kính Hằng không nghĩ tới sẽ cùng Ôn Duy Viễn ở bên nhau, có thể một chung đường đi qua năm năm, cũng đã có lời rồi.

Hứa Kính Hằng xoay người đi về hướng quán ăn Y, không hề liếc mắt nhìn hai người ôm nhau phía sau cái nào nữa, Ôn Duy Viễn muốn chính là muốn y chủ động rời đi, như vậy, y sẽ làm như hần mong muốn.

Hứa Kính Hằng ở bên ngoài dạo một vòng mới đi vào quán ăn, Ôn Duy Viễn đang cầm menu đọc, nhìn thấy người đến, đem menu đưa cho y nói: “Muốn ăn gì?”

Hứa Kính Hằng cười nói: “Sao cũng được, anh gọi đi.”

Ôn Duy Viễn nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, gọi bồi bàn đặt vài món ăn.

Hứa Kính Hằng vờ như không có gì, làm bộ không hề nhìn thấy những gì phát sinh khi này.

Vì che giấu tai mắt người khác, y cùng với Ôn Duy Viễn mua nhà ở cùng một tầng, vách tường ngăn giữa hai nhà bị bọn họ đục xuyên qua, lắp một cánh cửa. Ngày mai Ôn Duy Viễn muốn về, nói không chừng chờ y về nhà có thể thấy được hành lý Tưởng Văn Duệ, mà những thứ của y chắc là đã được thu dọn mà ném vào nhà của mình. Nói không chừng, cả Tưởng Văn Duệ y cũng chẳng nhìn thấy, bởi vì cánh cửa kia đã bị xây lắp lại, khóa nhà Ôn Duy Viễn cũng sẽ bị thay mới.

“Kính Hằng..... Kính Hằng.....”

“A?”

“Nghĩ gì thế? Anh gọi em này giờ.”

Hứa Kính Hằng nói: “Không có gì, vừa rồi mẹ gọi điện thoại nói cha gần đây không thoải mái, còn bị nôn nhiều lần, trở về anh nhớ dẫn ba mẹ đi làm kiểm tra sức khỏe tổng quát.”

9. Chương 9

Trong lúc dùng bữa hai người nói rất nhiều chuyện, nhưng cả hai hết như là đã thỏa thuận với nhau không ai đề cập tới Tưởng Văn Duệ.

Sau khi ăn xong Hứa Kính Hằng và Ôn Duy Viễn cùng nhau trở về khách sạn, Hứa Kính Hằng nhấn số tầng mình và Ôn Duy Viễn, Ôn Duy Viễn tâm mất rơi trên những nút bấm số thang máy, nói: “Sáng mai anh phải đi rồi.”

Hứa Kính Hằng không nói gì, chỉ là gật đầu tỏ vẻ biết rõ, nếu là trước kia y sẽ giữ Ôn Duy Viễn lại, ân ái một đêm.

Thang máy lên đến tầng của Ôn Duy Viễn trước, hần không bước ra, mà nhấn nút đóng cửa thang máy, tiếp tục đi theo Hứa Kính Hằng đến phòng y.

Cắm chìa khóa vào, mở cửa, Hứa Kính Hằng trầm mặc không nói gì, ngồi trên giường mở ti vi.

Ôn Duy Viễn ngồi xuống bên cạnh y: “Em hôm nay có chút không giống thường ngày.”

Không giống ở chỗ nào? Hứa Kính Hằng lời còn chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị tiếng chuông tin nhắn của Ôn Duy Viễn cắt đứt.

Ôn Duy Viễn lấy điện thoại di động ra, người gửi tin là Tưởng Văn Duệ.

“Đây là tin nhắn cuối cùng tôi gửi cho anh, gửi xong tôi liền xóa bỏ số của anh, sau đó đem tất cả hình ảnh của anh trong đầu tôi đá ra ngoài. Bất quá có một câu tôi nhất định phải nói: Ôn Duy Viễn, tôi thích anh!”

Rõ ràng là muốn buông tay, còn tiện thể trách hần không cho cậu ta cơ hội bày tỏ, Ôn Duy Viễn bất giác mỉm cười, cảm thấy Tưởng Văn Duệ thật đáng yêu, cũng từ đáy lòng hy vọng cậu có thể tìm được một người lương tình tương duyệt, tựa như hần cùng với Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng biết rõ là rình coi chuyện riêng tư của người khác là không tốt, chỉ là nụ cười của Ôn Duy Viễn làm cho y không cách nào không chế chính mình, trong nội tâm có một thanh âm kêu gào: “Nhanh xem đi!”

Y không thể nào ngăn cản bản thân, như bị ma quỷ xui khiến, gương mắt liếc qua màn hình điện thoại của Ôn Duy Viễn, trong bao nhiêu hàng chữ đó, y chỉ nhìn một cái liền thấy được ba chữ “Tôi thích anh”.

Không cần hỏi nhiều làm gì nữa, trong nội tâm Hứa Kính Hằng thậm chí nhẹ nhàng mà nở nụ cười, biểu cảm hờ hững nhưng trong tâm lại đau đớn khổ sở không cách nào nói ra lời, vẻ mặt như thể y cái gì cũng không biết.

Ôn Duy Viễn sẽ chia tay y sao? Hứa Kính Hằng không biết, có lẽ sẽ, có lẽ không. Bất quá bây giờ, y cần một phán quyết cuối cùng, gọi là nhu nhược cũng tốt, bị coi thường cũng tốt, nếu như hết thấy do Ôn Duy Viễn bắt đầu, như vậy hãy để chính miệng Ôn Duy Viễn kết thúc a!

Nhiều năm một lòng yêu say đắm không có chút nào bởi vì thời gian mà phai nhạt, ngược lại bởi vì cùng một chỗ năm năm mà càng ngày càng tinh khiết và nồng hậu, Hứa Kính Hằng chưa từng nghĩ tới ngoại trừ Ôn Duy Viễn, chính mình còn có thể yêu ai. Có thể giờ này phút này Hứa Kính Hằng đột nhiên cảm giác mình quá ngốc quá cố chấp, từ tận đáy lòng có một thanh âm bảo y cứ làm bộ không biết, duy trì loại quan hệ ngọt ngào bề ngoài này, nhưng mà một thanh âm lớn hơn cũng đang cười nhạo: Chớ ngu ngốc nữa, người cho rằng hắn còn yêu người sao? Tâm tình mâu thuẫn cùng cay đắng lấp đầy tâm Hứa Kính Hằng, y không tự chủ được hướng Ôn Duy Viễn hỏi: “Nếu như năm đó là Tưởng Văn Duệ là người thổ lộ với anh, anh có thể tiếp nhận hay không?”

Đúng vậy, vấn đề này không chỉ là vấn đề làm y phức tạp lúc này, cũng là chuyện khiến y luôn sợ hãi năm năm nay, Ôn Duy Viễn rốt cuộc là thương y, hay là yêu cái người thổ lộ khi đó? Nếu như người đó không phải là mình, có phải là cũng có thể? Chính mình có thật là độc nhất vô nhị không?

Ôn Duy Viễn vừa xóa bỏ tin nhắn và số điện thoại của Tưởng Văn Duệ, vừa cẩn thận tự hỏi bản thân vấn đề Hứa Kính Hằng vừa hỏi, vì sao Tưởng Văn Duệ hỏi hắn vấn đề này, Hứa Kính Hằng cũng hỏi một chuyện y như vậy.

Tựa như lúc này trả lời Tưởng Văn Duệ, cũng không định dài dòng buồn chán, sau khi tự hỏi, Ôn Duy Viễn nhìn vào mắt Hứa Kính Hằng trả lời: “Có lẽ có.”

Vào đúng thời điểm, hắn sẽ đáp ứng, nhưng không đúng người, nhất định không thể đi đến cuối cùng.

Hứa Kính Hằng không chờ được Ôn Duy Viễn nói ra ý nghĩa thật sự đằng sau, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Kính Hằng!” Đột nhiên xuất hiện biến hóa làm cho Ôn Duy Viễn trở tay không kịp, hắn vội vàng đuổi theo, giữ chặt tay Hứa Kính Hằng đang đặt trên tay nắm cửa.

Hứa Kính Hằng nhắm mắt lại, lúc mở ra, bên trong cũng không còn dao động tình tự gì nữa, y nói: “Buông ra.”

Ôn Duy Viễn ngược lại càng nắm chặt hơn, hết như là nếu cứ nắm như vậy, hai người sẽ vĩnh viễn không thể rời xa.

Hứa Kính Hằng vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy buồn cười, Tưởng Văn Duệ so với y trẻ hơn, cũng yêu Ôn Duy Viễn y như y, quan trọng nhất là, Ôn Duy Viễn cũng yêu cậu ta.

Hành vi hiện tại của Ôn Duy Viễn là vì sao đây?

Hứa Kính Hằng lộ ra một nụ cười, thật ra chỉ là một động tác cười kéo căng hai khóe miệng cứng ngắc.

Ôn Duy Viễn đã chính miệng thừa nhận muốn ở bên Tưởng Văn Duệ, lời của hắn tựa như một cái dùi, hung hăng đâm vào tim y, vậy mà hình như còn chưa đủ, lại còn xoay sâu vào, chắc rằng đến khi nơi đó không còn giọt máu nào chảy ra nữa, xác định rằng y không còn nghi ngờ gì nữa đã chết thì hắn mới bằng lòng thu tay lại.

Tâm Ôn Duy Viễn bị nụ cười của Hứa Kính Hằng làm cho đau nhói, một phát dùng sức, giật tay y ra khỏi tay nắm cửa: “Em không thể đi!”

Hứa Kính Hằng mặt không biểu tình hỏi: “Vì sao?”

Dưới tình thế cấp bách, Ôn Duy Viễn không suy nghĩ gì liền nói: “Đây là phòng của em.”

Hứa Kính Hằng cười ha hả, cười đến nước mắt cũng ứa ra, nguyên lai tưởng rằng Ôn Duy Viễn sẽ nói rằng anh yêu em hay đại loại thế, không hề nghĩ đến lại là câu này. Y giật tay mình ra khỏi tay hắn, mở cửa phòng nói: “Vậy thì mời anh ra khỏi đây.”

Ôn Duy Viễn không biết sao sự tình lại phát triển đến loại tình huống này, Hứa Kính Hằng hoàn toàn không có tâm tư muốn nghe hắn giải thích, sự việc như vậy hắn chưa từng gặp phải. Lúc trước vợ hắn đề nghị ly hôn, hắn cũng chỉ hơi bất ngờ một chút, tựa như lúc vợ hắn thổ lộ khi hai người đang học đại học, hay là lúc cô ấy chủ động cầu hôn hắn, cho tới nay Ôn Duy Viễn đều cảm thấy tình cảm của mình rất phức tạp, vẫn luôn là người khác chủ động, hắn chỉ cần thấy rằng không có vấn đề gì thì sẽ đáp ứng. Nhưng mà Hứa Kính Hằng xuất hiện là ngoài ý muốn của hắn, khi bất ngờ phát hiện ra người nọ yêu thầm mình, trong lòng hắn lại dâng lên một loại cảm thụ chưa bao giờ có, giống hệt như lạc trên sa mạc Sahara mười ngày, rốt cuộc tìm được một giọt nước.

Giọt nước kia là ngọn nguồn cuộc sống của hắn, nắm được nó, Ôn Duy Viễn sẽ sống sót, nếu mất đi, Ôn Duy Viễn hắn sẽ chết.

Chân tay luống cuống Ôn Duy Viễn một phát đóng sập cửa phòng, giữ chặt tay Hứa Kính Hằng, cưỡng chế lôi y lên giường. Hắn không biết phải giải thích như thế nào, hiện nay chỉ còn một cách là thuận theo bản năng mà thận cận với Hứa Kính Hằng, không thể chờ đợi được xóa bỏ hoàn toàn khoảng cách vật lý của hai người, hợp cả hai làm một mới có thể để cho Hứa Kính Hằng không có biện pháp rời đi.....

Hứa Kính Hằng bị Ôn Duy Viễn đẩy ngã trên giường, vừa bật đầu dậy đã bị ấn trở về, “Anh muốn.....” làm gì vậy.

Ôn Duy Viễn cường ngạnh hôn y, chặn miệng Hứa Kính Hằng, hắn không muốn từ khuôn miệng này nghe được bất cứ từ ngữ nào liên quan đến chuyện chia tay.

Hắn yêu mến Hứa Kính Hằng, hắn yêu Hứa Kính Hằng, hắn không bao giờ rời khỏi Hứa Kính Hằng.

Quần áo cả hai rất nhanh bị cởi hết, ném xuống đất. Hứa Kính Hằng bất an giãy dụa, Ôn Duy Viễn rút dây thắt lưng ra trói hai tay y lại.

“Đừng..... đừng.....” Hứa Kính Hằng không có cách nào nói được, y thậm chí cố ý cắn vào lưỡi Ôn Duy Viễn, làm cho miệng hai người đầy mùi máu tươi.

Ôn Duy Viễn vẫn chấp nhất hôn y, ngang ngược bừa bãi tàn sát môi y, môi lưỡi dây dưa cùng một chỗ.

Hứa Kính Hằng không tài nào hô hấp được, trong đầu chỉ còn sót lại một ý nghĩ – lần này là Ôn Duy Viễn chủ động.

Mà chủ động của Ôn Duy Viễn, lại là dưới loại tình huống này, không giống làm tình, mà là cưỡng gian.

Hứa Kính Hằng từ bỏ không giãy dụa nữa, hệt như cá chết tùy ý Ôn Duy Viễn muốn làm gì thì làm. Nếu lần này là hắn chủ động, như vậy để cho lần này là lần cuối cùng hai người thân mật a, từ ngày mai trở đi, trên đời không có Hứa Kính Hằng yêu mến Ôn Duy Viễn, chỉ có một Hứa Kính Hằng nhớ rõ rằng mình muốn quên Ôn Duy Viễn.

Ôn Duy Viễn phát hiện Hứa Kính Hằng không hề chống cự nữa, cho rằng hiểu lầm giữa hai người đã được giải trừ, hắn buông tha môi Hứa Kính Hằng, hôn lên trán y, hệt như đang trấn an. Ngay sau đó ôm lấy eo Hứa Kính Hằng, làm cho y nằm sấp trên giường, cũng không hề cởi bỏ dây trói trên tay, mà chỉ tách hai cánh móng y ra.

Lôi vào nho nhỏ hồng nhật chặt khít, Ôn Duy Viễn khó có thể tưởng tượng mình từng ra vào nơi này không biết bao lần. Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn vào, địa phương mẫn cảm liền co rút vài cái.

Trong phòng không có bôi trơn, Ôn Duy Viễn cũng không muốn xuống phòng hắn lấy, ngón tay hơi hơi dùng lực, đã không thể đâm vào, còn làm cho Hứa Kính Hằng bị đau.

Ôn Duy Viễn thu tay lại, nhìn cửa vào đang run rẩy kia, ma xui quỷ khiến cúi đầu liếm lên.

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng hổi làm cho eo Hứa Kính Hằng mềm nhũn, y chưa từng nghĩ tới Ôn Duy Viễn sẽ đi liếm chỗ đó, hệt như Ôn Duy Viễn cũng không hề nghĩ rằng mình sẽ liếm nơi đó như vậy.

Đầu lưỡi linh hoạt một lần lại một lần liếm quanh nếp uốn, đem chúng liếm đến mềm nhũn, mới bắt đầu thử dùng sức đem đầu lưỡi đi vào.

Cơ vòng so với trong tưởng tượng còn chặt hơn, ép đến đầu lưỡi đau nhức, Ôn Duy Viễn rút lưỡi lại, lại liếm bên ngoài mấy lần, mới thay bằng ngón tay.

Lúc này đây thuận tiện hơn nhiều, ngón tay rất nhanh liền thuận tiện ấn vào hậu huyết đã bị làm cho mềm ra, Ôn Duy Viễn nhìn từng đốt từng đốt ngón tay của mình biến mất ở nơi đó, sau khi tiến vào toàn bộ thì mô phồng động tác tính giao, thông thả rút ra tiến vào.

Dục vọng mềm nhũn của Hứa Kính Hằng bởi vì động tác tay của Ôn Duy Viễn mà phát sinh biến hóa, hậu huyết dần dần bị mở ra, Ôn Duy Viễn gia tăng ngón tay, thẳng đến khi ba ngón tay có thể thoải mái hoạt động, hần mới rút hết ngón tay ra, muốn xách đao ra trận.

Huyết khẩu hơi hơi mở ra, có chút bất đồng với khi nãy hần liếm, Ôn Duy Viễn nhất thời kinh ngạc, lại một lần liếm lên, đầu lưỡi dễ dàng chui vào, liếm lên vách thịt xung quanh.

Hứa Kính Hằng tuyệt đối không nghĩ tới hần sẽ liếm lần thứ hai, hậu huyết đã bị ngón tay nới rộng giờ đây dị thường mẫn cảm, cũng dị thường thoải mái, tiếng rên rỉ bắt đầu không khống chế được mà bật ra, hai tay y bị trói chặt không cách nào chống đỡ cả cơ thể, thân thể ngã sấp trên giường, cái mông nhếch lên cao cao, đột nhiên thân thể y run bắn lên, Hứa Kính Hằng không hề có chuẩn bị gì liền đạt đến cao trào, y lại bị Ôn Duy Viễn liếm đến bắn ra.

Sự thật làm cho Hứa Kính Hằng quần bách, Ôn Duy Viễn sững sốt, phục hồi tinh thần lại ghé vào bên tai Hứa Kính Hằng cười khê: “Kính Hằng, em thật lợi hại.”

Hứa Kính Hằng xấu hổ đến muốn độn thổ, hung dữ quát: “Câm miệng! A!”

Âm hành vốn đặt tại cửa vào bất thành linh xô xuyên vào trong cơ thể, Ôn Duy Viễn ngoan ngoãn nghe lệnh không mở miệng nói thêm gì nữa, mãnh liệt lay động thất lưng, âm hành nhiều lần cắm sâu đến tận cùng vào cơ thể Hứa Kính Hằng, tiếng vang của âm thanh va đập của bụng và mông, tiếng nước dâm mỹ cũng theo đó mà soạt soạt hòa âm, phối hợp với tiếng rên rỉ khó có thể kiềm chế được của Hứa Kính Hằng, hợp lại thành thứ âm nhạc hay nhất mà Ôn Duy Viễn hần từng nghe.

Đây là một hồi tình ái Ôn Duy Viễn chủ động khơi mào, Hứa Kính Hằng sớm đã bị mê đảo lạc lối trong thế giới của hần.

10. Chương 10

Khi Hứa Kính Hằng thức dậy y không biết được bây giờ là lúc nào, rèm cửa sổ bị kéo lại, trong phòng đưa tay không thấy được năm ngón, trên giường chỉ có một mình y, rất rõ ràng.

Hứa Kính Hằng ần ần thái dương, từ trong ổ chăn ẩm áp vươn tay ra lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường.

Màn hình đột nhiên bật sang đến chói mắt, Hứa Kính Hằng chưa kịp thích ứng phải nheo mắt lại, hơn nửa ngày, mới nhìn rõ thời gian trên điện thoại – năm giờ chiều, y vậy mà lại ngủ thẳng đến gần tối.

Tối hôm qua làm tới khi nào thì Hứa Kính Hằng không nhớ rõ, Ôn Duy Viễn rời đi khi nào y cũng không biết.

Nhưng những chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến y?

Bất quá chỉ là trước khi chia tay lưu lại cho mình một chút hồi ức mà thôi, Hứa Kính Hằng vuốt vuốt tóc, càng tự nói với chính mình đừng để ý, tâm lại càng đau đớn.

Ôn Duy Viễn cứ như vậy đi rồi, không hề để lại lời nào.

Hứa Kính Hằng nhìn vết máu bầm trên cổ tay cười tự giễu, khách làng chơi đi chơi gái còn bỏ lại chút tiền, y thì miễn phí, so với gái điểm còn không bằng.

Sau ngày ấy y có thể thấy Ôn Duy Viễn liên tục xuất hiện trên truyền hình, phim mới ra mắt, hoạt động tuyên truyền là không thể thiếu, Hứa Kính Hằng cũng là người trong nghề nên y hiểu.

Xem trên truyền hình, báo chí, Ôn Duy Viễn cùng Tưởng Văn Duệ như hình với bóng, Hứa Kính Hằng ngoại trừ đau lòng cũng chỉ là đau lòng, nhưng dù đau y còn có thể làm được gì? Tâm của người nọ đã không còn ở nơi mình, Hứa Kính Hằng nói với chính bản thân, nói không chừng người nọ chưa từng đem mình để ở trong lòng.

Ôn Duy Viễn rời khỏi nơi này đã hơn một tháng, bộ phim của Hứa Kính Hằng cũng đã bắt đầu quay những cảnh cuối. Ngày thường những lúc quay phim, vì để cho chính mình đừng nghĩ lung tung, Hứa Kính Hằng ném điện thoại di động cho Giang Thành giữ, có mấy lần thấy cuộc gọi lỡ và tin nhắn của Ôn Duy Viễn, Hứa Kính Hằng vụn phàn ngạc nhiên, sau chuyện ấy, còn lí do gì để mà giữ liên lạc, chẳng lẽ hẳn không sợ Tưởng Văn Duệ ghen sao?

Hứa Kính Hằng cười lắc đầu, đóng điện thoại, chưa từng hồi âm tin nhắn của hắn.

Ôn Duy Viễn về đến nhà, đem bộ xếp hình đưa cho con trai, cùng cha mẹ ăn một bữa cơm, cũng không có thời gian đưa họ đi làm kiểm tra tổng quát, ngay sau đó vì công việc bận rộn, đành không thể không rời đi.

Những lúc nghỉ ngơi rảnh rỗi tránh không được nhớ tới Hứa Kính Hằng, mỗi lần gọi điện thoại cùng gửi tin nhắn đều không thấy hồi âm, chuyện này cũng đã từng xảy ra, nên Ôn Duy Viễn cũng không để ý lắm, nghĩ rằng cũng không lâu nữa Hứa Kính Hằng cũng về đây, đến lúc đó bọn họ chắc chắn có hẳn một thời gian dài rảnh rỗi ở cạnh nhau, cùng về nhà thăm cha mẹ và con trai hắn, sau đó lại đi du lịch một chuyến.

Thôi Tiệp nói phải rời đi mấy ngày, thế nhưng tận hai tháng sau mới trở về, việc riêng của người khác Hứa Kính Hằng không tiện hỏi nhiều, chỉ là hỏi qua rằng đã giải quyết xong chưa, rồi cũng chẳng đề cập tới nữa.

Thôi Tiệp nói rằng đã xử lí xong hết rồi, buổi tối làm tiệc cảm ơn, mời Giang Thành ăn cơm, thuận tiện kéo Hứa Kính Hằng theo làm người tiếp khách.

Lúc ăn cơm, Thôi Tiệp thấy Hứa Kính Hằng và Giang Thành trò chuyện hết sức thân thiết. Hắn liền cảm khái người đại diện chính thức là hắn còn không có quan hệ tốt với Hứa Kính Hằng bằng người đại diện tạm thời Giang Thành.

Hứa Kính Hằng biết rõ hắn hay nói giỡn, gắp cho Thôi Tiệp một miếng sườn kho tàu món hắn thích nhất, kể cho hắn nghe Giang Thành là bạn y hồi đại học.

“Khó trách khó trách.” Thôi Tiệp vừa gặm xương vừa nói, “Tình cảm bạn bè thời đi học chính là loại tình cảm sâu đậm nhất.”

Giang Thành nói: “Tôi nhớ anh và Bành Đông Lai cũng là bạn học?”

Thôi Tiệp cười hắc hắc, vuốt vuốt mũi, hệt như đang che giấu gì đó.

Hứa Kính Hằng từng nghe Ôn Duy Viễn nói qua về mối quan hệ của Thôi Tiệp và Bành Đông Lai, cũng cười nhìn hắn.

Thôi Tiệp bị hai người bọn họ nhìn đến ngại ngùng, vội vàng đánh trống lảng nói: “Kính Hằng, cấp trên muốn sắp xếp cho cậu một trợ lí, vụn nhất lúc tôi có việc bận, cũng có người chiếu cố cậu.”

“Tôi sao cũng được.”

“Ừ..... tôi sẽ giúp cậu chọn người thích hợp.”

Giang Thành đột nhiên chen vào: “Tôi có thể làm không?”

Hứa Kính Hằng a lên một tiếng, nói: “Cậu không phải đang làm người quản lí sao?”

Thôi Tiệp cũng gật gật đầu: “Quản lí lại chạy đi làm trợ lí, phí phạm nhân tài quá rồi.”

Giang Thành khó khăn mà thở dài một hơi: “Hiện tại tôi đang làm đại diện của hai ngôi sao, cũng không có chỗ đứng mấy, bình thường căn bản cũng chẳng có việc gì cả, nếu không tôi cũng không thể mà ở đây làm người quản lý tạm thời cho cậu, một lần làm tới mấy tháng như vậy.”

Nghề nào cũng có cái khó của nó, Thôi Tiệp cũng phải từng bước từng bước bò lên tới vị trí hiện nay, vậy nên hẳn hiểu.

Giang Thành nói tiếp: “So với làm người đại diện của hai người đó, không có việc gì làm nhận chút tiền lương còm cõi, còn không làm trợ lý cho Hứa Kính Hằng, cũng có thể học hỏi thêm nhiều điều.”

Thôi Tiệp nghe thấy cũng có lý, nghiêng đầu nhìn Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng nhún nhún vai nói: “Tôi không có ý kiến gì, nếu các anh đồng ý với nhau thì được thôi.”

Vì vậy thân phận của Giang Thành nháy mắt từ người đại diện tạm thời trở thành trợ lý, mấy ngày gần đây Hứa Kính Hằng lãnh đạm với Ôn Duy Viễn hẳn đều thấy hết, thời gian năm năm cũng không thể nào độ lại với thời thanh xuân tràn đầy sức sống, Giang Thành nghĩ, có lẽ không bao lâu nữa, Ôn Duy Viễn trong lòng Hứa Kính Hằng, cũng có thể đổi thành người khác.

Hứa Kính Hằng không hề biết ý nghĩ của Giang Thành, y mỗi ngày chỉ nghĩ đến quay phim, muốn làm cho việc quay phim chiếm trọn tâm trí mình. Những lúc trở về khách sạn có mở ti vi xem, những lúc vô tình chuyển kênh có thể nhìn thấy, có đôi khi là sự kiện trực tiếp, có đôi khi là những phim Ôn Duy Viễn từng đóng, thậm chí có mấy kênh còn chiếu lại bộ phim y cùng hẳn đóng năm ngoái.

Xem trong truyền hình thanh niên gọi người đàn ông đó một tiếng “ca”, tìm Hứa Kính Hằng như bị dao cắt.

Tắt ti vi, ra khỏi phòng, vẫn không thể xóa bỏ sự tồn tại của Ôn Duy Viễn. Người nào cũng biết Hứa Kính Hằng là em trai kết nghĩa của Ôn Duy Viễn, ràng buộc của hai người đã sớm sâu sắc đến mức không tiện nhắc tới, đó không chỉ là chuyện riêng của hai người, còn dính dáng đến cả người nhà.

Hứa Kính Hằng đánh cam chịu trở lại khách sạn, y không trốn tránh nữa, lúc mở ti vi nhìn thấy Ôn Duy Viễn cũng sẽ không chuyển kênh.

Y tựa trên ghế sa lon, nhìn người thanh niên khó hiểu trong ti vi, khi đó Ôn Duy Viễn còn chưa nổi tiếng, đó là bộ phim đầu tiên của Ôn Duy Viễn mà Hứa Kính Hằng xem, mà Ôn Duy Viễn cũng là dựa vào bộ phim này một bước lên trời.

Suy nghĩ theo màn hình ti vi chuyển cảnh mà biến hóa theo, trong căn phòng dần u ám, Hứa Kính Hằng không phân biệt rõ được sự thật cùng hồi ức.

Năm đó y thi lên đại học, cha Hứa Kính Hằng bỏ trốn cùng người khác, mẹ y tái giá rời khỏi thành phố này, bọn họ lưu lại cho Hứa Kính Hằng một khoản tiền đủ cho y sống cả đời cùng với căn nhà mà ba người đã từng ở cùng nhau.

Hứa Kính Hằng đã sớm biết rõ cha mẹ sẽ rời đi, chỉ có điều không nghĩ tới mọi chuyện lại diễn ra đột ngột như vậy. Sau khi báo danh vào đại học y trở lại ở trường, lúc nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể trở lại ngôi nhà gọi là gia đình.

Mùa hè một năm kia, thời tiết khô nóng bất thường, Hứa Kính Hằng ngồi ở trên ghế sa lon buồn bực, y yêu đàn ông, chuyện này từ khi học cấp hai y đã biết. Y không thích tìm người xa lạ làm tình, thà rằng chính mình lấy tay giải quyết.

Đáy lòng bực bội khơi lên ngọn lửa dục vọng, giữa ban ngày ngồi ở trên ghế sa lon, Hứa Kính Hằng rèm cửa cũng không che lại, kéo khóa quần xuống, nâng lên phần đỉnh dục vọng. Trong đại não một mảnh trống không, Hứa Kính Hằng chỉ chuyên tâm giải quyết, đến cả đối tượng ảo tưởng cũng không có, bao nhiêu năm rồi đều là như vậy giải quyết dục vọng, y cũng chẳng thấy gì bất thường.

Ngoài cửa sổ tiếng ve ồn ào đáng ghét, Hứa Kính Hằng xoa nắn nửa ngày cũng không xuất ra được, càng thêm mất kiên nhẫn, y tiện tay ấn lên điều khiển từ xa mở ti vi, ý muốn dùng tiếng ti vi át đi tiếng ve kêu.

Thân ảnh người ấy không hề báo trước rơi vào mắt Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng nhìn người đàn ông không biết tên trên màn hình, nhìn người đó quì trên mặt đất gào khóc, bộ dáng tê tâm liệt phế đến mức

có thể khóc đến chết.

Một người đàn ông có thể khóc đến như vậy, nước mắt nước mũi cùng một chỗ chảy xuống, nam nhân không quan tâm hình tượng của mình, ở trước mặt mọi người không ngừng khóc. Không hề e dè, ngược lại làm cho Hứa Kính Hằng sinh ra cảm giác “Đàn ông như vậy mới là đàn ông chân chính”.

Hứa Kính Hằng hết sức chăm chú nhìn chằm chằm người đàn ông trên ti vi, ngay cả khi xuất ra cũng không biết.

Sau đó chỗ trống trong đầu Hứa Kính Hằng có thêm một người, người đàn ông khóc đến rung trời lệch đất đó – Ôn Duy Viễn.

Người ta chỉ mất một giây để yêu một người khác, Hứa Kính Hằng bắt đầu tin những lời này.

Cảnh đau khổ của Ôn Duy Viễn đã qua, Hứa Kính Hằng lấy lại tinh thần, cảm thấy lòng bàn tay mình một mảnh sền sệt, cúi đầu nhìn, mới phát hiện chính mình trong lúc bất tri bất giác lặp lại sự tình mười năm trước.

Y ngẩng đầu lên, chậm chậm hai mắt nhắm lại.

Ngày bộ phim của Hứa Kính Hằng đóng máy Ôn Duy Viễn gọi tới mấy cuộc điện thoại, Hứa Kính Hằng thấy nhưng không bắt máy, chuyển sang chế độ im lặng bỏ vào trong túi.

Buổi tối trở về lại thấy có một tin nhắn – ngày mai anh phải đến vùng khác một chuyến, không có ở nhà.

Người gửi tin dĩ nhiên là Ôn Duy Viễn, Hứa Kính Hằng xem đi xem lại tin nhắn bảy tám lần, cũng vẫn không hiểu hàm ý của nó.

Là nói rằng Ôn Duy Viễn cùng Tưởng Văn Duệ không ở nhà, bảo y về nhà đem hành lí nhanh chóng thu dọn rồi biến đi sao?

Hứa Kính Hằng đoán rằng tám phần là ý đó, đóng tin nhắn lại, gọi cho Giang Thành.

Giang Thành mới từ phòng tắm đi ra, chợt nghe điện thoại di động vang lên, hắn cầm lấy điện thoại vừa lau tóc vừa nghe: “Trẻ như thế này, có chuyện gì vậy?”

Hứa Kính Hằng nói: “Ừ có chuyện, ngày mai cậu có rảnh không?”

Động tác của Giang Thành ngừng lại, nói: “Có.”

“Sang giúp tớ dọn nhà.”

“Hả?”

“Được không?”

“Ừ, được.”

Cúp điện thoại, Giang Thành cầm điện thoại gần người. Hứa Kính Hằng cùng Ôn Duy Viễn ở chung một tầng, hiện tại cậu ấy nói muốn dọn nhà, có phải biểu hiện rằng họ đã chia tay.

Trên ti vi đang chiếu bộ phim đầu tiên mà Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng hợp tác. Tình cảm ấy vì thế mà sinh ra, vì thế mà đến, Giang Thành nhìn đôi huynh đệ trên ti vi nói thầm trong lòng: Phim giống như đời thực, nhưng cuộc sống cũng không hẳn giống như một bộ phim, Hứa Kính Hằng, cậu hãy thoát ra khỏi bộ phim ấy, tôi mới là người có thể bên cạnh làm bạn với cậu cả đời.

11. Chương 11

Hứa Kính Hằng nhờ Giang Thành giúp mình dọn nhà, cũng không có ngu xuẩn đến mức dẫn người nọ vào nhà Ôn Duy Viễn, trước đó y tự dọn đồ của mình về gian phòng bên cạnh trước.

Bọn họ là tình nhân đồng tính núp trong bóng tối, từ lúc bắt đầu đến lúc chia tay, không người ngoài nào biết được.

Hứa Kính Hằng mở cửa căn nhà của mình, đi đến bức tường có cánh cửa thông sang nhà Ôn Duy Viễn, phát hiện ra là cánh cửa vẫn còn, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, thật giống như không có chuyện chia tay lúc trước, tình cảnh vẫn y như mỗi lần trước kia y về nhà.

Bất quá, chỉ có đồ vật là như cũ.

Hứa Kính Hằng mở cửa, căn nhà bên kia cánh cửa vẫn giống hệt như trước khi y rời đi, ngay cả hai quả trứng gà còn lại trong tủ lạnh vẫn nằm im không xô dịch — Ôn Duy Viễn không hề về nhà.

Hứa Kính Hằng khẳng định điều đó.

Trước đó còn lo lắng Ôn Duy Viễn sẽ không chút lưu tình đem đồ đạc của mình ném hết về nhà mình, hết thấy chỉ là thừa hơi lo nghĩ.

Ôn Duy Viễn hoàn toàn chưa hề trở về nhà, tám phần mười là đã đến ở với nhân tình bé nhỏ, cái tin nhắn kia quả thật có ý nhắc mình nhanh nhanh mà dọn đi đi.

Nếu đã chia tay, không cần phải huyên não gây khó khăn cho người ta, Hứa Kính Hằng thu thập xong đồ đạc của mình, phân ra bảy tám phần chuyển từ từ mới mang hết về nhà mình được, thì ra trong lúc bất tri bất giác từng góc ngách trong nhà Ôn Duy Viễn đều có đồ đạc của y.

Chuyển xong hết toàn bộ, Hứa Kính Hằng lấy từ trong túi áo ra một cái chìa khóa, đó là chìa khóa cửa nhà Ôn Duy Viễn, hiện tại vật này không thuộc về y.

Đem chìa khóa đặt ở vị trí dễ thấy trên bàn, xoay người bước sang cánh cửa nối liền hai gian phòng để quay về, Hứa Kính Hằng đột nhiên nhớ tới còn có thứ mình quên mang đi, vội vàng vàng chạy về phòng làm việc.

Y mở máy tính, ngồi trên ghế xoay chờ máy tính khởi động.

Vài chục giây sau máy tính hoàn tất khởi động, Hứa Kính Hằng mở ổ đĩa D, liếc nhìn tập tin tên là “Người ấy”, y đến mở cũng không thèm mở, trực tiếp xóa bỏ — tập tin này không thể mang đi, chỉ có thể xóa bỏ.

Tiến độ xóa bỏ chậm chậm trôi qua, trong đó vốn chưa rất nhiều dữ liệu, chiếm một lượng lớn dung lượng.

Nơi đó chứa đầy thông tin về Ôn Duy Viễn kể từ khi hắn tiến vào giới giải trí tới nay, tất cả những bộ phim truyền hình, điện ảnh hắn diễn, quảng cáo, tất cả những tiết mục hắn đã tham gia, những buổi họp báo công khai mà hắn dự.

Đó là những gì Hứa Kính Hằng mười năm nay từng ngày một chậm rãi tích cóp.

Nguyên bản những thứ này chỉ tồn tại trong laptop của Hứa Kính Hằng, năm thứ hai sau khi Ôn Duy Viễn ly hôn, có một lần tại trường quay, notebook của hắn hỏng nên hắn hỏi mượn của Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng hoàn toàn không nhớ rõ chuyện cái tập tin trong máy y, thẳng đến khi bị Ôn Duy Viễn phát hiện, đặt ở trước mặt mình, y mới kịp phản ứng.

Cũng là ngày đó, hai người xác định quan hệ.

Sau hi dọn đến ở cùng nhau, laptop đi theo Hứa Kính Hằng nhiều năm nay hỏng, y rất vất vả mới đem được tập tin “Người ấy” từ trong cái laptop bị hỏng bỏ vào trong máy bàn ở nhà của Ôn Duy Viễn, từ đó về sau hành trình thu thập, chính là bằng cái máy này.

Thanh tiến độ dần dần đầy, Hứa Kính Hằng có chút không muốn, đem con trỏ chuột di chuyển sang nút hủy bỏ thao tác, chân chờ. Y còn chưa cân nhắc xong, tập tin đó đã tự động xóa bỏ hoàn toàn.

Xem ra đến cả vật chết hoàn toàn không có sinh mạng cũng cảm thấy tất cả nên triệt để kết thúc rồi.

Hứa Kính Hằng mở thùng rác, nhìn tập tin rất lớn nằm trong thùng rác đang từ từ biến mất, trong nháy mắt, trước mắt trống rỗng.

Hứa Kính Hằng tắt máy tính, thở dài, lắc đầu trở về nhà mình.

Sau hi gọi cho Giang Thành, Hứa Kính Hằng bắt đầu đóng gói đồ đạc, dù cho có chặn hay không chặn cánh cửa đó lại, y cũng sẽ không tiếp tục ở đây nữa.

Tiến vào giới giải trí nhiều năm như vậy, Hứa Kính Hằng tích cóp được không ít tiền, mua vài căn nhà tuyệt đối không thành vấn đề, vậy mà kết quả là y chỉ có một căn nhà mua cùng Ôn Duy Viễn này.

Từ lúc quyết định chia tay, Hứa Kính Hằng đã suy tính hết rồi, trên danh nghĩa y còn một căn nhà mà cha mẹ để lại cho y, nhà tuy nhỏ, nhưng mà nội thất đầy đủ, dọn về đó là lựa chọn tốt nhất.

Giang Thành rất nhanh đã đến nhà Hứa Kính Hằng, hỗ trợ thu thập đóng gói hành lý, lúc nhìn đến cánh cửa trên bức tường thông hai phòng kia thì sững sốt trong giây lát, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại.

Hắn không hỏi nhiều, cũng không cần hỏi nhiều.

Hứa Kính Hằng hiện tại đang chuyển đi khỏi nơi này, vậy là đủ rồi, không phải sao?

Toàn bộ đều chuyển xong, sắc trời cũng đã tối đen, trong nhà không có đồ ăn, Hứa Kính Hằng đói bụng, muốn đi ra ngoài ăn, thế nhưng nghĩ đến lỡ như lúc ăn cơm bị người ta vây lại xin chữ kí, có chút đau đầu, bình thường thì cũng không sao, hôm nay y đang mệt mỏi, không chỉ là thân thể, mà phần lớn là từ trong tâm.

Giang Thành nghe được thanh âm rột rột từ bụng y, cũng chứng kiến mệt mỏi trên mặt y, không đợi Hứa Kính Hằng mở miệng, hắn cầm lấy áo khoác đang để trên ghế sofa nói: “Tớ ra ngoài mua đồ ăn, nấu vài món ngon cho cậu nếm thử.”

“Vậy có được không?”

“Có gì mà không được? chăm sóc cậu là trách nhiệm của tớ.”

Hứa Kính Hằng cười hai tiếng: “Chút xíu nữa là quên mất, cậu bây giờ là trợ lý của tớ.”

Ánh mắt Giang Thành ảm đạm đi vài phần, hắn nấu cơm cho y ăn, căn bản không phải bởi vì vậy, bất quá Hứa Kính Hằng cùng Ôn Duy Viễn vừa chia tay, bây giờ không phải là thời điểm để thổ lộ tình yêu của mình đối với y. Hắn điều chỉnh tâm tình một chút nói: “Đúng a đúng a, cậu mau tang lương cho tớ đi.”

“Cậu mới làm vài ngày, đã nghĩ đòi tăng lương! Đang để dành tiền cưới vợ đấy à?”

Tớ muốn cưới cậu!

Giang Thành trong lòng tự nhủ một câu, cũng không có đáp lại Hứa Kính Hằng, rời nhà mua thức ăn.

Ôn Duy Viễn biết Hứa Kính Hằng đã trở lại, đặc biệt từ chối một buổi phỏng vấn gấp gáp trở về nhà, trên đường đi hắn gọi vô số cuộc điện thoại, nhưng mà dù cho là điện thoại bàn, hay là điện thoại di động của Hứa Kính Hằng cũng đều không có người nghe máy.

Trong điện thoại chỉ có mỗi âm thanh của đường dây bận làm cho hắn ảm ảm bất an, hắn đã bắt đầu hoài nghi Hứa Kính Hằng là cố ý không tiếp điện thoại.

Vội vàng chạy về nhà, phát hiện tất cả những đồ vật có liên hệ với Hứa Kính Hằng toàn bộ biến mất, trên mặt bàn là cái chìa khóa mình cho y mấy năm trước.

Mở cửa nhà Hứa Kính Hằng, phát hiện chỗ đó đồng dạng trống không, chỉ có đồ nội thất phủ vải trắng là còn nằm đó không nhúc nhích.

Hứa Kính Hằng đi rồi.....

Ôn Duy Viễn đứng ở căn nhà trống rỗng, không biết làm sao. Hắn không biết Hứa Kính Hằng vì sao có thể quyết tuyệt rời đi như thế, đây là chuyện năm năm qua chưa từng phát sinh, hắn nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ đến chuyện về Tương Văn Duệ.

Đó là mâu thuẫn duy nhất của hai người trong khoảng thời gian này.

Hứa Kính Hằng nhất định là đã hiểu lầm, Ôn Duy Viễn nghĩ, nhưng mà hắn cũng đã giải thích qua rồi a.

Ôn Duy Viễn chau mày, không hiểu đến tột cùng là biến hóa trước mắt từ đâu mà tới.

Hắn gọi điện thoại cho cha mẹ mình, cha Ôn và mẹ Ôn đều nói rằng đã lâu chưa thấy Hứa Kính Hằng, ngoại trừ xem trên tivi vì lâu lâu có thể thấy Hứa Kính Hằng, nhưng gặp thì hoàn toàn chưa.

Cuộc sống như vậy thoáng qua một cái chớp mắt là hơn mười ngày, Ôn Duy Viễn lần nữa thấy được Hứa Kính Hằng là ở buổi tiệc tất niên của công ty.

Ông chủ Thời Mặc đứng ở trên đài phát biểu, Ôn Duy Viễn một chữ cũng không lọt được vào tai, hắn chăm chăm nhìn Hứa Kính Hằng đang cười cười nói nói bên cùng Giang Thành kia, trong nội tâm không biết là tư vị gì, ý tưởng muốn đem Giang Thành đẩy ra xa khỏi Hứa Kính Hằng đột nhiên xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên hắn đối với một người không quen sinh ra địch ý, phần địch ý từ đâu mà đến hắn không biết, lúc trước Thôi Tiệp cũng đứng cạnh Hứa Kính Hằng như vậy, hắn cũng không hề nảy ra ý muốn như bây giờ.

Bài phát biểu của Thời Mặc chấm dứt, Ôn Duy Viễn hướng về phía Hứa Kính Hằng mà đi đến.

Hứa Kính Hằng nhìn thấy hắn nhưng lại ra vẻ hết như không thấy, cười cười rồi cùng Giang Thành rời đi.

Ôn Duy Viễn tăng tốc độ đuổi theo, hắn xuyên qua đám người, đi đến bên cạnh Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng cười hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Ôn Duy Viễn nói: “Cái chìa khóa...”

Hứa Kính Hằng “Àn?” một tiếng.

“Vì sao lại bỏ lại chìa khóa cho anh.”

“Cái đó vốn là của anh mà.”

Hứa Kính Hằng muốn bỏ chạy khỏi đây ngay lập tức, xung quanh có không ít người nghe được động tĩnh đều nhìn về phía bọn họ nghe ngóng, nhưng trong tiệc tất niên mỗi năm một lần của công ty y không thể cứ như vậy mà bỏ về, vì vậy Hứa Kính Hằng không đợi Ôn Duy Viễn nói thêm câu nào nữa, cũng không cần để ý Giang Thành đang ở bên cạnh, bước nhanh ra ban công.

Ôn Duy Viễn đuổi theo hướng đi của y, trên ban công chỉ có hai người bọn họ, Ôn Duy Viễn hỏi y: “Em có ý gì?”

Hứa Kính Hằng cười ha ha: “Anh hỏi tôi? Lời này chẳng lẽ không phải là tôi nên hỏi anh mới phải sao?”

Ôn Duy Viễn hoang mang nhìn y.

Hứa Kính Hằng nhìn hắn, y yêu người đàn ông này mười năm, ở bên hắn năm năm, nhưng tâm của hai người thì thật ra ở cạnh nhau được bao lâu?

Hứa Kính Hằng không cách nào tính ra được đáp án, y nhìn Ôn Duy Viễn từ trong túi lấy ra chiếc chìa khóa muốn đưa lại cho mình, y lại từ chối nhận lấy.

Ôn Duy Viễn lại hỏi thêm một lần: “Tại sao lại trả lại cho anh?”

“Với trí tuệ của anh, mà không hiểu ư?”

“Anh không hiểu!” Ôn Duy Viễn rống lên một tiếng, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với Hứa Kính Hằng mà cảm thấy tay chân luống cuống, cũng là lần đầu tiên hắn quát y. Ôn Duy Viễn có vô số lời muốn nói cùng Hứa Kính Hằng, mà Hứa Kính Hằng lại bày ra một bộ dạng không muốn nghe gì hết, điều này làm cho của hắn vô cùng khó chịu.

Hứa Kính Hằng không phải là không thấy được?

Hắn bị Ôn Duy Viễn rống giận lại càng hoảng sợ, người đàn ông này tựa hồ đang rất tức giận nhưng cũng lại rất thương tâm, Hứa Kính Hằng không hiểu hắn đã không thích mình, vì sao sau khi muốn chính mình trả lại cho hắn cái chìa khóa, rồi đi khỏi tầm mắt của hắn thì hắn lại lộ ra biểu tình như vậy.

Chẳng lẽ là y hiểu lầm? Dù sao Ôn Duy Viễn chưa bao giờ nói muốn chia tay, hết thấy bất quá là suy đoán của y mà thôi.

“Vậy anh cho tôi một lý do để không trả chìa khóa cho anh.” Hứa Kính Hằng cho mình một cơ hội cuối cùng, cũng là cho Ôn Duy Viễn một cơ hội. Y hy vọng người đàn ông này có thể thoải mái mà bày tỏ tình ý của hắn với mình.

Sự kiên trì của Hứa Kính Hằng hơi có chút buông lỏng, Ôn Duy Viễn nhìn ra là y đang đợi mình, hắn há miệng nói: “Tưởng Văn Duệ.....” Nói ba chữ kia, hắn lại không biết phải nói tiếp ra sao, nói với Hứa Kính Hằng rằng giữa hắn và Tưởng Văn Duệ không có gì xảy ra hết, lời này hắn nói qua một lần, nhưng không có hiệu quả, vậy phải nói cái gì mới có tác dụng a?

Hứa Kính Hằng chậm chạp đợi không được giải thích và thổ lộ của Ôn Duy Viễn, có thì cũng chỉ là tên của kẻ tình địch đã làm y đau.

Ôn Duy Viễn yêu mến Tưởng Văn Duệ, Hứa Kính Hằng càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

“Thôi Tiếp tìm cậu.” Giang Thành đột nhiên xuất hiện coi như đã cấp cho Hứa Kính Hằng một cái thang để bước xuống, y không chờ Ôn Duy Viễn nữa, sải bước đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Ôn Duy Viễn, cánh tay đột nhiên bị hắn bắt lấy. Hứa Kính Hằng giật tay mình ra nói: “Buông ra, như anh mong muốn, tôi và anh bắt đầu từ hôm nay không hề liên quan.”

Ôn Duy Viễn ngẩng mạnh đầu, ở ban công chỉ còn mình hắn, xoay người nhìn Hứa Kính Hằng cùng người khác sóng vai mà đứng, cùng nhau rời xa khỏi hắn, hắn lẩm bẩm: “Tưởng Văn Duệ không có quan hệ với anh, anh thích em.” Nhưng mà hết thấy đều đã muộn.

12. Chương 12

Hứa Kính Hằng cùng Giang Thành sóng vai rời đi.

Giang Thành tỏ vẻ có lỗi nói: “Thật ra Thôi Tiếp không có tìm cậu, chỉ là tớ thấy cậu có vẻ khó xử.”

Hứa Kính Hằng vô lực cười cười: “Cám ơn.”

“Cậu và Ôn Duy Viễn.....”

“Chia tay rồi, tớ yêu đàn ông.” Hứa Kính Hằng vừa nói vừa mang vẻ chẳng sao cả, đi ra phía ngoài, “Tớ vẫn luôn giấu diếm tính hướng thật của mình với cậu, thật xin lỗi.”

“Không, tớ không trách cậu.” Giang Thành khấn trương đi đến trước mặt Hứa Kính Hằng, bên ngoài rất tối, sau lưng là ngọn đèn sáng đến chói mắt, hắn bắt lấy cánh tay Hứa Kính Hằng nói, “Tớ thích cậu, từ khi học đại học đã thích cậu, tớ sẽ chăm sóc cậu, sẽ không bao giờ phản bội cậu, cậu, có thể ở bên tớ không?”

Hứa Kính Hằng đột nhiên cảm thấy thế giới này không chân thực, y ngơ ngác nghe Giang Thành thổ lộ, nhìn gương mặt lo âu nôn nóng của hắn: “Thật xin lỗi, tớ không biết.”

“Không sao hết, cậu có thể cho tớ một cơ hội không?”

Hứa Kính Hằng mê man lắc đầu: “Tớ không biết.”

“Tớ không vội vàng muốn biết câu trả lời, cậu có thể suy nghĩ kĩ càng rồi hãy nói cho tớ biết.”

Thời điểm năm năm trước cùng hiện tại giao thoa, Hứa Kính Hằng cảm thấy vị trí của mình đã bị đảo lộn, đã từng là y thổ lộ với Ôn Duy Viễn, bây giờ lại là Giang Thành thổ lộ với y.

Thổ lộ cùng được thổ lộ, dĩ nhiên sẽ có cảm thụ bất đồng.

Khi thổ lộ y sợ sẽ bị người mình yêu cự tuyệt, khi được thổ lộ, y không biết phải làm gì để đáp trả tình cảm đối phương dành cho mình.

Năm năm trước Ôn Duy Viễn có phải là cũng mang cảm thụ giống như y bây giờ?

Hứa Kính Hằng đột nhiên bội phục Ôn Duy Viễn lúc ấy có thể mỉm cười rồi đáp ứng mình, kể ra thì Ôn Duy Viễn so với mình vĩ đại hơn nhiều, bất luận kết quả như thế nào, ít nhất hắn đã có thể tiếp nhận mình,

hơn nữa cho mình năm năm chung sống vui vẻ hoà hoạt với người mình yêu, cho nên sau khi chia tay, y cũng không hận hấn.

Nhưng tưởng niệm, lại không thể dễ dàng vứt bỏ.

Sau khi tiệc tất niên hôm ấy kết thúc, Giang Thành giống như đã quên chuyện hấn thổ lộ với Hứa Kính Hằng, giống hệt như trước kia hàng ngày làm một một trợ lý đạt chuẩn bàn bạc công việc với Hứa Kính Hằng.

Nhưng mà cũng không phải là hoàn toàn đồng dạng, bởi vì trợ lý sẽ không dính dáng đến việc riêng tư của nghệ sĩ, mà Giang Thành lại hẹn Hứa Kính Hằng cùng đi dạo phố.

Hứa Kính Hằng ở nhà buồn bực vài ngày, đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Giang Thành, đành nhịn xuống ý muốn lắc đầu từ chối, đổi thành gật đầu.

Đội mũ lưỡi trai lại mang thêm kính mát to bản, ngực trang đơn giản, Hứa Kính Hằng phải xác định chắc chắn rằng trên đường đi dạo sẽ không bị nhận ra mới cùng Giang Thành ra ngoài.

Cả khuôn mặt chỉ lộ ra miệng cùng mũi, Ôn Duy Viễn thế nhưng chỉ cần nhìn thấy thân ảnh đó liền nhận ra ngay tức khắc.

Ôn Giác lắc lắc tay Ôn Duy Viễn, hỏi hấn vì sao đột nhiên dừng lại.

Ôn Duy Viễn không nói gì, dẫn con trai tiếp tục đi, hấn đang dẫn con trai đi mua bộ xếp hình. Việc này từ trước đến nay là Hứa Kính Hằng làm, Ôn Duy Viễn không nghĩ tới cuối cùng có một ngày sẽ là hấn dẫn con mình đi mua, lại còn có thể gặp lướt qua Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng đứng trên thang cuốn, không tự giác nhìn về phía gian hàng bán đồ xếp hình, không nghĩ tới lại thấy được Ôn Duy Viễn cùng Ôn Giác. Trong lòng chấn động, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Xem ra không có y, cũng không có thay đổi gì lớn.

Ôn Duy Viễn cũng sẽ mua bộ xếp hình cho Ôn Giác, mà Ôn Giác cũng không hờn dỗi vì bộ xếp hình không phải là đồ y đi mua.

Hứa Kính Hằng nhàn nhạt mỉm cười, cuộc sống năm năm thoáng qua như mây khói, bất quá có một số việc thủy chung không có cách nào quên được.

Khoảng thời gian không dài đứng trên thang cuốn, toàn bộ lực chú ý của Hứa Kính Hằng tập trung trên cặp cha con kia, Giang Thành nói gì đó, y một câu không nghe thấy.

Ôn Duy Viễn thật vất vả mới chọn ra được bộ xếp hình con trai mình thích, Lúc chuẩn bị ra trả tiền nhận không được đảo mắt quanh trung tâm mua sắm tìm kiếm Hứa Kính Hằng.

Tầng này chủ yếu bán đồ chơi và quần áo trẻ em, mấy tầng trên bán quần áo và phụ kiện cho nam giới, vì vậy Ôn Duy Viễn ngẩng đầu tìm, chỉ cần nhìn thoáng qua, liền nhận ra được Hứa Kính Hằng đang đứng trên thang cuốn.

Vừa vặn Hứa Kính Hằng xoay người bước lên thang cuốn lên tầng trên nữa, gương mặt y tươi cười nói chuyện với Giang Thành đập vào mắt hấn, bộ dáng thân mật khăng khít, làm cho mắt Ôn Duy Viễn xốt đến phát đau, bọn họ..... ở bên nhau sao?

Nhớ lại thì Hứa Kính Hằng phát hiện Ôn Giác thích chơi xếp hình, là ba năm sau khi y quen biết Ôn Duy Viễn. Khi đó quan hệ của y và Ôn Duy Viễn tốt đến mức như anh em ruột, mà Ôn Duy Viễn ly hôn đã được một năm, trong thỏa thuận ly hôn, Ôn Duy Viễn cái gì cũng không muốn, chỉ muốn đứa con trai.

Năm đó Ôn Giác mới hơn ba tuổi, không biết là ai đưa cho bé một bộ xếp hình chín miếng đơn giản chín, trẻ con trí lực còn chưa phát triển hết, đầu óc không bằng người trưởng thành, nhìn bộ xếp hình chín miếng xáo trộn lung tung mà chân tay luống cuống.

Ôn Duy Viễn ngồi trên thảm, xếp cho con trai xem, dạy bé làm cách nào đem chín miếng xếp hình lộn xộn xếp thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Chỉ một bộ xếp hình đó, vậy mà Ôn Duy Viễn xếp đi xếp lại.

Ôn Giác một lần lại một lần lặp lại nói: “Ba ba, xếp thêm lần nữa.”

Trong gia đình, cha mẹ mang vai trò khác nhau, mẹ Ôn Giác đã bỏ bé mà đi, chỉ còn một mình Ôn Duy Viễn, nhận lấy gánh nặng gấp đôi, chăm sóc con trai nhỏ.

Hứa Kính Hằng ngồi trên ghế sofa mắt thấy Ôn Duy Viễn đã xếp không dưới hai mươi lần. Rõ ràng hắn đã bắt đầu bực bội, nhưng vì con trai còn nhỏ, hắn cố nén tình tự của bản thân, không ngại phiền hà ngồi xếp hình.

Nếu mẹ của thằng bé còn ở đây, còn có người có thể thay hắn tiếp tục, nhưng bây giờ chỉ có mình Ôn Duy Viễn.

Hứa Kính Hằng nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Ôn Duy Viễn, cảm thấy đau lòng thay hắn, sờ đầu Ôn Giác nói: “Chú chơi với cháu, được chứ?”

Ôn Duy Viễn và Ôn Giác đồng loạt ngẩng đầu nhìn y, Ôn Giác nói: “Được nha.”

Hứa Kính Hằng đón nhận ánh mắt của Ôn Duy Viễn nói: “Ca, chơi với thằng bé lâu như vậy, vẫn nên đứng dậy hoạt động một chút.”

Ôn Duy Viễn vịn sofa đứng dậy, bóp bóp bả vai, như được tha mạng mà cảm ơn Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng hình như là loại người bẩm sinh kiên nhẫn hơn hẳn người thường, Ôn Duy Viễn ngồi trên ghế sofa gân gân cốt, nhìn ngắm một lớn một nhỏ ngồi trên mặt thảm vui vẻ chơi xếp hình.

Rõ ràng là hành động lặp đi lặp lại buồn tẻ, lại bị Hứa Kính Hằng dùng đủ cách xếp ra nhiều loại hình dạng mới. Đến cả Ôn Duy Viễn đã chán muốn chết, cũng bất giác cúi đầu, nhìn hai người bọn họ chơi đùa.

Ôn Giác kêu lên một tiếng “ba ba”, kéo Ôn Duy Viễn về thực tại, hắn dụi dụi mắt, hít sâu một hơi, dường như muốn đem tất cả chua xót hít về nói: “Đi nào, đi trả tiền với ba.”

13. Chương 13

Mẹ Ôn là người đầu tiên phát hiện Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng có vấn đề.

Ngày đó Ôn Duy Viễn cùng Ôn Giác mua bộ xếp hình về, bà hỏi Hứa Kính Hằng vì sao không cùng về. Ôn Duy Viễn nói y công việc bận rộn, không có thời gian rảnh.

“Mấy lần trước con cũng nói vậy.” mẹ Ôn nói, “Ngày trước cho dù bận, Kính Hằng cũng sẽ cố sắp xếp thời gian đưa Ôn Giác đi mua đồ xếp hình, các con xảy ra chuyện gì rồi? Không cần phải nói dối mẹ.”

Ôn Duy Viễn cúi đầu, không nói gì.

Mẹ Ôn biết rõ tính cách con mình, bà từ phòng bếp đi ra, dùng tạp dề lau khô tay, nói: “Có phải là Kính Hằng giận con không?”

“Không phải.” Ôn Duy Viễn không biết phải nói thế nào với mẹ mình, rằng bọn họ đã chia tay.

“Mẹ không tin.” mẹ Ôn kiên trì, bà ngồi xuống cạnh Ôn Duy Viễn, ngữ điệu thâm tình nói, “Mẹ sinh ra rồi nuôi con hơn ba mươi năm, chẳng lẽ lại không hiểu con?”

Ôn Duy Viễn nhìn người mẹ đã lớn tuổi của mình, há to miệng, nhưng lại không nói được tiếng nào.

“Duy Viễn, còn nhớ khi đó Văn Quân tại sao lại muốn li hôn với con không?” Trần Văn Quân là vợ cũ của Ôn Duy Viễn, cô chính là người có thể sẵn sàng vứt hết sĩ diện, chủ động theo đuổi Ôn Duy Viễn, cũng là người chủ động cầu hôn. Mẹ Ôn hỏi, nhưng bà cũng không đợi Ôn Duy Viễn trả lời, “Không phải bởi vì con bé không chịu được con đi đóng phim nhiều tháng không về nhà, mà là con không thể làm cho con bé biết được là con có yêu nó hay không.”

Ôn Duy Viễn vẫn mờ mịt nhìn mẹ mình.

Mẹ Ôn nói tiếp: “Văn Quân từng kể từ khi quen nhau đến khi kết hôn, rồi đến về sau khi đã có Ôn Giác, con chưa từng làm cho con bé có cảm giác an toàn, thậm chí một câu nói anh yêu em đơn giản nhất, con cũng chưa từng nói. Bấy nhiêu năm trôi qua, con đối với con bé vẫn thế không thay đổi, cái bình thần đó của con đã dần dần mài mòn tình cảm nồng đậm của con bé dành cho con.”

“Ý của mẹ là con không yêu cô ấy nhiều như cô ấy đã nghĩ?”

“Sai, con yêu con bé, ít nhất là đã từng yêu.” mẹ Ôn xoa xoa đầu con mình, lần cuối cùng bà làm động tác này, Ôn Duy Viễn mới chỉ cao đến vai bà, hiện tại con trai đã cao hơn bà cả một cái đầu, “Văn Quân tựa như một nhánh củi, con bé hi vọng dùng chính mình đun sôi một bình nước là con, nhưng mà đợi đến khi con bé đem mình đốt cháy hết, con cũng vẫn chỉ là một bình nước ấm.”

Ôn Duy Viễn khó hiểu hỏi: “Nhưng cái này thì có liên quan gì đến Hứa Kính Hằng?”

“Thằng bé là một nhánh củi khác.”

Nhánh củi chỉ có một mục đích là muốn đun sôi một bình nước, nếu như Hứa Kính Hằng đem chính mình đốt sạch cũng vẫn không đổi lại được một bình nước sôi, thằng bé sẽ như thế nào chứ?

Cái kết cục đó cũng giống như của thiêu thân lao đầu vào lửa thôi.

Những lời còn lại cũng không cần phải nói ra, Ôn Duy Viễn đã hiểu, hẳn không hy vọng Hứa Kính Hằng đem bản thân thiêu đốt hết, hẳn không muốn trở mắt nhìn y chết tâm.

Hắn phải đi tìm y, nói với y tất cả tâm tư của mình, Hứa Kính Hằng ngày đó trên ban công đã nói hết những gì y mong muốn, lúc ấy Ôn Duy Viễn tâm phiền ý loạn không hề chú ý tới, sau khi nghe mẹ mình nói xong mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Hứa Kính Hằng nhất định là hiểu lầm ý của mình, chứ không phải là vì yêu Giang Thành nên mới chia tay mình.

Thì ra bọn họ vẫn yêu nhau, nhưng bởi vì hiểu lầm, lại cho rằng đối phương không hề yêu mình.

Ôn Duy Viễn gấp đến độ không kịp thay đôi dép đi trong nhà ra, lao ra cửa.

Bên ngoài là mùa đông khắc nghiệt, gió lạnh rét thấu xương, làm cho Ôn Duy Viễn tỉnh táo lại, hẳn suy đoán Hứa Kính Hằng có thể là trở về căn hộ cũ, nhưng lại không thể khẳng định.

Gấp gấp gấp gấp chạy về nhà gọi điện thoại cho Thôi Tiệp xác nhận, sự thật đúng như những gì hắn nghĩ, Thôi Tiệp nói Hứa Kính Hằng gần đây tâm tình không tốt lắm, cũng không đi ra ngoài nhiều, còn hỏi hắn có phải hai người cãi nhau không.

Ôn Duy Viễn thuận miệng nói hai câu qua loa giải thích, nói là mình sẽ giải quyết tốt, sau đó ngồi trên ghế sofa tĩnh tâm tự vấn.

Dùng hiểu biết của Ôn Duy Viễn về Hứa Kính Hằng, hiện tại chạy đến nhà y, y chắc chắn sẽ không mở cửa, đến lúc đó lại hấp dẫn 1 đám chó săn thêm mắm thêm muối, ngày hôm sau liền leo lên tiêu đề báo chí, không chỉ bất lợi cho sự nghiệp của hai người, thậm chí còn có thể gây hậu quả ngược cho tình cảm đôi bên.

Cẩn thận cân nhắc một lúc, Ôn Duy Viễn lại gọi một cuộc điện thoại nữa cho Thôi Tiệp, hỏi rõ lịch trình làm việc sắp tới của Hứa Kính Hằng, suy tính cân nhắc một lúc định ra được một chút ý tưởng.

Ba ngày sau, Hứa Kính Hằng sẽ tham gia lễ cắt băng khánh thành chi nhánh mới dưới quyền công ty quản lý của y, đến lúc đó tìm y nói cho rõ ràng, đó là cơ hội thích hợp nhất.

Ôn Duy Viễn mở máy tính, hẳn thật sự không am hiểu mấy loại lời nói giải thích cùng thổ lộ, tuy rằng đã đóng qua rất nhiều phim tình cảm, đọc qua rất nhiều lời kịch. Thật ra lúc tỏ tình trực diện, có thể chỉ cần nói một câu “Anh yêu em.”, nhưng mà những lời này hình như hơi quê mùa đi.....

Trên mạng đầy rẫy những lời tỏ tình kiểu nào cũng có, Ôn Duy Viễn chọn lựa từng câu từng câu, nghĩ đến ba ngày sau hẳn sắp sửa nói những lời này với Hứa Kính Hằng. Hắn đã hơn ba mươi tuổi, đã trải qua bao nhiêu tình huống vậy mà giờ đây không tự chủ được mà mặt nóng bừng lên. Bất quá đây chỉ là ngồi đối diện máy tính mà lặp lại mấy câu thoại, vậy mà đã xấu hổ đến thế, nếu đối mặt với người thật, không biết sẽ quần bách thành cái dạng gì đây.

Di chuyển con trỏ chuột đến dấu chéo đỏ ở góc phải màn hình, nhưng nghĩ hết thấy những gì mình làm bây giờ là vì muốn giữ Hứa Kính Hằng lại, hẳn lại cảm thấy đáng giá.

Ôn Duy Viễn có chút không được tự nhiên nhìn chằm chằm vào màn hình, cố gắng từ trong một đồng câu thoại buồn nôn tìm ra một câu thích hợp với tình huống bọn họ hiện tại.

Hứa Kính Hằng ủ rũ trốn trong nhà vài ngày, y càng quyết tâm không thêm nghĩ đến Ôn Duy Viễn nữa thì Ôn Duy Viễn lại càng chạy loạn trong đầu y, đến cuối cùng đầy trong đầu đều là Ôn Duy Viễn, y đành cam chịu ôm cái đầu cứ kêu ong ong.

Vì dễ tập trung tinh thần quên cái tên đã có người yêu mới kia, trong khoảng thời gian này những hoạt động lớn nhỏ có thể cắt bớt Hứa Kính Hằng hoàn toàn không tham dự, duy chỉ có lễ khánh thành trụ sở mới của công ty thì không đi không được. Không có biện pháp, ai kêu đó là nhiệm vụ của ông chủ lớn Thời Mặc bố trí xuống làm chi?

Trước ngày khánh thành một ngày Giang Thành đem trang phục tới cho Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng ỉu xiu khoát khoát tay, ý nói Giang Thành đem quần áo đặt ở trên ghế sofa là được rồi.

“Vừa ủi phẳng xong, làm thế lát nữa nhăn hết.” Giang Thành cầm quần áo, quen thuộc cầm vào phòng ngủ, sau khi treo quần áo vào tủ, ngồi lên ghế sofa.

Hứa Kính Hằng nhàm chán một tay chống cằm một tay bấm bấm đồ điều khiển từ xa: “Để trong tủ nào vậy?”

“Từ cửa đi vào tủ đầu tiên bên tay trái.”

“Ừm, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Hứa Kính Hằng nhìn chằm chằm vào tivi, không nói thêm gì nữa, tuy con mắt nhìn vào màn hình, nhưng tâm tình tuyệt vọng cơ bản làm y chẳng nhìn thấy gì cả.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, Hứa Kính Hằng linh hồn lơ lửng nhớ đến Ôn Duy Viễn, không hề có cảm giác gì về thời gian trôi qua, Giang Thành ngồi một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được mở miệng: “Kính Hằng.....”

Bất ngờ nghe thấy tên của mình, Hứa Kính Hằng “Hả?” Một tiếng, vô thức quay đầu lại, vừa khớp, hoàn toàn đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Giang Thành.

Trong đầu đột nhiên vang lên lời thổ lộ ngày đó của Giang Thành, Hứa Kính Hằng chợt dạ, nhanh chóng né tránh, không dám nói chuyện.

Giang Thành nói: “Cậu suy nghĩ đến đâu rồi?”

Xem ra trốn không được rồi, Hứa Kính Hằng hạ cằm chân đang gác trên ghế xuống, ngồi nghiêm chỉnh lại.

“Giang Thành, thật xin lỗi.....”

Một câu xin lỗi đơn giản, cũng đủ làm cho Giang Thành biết rõ đáp án, chỉ là hẳn không cam lòng, hỏi tiếp: “Đến cả một cơ hội thử thách tớ cũng không có sao?”

“Sự thương cảm hoàn toàn không thể trở thành tình yêu. Thật xin lỗi, tớ không thể làm như vậy.”

“Là vì cậu còn yêu Ôn Duy Viễn sao?”

Hứa Kính Hằng không cách nào nói dối trong tình cảnh này: “Đúng.”

“Nếu đến một ngày cậu không yêu hẳn nữa thì sao?”

“Tớ cũng sẽ vẫn không thể đáp lại cậu được.” Hứa Kính Hằng khẳng định, “Từ hồi đại học đến bây giờ, cậu ở trong lòng tớ vẫn mãi chỉ là bạn tốt, nếu như lúc trước có thể thích cậu, tớ cũng đã không ở bên Ôn Duy Viễn.”

Lời nói của Hứa Kính Hằng rất tuyệt tình, nhưng lại hoàn toàn hợp lý. Giang Thành không còn lời nào để nói, thất hồn lạc phách rời khỏi nhà Hứa Kính Hằng.

Sau khi cửa bị Giang Thành đóng lại, trong phòng lại một lần nữa chỉ còn một mình Hứa Kính Hằng. cái tên Ôn Duy Viễn giống như là tử huyết của y, nhẹ nhàng đựng một cái, liền đau đến khó có thể chịu đựng được.

Hứa Kính Hằng vẫn ngồi trên sô pha không nhúc nhích, nhìn khuôn mặt Ôn Duy Viễn trên màn ảnh, không gian yên tĩnh, y nhìn gương mặt người yêu đã lâu không gặp, nước mắt không kiềm chế được mà tuôn ra.

Muốn quên một người, thì ra lại khó như vậy.

Ba ngày sau.

Thời gian cắt băng khánh thành rất ngắn, dù sao cũng chỉ là cắt đứt một khúc vải đỏ là xong, nhưng mà những lễ nghi trước đó cũng phải hoàn thành hết, múa Lân, ca hát nhảy nhót gì đó kéo dài hơn cả tiếng đồng hồ.

Hứa Kính Hằng đứng cạnh giám đốc, những quản lý lần lượt từ cao tới thấp đứng ở hai bên, cuối cùng cũng chịu được đến lúc cắt xong băng khánh thành, Hứa Kính Hằng cho rằng có thể về sớm, không nghĩ tới một đám người ồn ào nói rằng phía bên trong đã bày biện xong tiệc chúc mừng khánh thành, Hứa Kính Hằng là người cắt băng không thể về sớm.

Thôi Tiệp hôm nay cũng có chuyện bận, Giang Thành được phái tới đi theo Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng quay đầu lại nhìn hắn, hy vọng hắn có thể tìm biện pháp để mình có thể rút lui sớm.

Giang Thành là người hiểu chuyện, ngày hôm qua sau khi nghe hết những lời Hứa Kính Hằng nói, hắn đã xác định được vị trí của mình, Hứa Kính Hằng đã nói không có khả năng, vậy hắn liền an phận là bạn tốt, như vậy so với chuyện cạch mặt nhau sau này gặp nhau cũng giả vờ như không biết thì tốt hơn nhiều.

Giang Thành bắt đầu dĩ nhiên vai, Hứa Kính Hằng than thở, đành đi vào.

Đã có không ít người chờ tại sảnh tiệc, ánh mắt Hứa Kính Hằng tùy ý lướt qua đám người, tính toán tìm thời cơ chuẩn đi, lại không nghĩ liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ôn Duy Viễn.

Ôn Duy Viễn đang mặc một bộ tây trang màu xanh đậm, tóc đen, chải chuốt gọn gàng tỉ mỉ, hắn lạnh lùng đứng trầm mặc trong đám đông, vốn hắn là không dễ thấy được, Hứa Kính Hằng lại chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra hắn.

Thật giống như trong một căn phòng u ám, có một ánh đèn chỉ chiếu vào Ôn Duy Viễn, muốn Hứa Kính Hằng không chú ý đến hắn là rất khó.

Nhưng mà thật sự cũng không phải là như thế, Hứa Kính Hằng biết rõ cho dù là trong tình huống nào, y luôn luôn có thể dùng tốc độ nhanh nhất xác định được vị trí của Ôn Duy Viễn. Mấy năm nay, y đối với người đàn ông đó không phải dùng mắt mà nhìn, mà là dùng tâm để cảm nhận.

Cùng lúc đó, ánh mắt của người đó cũng thủy chung dừng tại trên người Hứa Kính Hằng, ánh mắt bình tĩnh hết như lúc hai người còn ở cùng nhau.

Những ngày giam mình trong nhà, những lời tự nhủ với mình phải quên, lúc này khi đối mặt với Ôn Duy Viễn trong nháy mắt trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Hứa Kính Hằng nhìn hắn mỉm cười, người đàn ông thoạt nhìn có vẻ cứng rắn đó cũng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Ý cười vô tận như tràn ra trong đôi mắt thâm trầm, Hứa Kính Hằng đã không chỉ một lần bị lạc lối trong đôi mắt đó.

Thời gian như dừng lại, hai người thâm tình nhìn nhau hoàn toàn không muốn đánh gãy khoảnh khắc đẹp đẽ này.

Giang Thành phát hiện Hứa Kính Hằng không bình thường, nhìn theo tầm mắt y, thấy được Ôn Duy Viễn, cũng nhìn thấy hết như có một sợi dây vô hình đang liên kết bọn họ.

Chuyện chia tay cũng chỉ mới mấy ngày trước, nhưng nhìn hai người hết như thể chưa bao giờ có chuyện đó vậy.

Hứa Kính Hằng sao lại quên mất chuyện hai người đã chia tay?

Tuy là đối diện với ánh mắt thâm tình của Ôn Duy Viễn dừng lại trên người mình, nhưng Hứa Kính Hằng rất nhanh liền tự hỏi rằng đôi mắt này đang nhìn mình, hay là đang tìm Tưởng Văn Duệ.

Giang Thành đi đến bên cạnh y hỏi y có hay không muốn uống gì đó.

Hứa Kính Hằng hoàn hồn, xoay người nói: “Tớ đi lấy với cậu.”, vừa tự làm mình đau lòng tìm kiếm thân ảnh Tưởng Văn Duệ, đáy lòng lại ôm một tia hy vọng nhỏ rằng Ôn Duy Viễn là tới tìm mình.

Đi đến bàn ăn bên cạnh, trên mặt bàn bày đủ loại rượu tự phục vụ. Đi qua nửa phòng tiệc, y cũng không nhìn thấy Tưởng Văn Duệ.

Giang Thành hỏi y muốn uống gì, Hứa Kính Hằng bồn chồn nói đại một loại, Tưởng Văn Duệ không phải là nghệ sĩ của công ty giải trí Tự Tinh, không có khả năng xuất hiện ở đây, Ôn Duy Viễn lẻ loi một mình tới nơi này làm gì?

Chẳng lẽ thật sự là đến tìm mình?

Nếu không hẳn sao lại nhìn mình cười?

Phục vụ đột nhiên đi đến bên cạnh Hứa Kính Hằng, nói là giám đốc chi nhánh mời y đến ghé lò.

Hứa Kính Hằng gật đầu ý bảo biết rồi, phát tay để cho phục vụ đến báo cho bọn họ rằng một lát nữa y tới ngay.

Sau khi phục vụ rời đi, Hứa Kính Hằng lo rằng đi đến đó thể nào cũng sẽ bị ép uống chút rượu, đành ăn vài thứ lót bụng, đưa ly rượu lại cho Giang Thành, hướng ghé lò đi đến. Trong lúc đi, ánh mắt quét tới nơi Ôn Duy Viễn đứng, muốn nhìn xem hắn đang làm gì, lại phát hiện hắn vẫn đang nhìn y, cũng đang tiến về phía y.

Tim y đập càng lúc càng nhanh, biên độ cũng lớn kinh người, cho dù là đứng im bất động, tai Hứa Kính Hằng cũng có thể nghe được rõ ràng tiếng tim mình đập loạn trong lồng ngực.

Ôn Duy Viễn càng lúc càng gần!

Hứa Kính Hằng không có cách nào ngăn trái tim mình đừng nhảy lên nữa, y dừng bước, đầu y trống rỗng, chỉ biết đợi Ôn Duy Viễn đi tới, hai người đem tất cả nói rõ ràng.

Từ khi Tưởng Văn Duệ xuất hiện đến bây giờ, bọn họ chưa từng nói chuyện nghiêm túc lần nào, trước kia vốn không phải như thế, rốt cuộc là vì cái gì lại tạo thành cục diện không lối thoát như hiện nay?

Từ lúc này khi hai người nhìn vào mắt nhau sự ăn ý của nhiều năm sống chung làm cho y biết Ôn Duy Viễn có chuyện muốn nói với mình.

Hứa Kính Hằng đứng ở nơi đó, nhìn hắn từng bước từng bước đi đến cạnh mình Trước đó những lời tuyệt tình y nói lúc ở ban công là do quá xúc động, sau khi nói xong Hứa Kính Hằng đã hối hận rất lâu, mấy ngày nay buồn bực trong nhà, càng nghĩ càng hối hận, hối hận tại sao mình không nghe Ôn Duy Viễn nói hết những gì hắn muốn nói, tại sao phải tự mình suy đoán lung tung tâm tư của hắn.

Hứa Kính Hằng luyến tiếc Ôn Duy Viễn, y hy vọng người đàn ông này ngay tại đây có thể rành mạch, rõ ràng nói với mình, thật sự là hắn yêu ai.

“Hứa Kính Hằng!” khuôn mặt tươi cười của Ôn Duy Viễn đột nhiên biến thành biểu tình kinh hãi, thậm chí không để ý đến hoàn cảnh mà hét to tên y, Hứa Kính Hằng hoang mang, nhìn hắn đang đi đột nhiên thành chạy, “Mau tránh ra!”

Sự tình phát sinh quá đột ngột, não Hứa Kính Hằng nhất thời đình trệ, phản ứng không kịp, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng vang đinh đinh đang đang, y ngẩng đầu nhìn lên, cái gì đó rất lớn từ trên rơi xuống ... đó là cái gì?

Đèn chùm trên trần đột nhiên rơi xuống, Ôn Duy Viễn vội vàng không kịp làm gì, hét lên muốn bảo Hứa Kính Hằng tránh ra, lại thấy tên ngốc kia không những ngơ ngác đứng ngậy ra tại chỗ không biết trốn tránh, còn ngẩng đầu nhìn lên trên. Hắn bất chấp tất cả lao đến, định dùng thân thể của mình bảo vệ Hứa Kính Hằng.

Sấm rền chớp giạt, ngay thời khắc Hứa Kính Hằng kịp nhận ra đó là cái gì, cũng là lúc mình bạch nguy hiểm đang lao về phía mình, mà Ôn Duy Viễn đã ôm lấy y bổ nhào trên mặt đất, vòng tay dài rộng ôm trọn bảo vệ đầu y.

Hắn tưởng người đã sống hơn ba mươi năm này là thằng ngốc à? Lại muốn dùng thân thể mềm mại chắn đèn chùm nặng mấy chục kí!

“Ngu ngốc!”

Bên tai Ôn Duy Viễn vang lên tiếng mắng mang ý cười của Hứa Kính Hằng, ngay sau đó một hồi trời nghiêng đất lật, Ôn Duy Viễn bị Hứa Kính Hằng chắn dưới thân, mà đèn chùm rơi xuống, vừa vụn giáng xuống trên đầu Hứa Kính Hằng.

Hai cánh tay Ôn Duy Viễn đang bảo hộ đầu Hứa Kính Hằng có loại cảm giác như bị đập nát, trán Hứa Kính Hằng đập mạnh xuống đất, chờ đến lúc người xung quanh nhấc đèn chùm lên, tách hai người bọn họ ra, Ôn Duy Viễn đã không thể phân biệt được máu trên mặt cả hai, đến cuối cùng là của ai.

14. Chương 14

Hứa Kính Hằng cảm thấy đầu mình rất đau, từng bước chân hệt như đang giẫm lên bông, bước cao bước thấp.

Y hiện tại đang ở một nơi rất quen thuộc, là căn nhà ba mẹ để lại cho y, y choáng váng dựa vào cánh cửa, nhìn chính mình đang ngồi trên ghế bành nhìn Ôn Duy Viễn trên TV mà thủ dâm.

Y còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, cảnh vật trước mặt nhanh chóng biến hóa, rất nhanh chuyển thành cảnh trong trường quay Ôn Duy Viễn khoác vai gọi y là đệ đệ, không thì là y đang ôm cổ Ôn Duy Viễn mà gọi ca ca.

Xung quanh hai người là đạo diễn, thư kí trường quay, chuyên gia sáng và đạo cụ, thì ra là đang quay phim.

Hứa Kính Hằng mắt thấy lại những chuyện cũ này, nhớ tới có người đã từng nói, mỗi người trước khi chết sẽ thấy lại tất cả những hồi ức đã từng trải qua, chẳng lẽ y sắp chết?

Hứa Kính Hằng cười cười tự giễu, khi còn sống y nghĩ đến Ôn Duy Viễn nhiều nhất, không nghĩ tới trước khi chết người y nhớ thương nhất vẫn là Ôn Duy Viễn, y sống hai mươi chín năm, đến khi chạm đến cửa địa ngục, vẫn không hề nghe được một câu thổ lộ nào của Ôn Duy Viễn, cũng không thể biết được thật sự thì tình cảm của người đó với mình là gì, thật sự là chết không cam lòng.

Những người vây quanh hai người rất nhanh lại biến mất, Hứa Kính Hằng nhìn mình ngồi trên xe của Ôn Duy Viễn, bất cẩn gọi một tiếng ca.

Ôn Duy Viễn nghiêng đầu liếc y một cái nói: “Bây giờ cũng không phải là đóng phim, gọi ca làm gì.”

“Thuận miệng.”

“Vậy sau này cũng gọi vậy đi.”

Hứa Kính Hằng cười hắc hắc, hàm răng sáng lóa còn hơn mặt trời tháng ba, gọi một tiếng: “Ca!”

Tiếng “Ca” này trong đó chứa quá nhiều tình cảm, vừa là tình yêu bấy nhiêu năm chưa từng thổ lộ; là tình cảm bị đè nén sau khi biết được Ôn Duy Viễn đã kết hôn sinh con; cũng là đến khi biết rõ hắn đã ly hôn, lại vẫn không dám thổ lộ tình yêu thầm kín này.....

Năm đầu tiên đại học lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Duy Viễn trên TV, phát điên đi tìm tên của người thanh niên đó.

Năm thứ tư lúc cùng hân hợp tác trong một bộ phim truyền hình, người đó là diễn viên chính, y chỉ là diễn viên phụ, mặc dù thời gian ở gần nhau rất ngắn, y lại vạn phần quý trọng.

Nhờ bộ phim này, Văn Tiểu Thành vừa ý kỹ thuật diễn của y, tìm y làm diễn viên cho một bộ phim mới, vào vai chính, không ngờ rằng Ôn Duy Viễn lại được mời đóng vai phụ, trùng hợp sao lại đóng vai ca ca của y. Hứa Kính Hằng cảm thấy đây là ông trời sắp đặt, chỉ là không nghĩ tới Ôn Duy Viễn đã sớm kết hôn, cũng vào năm Hứa Kính Hằng tốt nghiệp, chào đón con trai đầu lòng.

Hứa Kính Hằng khởi nghiệp diễn viên hơn hai năm, quan hệ với Ôn Duy Viễn đã thân thiết như anh em tốt, lần đầu tiên đến nhà Ôn Duy Viễn ăn cơm, mới biết được quan hệ của hân và vợ không tốt lắm, thậm chí đang tiến hành thủ tục li hôn. Nhưng vậy thì có quan hệ gì với mình chứ? Hứa Kính Hằng nghĩ, Ôn Duy Viễn yêu phụ nữ, mà y là đàn ông, nếu như thổ lộ hết tâm tư của mình cho hân, hân sẽ chán ghét y, từ nay về sau sẽ tránh xa y thì sao?

Chỉ cần nghĩ đến Ôn Duy Viễn sẽ lộ ra biểu tình ghét bỏ với mình, Hứa Kính Hằng liền không thở nổi, y áp chế tình cảm xấu xa trong lòng mình, cười ha hả gọi ca, âm thầm ở bên cạnh hân trôi qua vài năm.

Đây là năm năm đầu họ mới quen nhau, không có phiền não, không có ưu sầu.

Kế tiếp, khung cảnh lại biến đổi, chuyển tới lúc Ôn Duy Viễn vạch trần tình yêu say đắm chôn sâu trong lòng của mình đối với hân, rồi đến năm năm cùng nhau kia.

Nhiều chuyện như vậy, mười năm qua, giờ phút này lướt qua thật nhanh như phát trên màn hình TV, hết như chỉ cần mười phút là chiếu xong, sau đó hiện lên một chữ ‘Kết thúc’ thật lớn.

Hứa Kính Hằng là người tự ti, điểm này y chưa từng nói với ai, mấy năm nay kết giao với Ôn Duy Viễn, y che giấu quá tốt, thế cho nên chính y cũng đã quên mất.

Nếu không phải Tưởng Văn Duệ đột nhiên xuất hiện, y thật sự đã quên chuyện này, cũng đã quên Ôn Duy Viễn đối với y chưa từng có một tiếng yêu.

Từng hành động của hân đối xử với y đều là những việc mà những cặp tình nhân hay làm, nhưng ngoài miệng cái gì cũng không nói, có đôi khi Hứa Kính Hằng cảm thấy Ôn Duy Viễn ở bên y bất quá chỉ là diễn một màn kịch tình nhân, nhưng mà diễn kịch thì không phải là thật, Ôn Duy Viễn có thích y hay không, đối với Hứa Kính Hằng mà nói, vẫn rất mơ hồ.

Từng hình ảnh lóe lên, rất nhanh rất gấp, Hứa Kính Hằng luôn thấy trí nhớ của mình rất kém cỏi, vẫn thường sợ không nhớ được lời thoại, không nghĩ tới chuyện xảy ra mười năm này, lại không quên một phút nào.

Nhớ đến Ôn Duy Viễn từng dịu dàng với mình, trước khi chết chỉ nhớ được chuyện tốt của người nọ, lại không biết có ai đó đang âm ỹ, không ngừng ghé vào lỗ tai y kêu to.

Giọng nói càng lúc càng to, ngay tại bên tai y, hết như sợ y không nghe thấy. Hứa Kính Hằng bị hân làm cho bức mình, cau mày muốn mắng to vài tiếng, lại cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc.

Là ai vậy?

“Hứa Kính Hằng, em tỉnh dậy mau!”

“Kính Hằng, nhanh tỉnh lại a.”

“Ngu ngốc, em nếu không tỉnh anh sẽ cù em đó.” Thanh âm lại không hề có chút nào vui đùa, từng câu từng chữ đều là bi thương.

Ai mà lại xấu xa vậy.....

Ai mà khó chịu vậy.....

Hứa Kính Hằng vênh tai.

“Anh còn chưa kịp nói anh thích em, em nhanh mở mắt cho anh.”

“Thích” một chữ này đánh vào trái tim Hứa Kính Hằng, quá lạ lẫm lại quá quen thuộc, thanh âm này không phải Ôn Duy Viễn thì có thể là ai, Hứa Kính Hằng mở trừng mắt, mờ mịt nhìn chăm chăm vào trần nhà trắng xóa.

Khuôn mặt vừa lo lắng vừa mừng rỡ của Ôn Duy Viễn chặn đứng tầm mắt đang nhìn chăm chăm trần nhà của y.

“Em cuối cùng cũng tỉnh!” Ôn Duy Viễn một tay vuốt ve khuôn mặt Hứa Kính Hằng.

Tròng mắt Hứa Kính Hằng đảo vài vòng, đầu rất đau, y nhìn khuôn mặt nôn nóng của Ôn Duy Viễn, nghiêng đầu nhìn xuống thì thấy một tay hắn đang buông thông bên người, cánh tay kia bị băng bó lại một cục, nhìn y hết như cái móng heo.

Hứa Kính Hằng nhớ tới câu thích y nghe được từ hắn lúc ý thức y còn mơ hồ, y không biết là giả hay là thật, không biết là Ôn Duy Viễn trong mộng nói với y, hay là Ôn Duy Viễn ngoài đời thật, nói cho mình nghe trong mộng.

Nhìn cánh tay bị thương của hắn, đó là cái giá khi hắn quên thân cứu mình, Hứa Kính Hằng không biết mình bị sao nữa. Y vẫn chỉ có thể nghĩ đến những tình huống xấu nhất, không có biện pháp, bầm sinh tự ti, lại thêm Ôn Duy Viễn không thường biểu đạt, loại phức cảm tự ti lại càng tăng lên. Ngay tại lúc này, hình ảnh Ôn Duy Viễn chủ động ôm Tưởng Văn Duệ hề báo hiệu xông tới trong đầu.

Hứa Kính Hằng ngăn người nhìn Ôn Duy Viễn, mở miệng hỏi hắn: “Anh là ai?”

Hứa Kính Hằng bị đập trúng đầu, sau gáy bị đèn treo đập rách, chảy rất nhiều máu, phải may vài mũi, trán thì bị lực ép quá lớn nên xuống mặt đất, sưng to. Bác sĩ nói có thể việc này làm cho não y bị chấn động, những vấn đề khác về não bộ tạm thời chưa xác định được.

Hiện tại xem ra, y bị mất ký ức.

Ôn Duy Viễn hơi sững người, nhưng chỉ lát sau, khẽ cười nói: “Anh là Ôn Duy Viễn, người yêu em.”

Tiếng yêu mong chờ bao nhiêu năm nay, đến khi nghe được thì trong thâm tâm không phải là mừng rỡ như điên, ngược lại nghi ngờ cùng mơ hồ lại càng phóng đại mấy chục lần.

Nếu như ở một khắc lúc Hứa Kính Hằng hỏi Ôn Duy Viễn rằng hai người có thể quen nhau hay không, Ôn Duy Viễn dùng những lời này trả lời y, y cũng sẽ không như bây giờ.

Có thể rằng qua năm năm, xuất hiện quá nhiều nhân tố bên ngoài không xác định được, Hứa Kính Hằng thậm chí cảm thấy tiếng yêu này của Ôn Duy Viễn là đang là đang thương hại kẻ vừa chết đi sống lại là mình, nếu không loại lời này sớm không nói, muộn không nói, hết lần này tới lần khác, vậy mà lại nói ra dưới tình huống gần như là đối trá này?

“Người yêu em”, ba chữ nhẹ nhàng như vậy, Hứa Kính Hằng luyến tiếc Ôn Duy Viễn, ngay từ đầu y đã biết vậy

Hứa Kính Hằng nhắm mắt, đây là một cơ hội tốt để bắt đầu lại, bất luận lời nói của Ôn Duy Viễn là thật hay giả, có phải lừa bịp y hay không, y cũng cam tâm tình nguyện mắc câu.

Hứa Kính Hằng chậm rãi mở mắt, ánh mắt bình thản như nước, y không còn là y, mà là một diễn viên, vào vai một nhân vật gọi là “Hứa Kính Hằng bị mất trí nhớ”.

“Anh yêu tôi?”

Những lời này Hứa Kính Hằng đã tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần, Ôn Duy Viễn không hề phủ nhận cười gật đầu trả lời: “Đúng vậy, anh yêu em, em cũng yêu anh.”

“Điều đó không có khả năng.” Hứa Kính Hằng lập tức phủ định, “Tôi là nam, anh cũng là nam, tôi làm sao có thể yêu anh.”

Ôn Duy Viễn đối với Hứa Kính Hằng, vẫn là rất kiên nhẫn: “Người như chúng ta gọi là đồng tính luyến ái, em không hiểu sao?”

“Tôi không hiểu!”

“Để anh cho em thấy” Ôn Duy Viễn muốn cho y xem ảnh chụp lúc hai người ở bên nhau, mới phát hiện một tấm cũng không có, nếu có cũng chỉ là hình đăng trên tạp chí, nhìn không quá thân mật, ảnh chụp riêng thì chỉ có cả gia đình năm người chụp chung.

Ôn Duy Viễn vắt hết óc, ngay cả ba mẹ mình và Ôn Giác cũng gọi đến để giải thích với Hứa Kính Hằng, mất nửa ngày Hứa Kính Hằng cười hi hi gọi hai người là ‘Ba, mẹ’, lại kêu Ôn Giác là ‘cháu ngoan’.

Ôn Duy Viễn chỉ vào chính mình hỏi y: “Em nên gọi anh là gì?”

Hứa Kính Hằng làm mặt quỷ: “Ca!”

Ôn Duy Viễn cười tủm tủm nói: “Đúng, em trước kia thường xuyên gọi anh như vậy.”

Nhìn thấy khuôn mặt cười như hồ ly của hắn, cái Hứa Kính Hằng nghĩ đến không phải là lời thoại trong phim, mà là những tiếng ‘Ca’ xen lẫn trong tiếng rên rĩ thốt ra lúc hai người trên giường lăn lộn đến cao trào.

Hứa Kính Hằng trộm liếc Ôn Duy Viễn, phát hiện hắn không nhìn mình, không khỏi mặt đỏ lên vài phần, một giây sau Ôn Duy Viễn xoay người, y vội vàng quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào hắn, sợ bị phát hiện.

Làm bộ mất trí nhớ thật sự rất bĩ ối, Hứa Kính Hằng biết rõ như thế, nhưng y không thể tự kìm chế mà hăm sâu vào, hiện tại Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng không có phiền não, vừa cãi nhau vừa quây phá còn có thể xúc tiến tình cảm.

Hứa Kính Hằng không muốn biết Ôn Duy Viễn có từng yêu mình hay không, y chỉ hy vọng tương lai một ngày nào đó Ôn Duy Viễn sẽ yêu Hứa Kính Hằng của hiện tại.

15. Chương 15

Giang Thành lúc Hứa Kính Hằng chưa tỉnh lại cũng từng ghé qua thăm y, chỉ vài lần mà thôi, bác sĩ đứng ngoài phòng bệnh nói, có thể để một người nhà vào chăm sóc thời gian dài, những người khác không cần thiết vì sẽ quấy rầy người bệnh.

Ôn Duy Viễn trên danh nghĩa là anh của Hứa Kính Hằng, hắn có tư cách vào đó, Giang Thành minh bạch hắn đã thua triệt để, vô luận là tình yêu hay là tình thân, hắn đều không thể cho Hứa Kính Hằng, có thể thì cũng chỉ có lời tỏ tình hắn đã nói với Hứa Kính Hằng mà thôi.

Vậy nên lúc Thôi Tiệp rủ hắn vào bệnh viện thăm, Giang Thành cười từ chối, nói hắn đã đi rồi.

Thôi Tiệp không nghĩ nhiều, mang theo trái cây cùng lẵng hoa vào bệnh viện.

Ngày đó vừa vặn Ôn Duy Viễn về nhà lấy gì đó, không hề ở trong phòng bệnh.

Hứa Kính Hằng tựa ở trên giường ôm notebook lên mạng, bởi vì hai người một người bị thương đầu, một người bị thương tay, cho nên công việc phải gác qua một bên, hiếm khi được thanh nhàn, đem những trận bóng bỏ lỡ, hoặc là những bộ phim yêu thích xem hết.

Thôi Tiệp bỏ hoa quả xuống, nghiêng đầu nhìn màn hình, phát hiện Hứa Kính Hằng đang xem tin tức giải trí, cả màn hình đều đưa tin chuyện Hứa Kính Hằng và Ôn Duy Viễn bị thương.

“Tôi là ai cậu nhớ không?”

Hứa Kính Hằng giả bộ không biết, lắc đầu.

Thôi Tiệp kéo ghế qua ngồi xuống nói: “Tôi là Thôi Tiệp, người đại diện của cậu.”

“Ừm.” Hứa Kính Hằng gật gật đầu, tỏ vẻ biết rồi, rồi lại tiếp tục nhìn màn hình notebook.

“Một cộng một bằng mấy?” Thôi Tiệp thành linh hỏi.

“Hai.” Hứa Kính Hằng trợn mắt khinh thường nhìn hắn, “Nhớ, tôi là bị mất trí nhớ, không phải là bị suy giảm trí thông minh”

Thôi Tiệp xấu hổ gãi gãi đầu, nhưng mà hắn vẫn phải bảo vệ uy nghiêm của người đại diện, sau đó cố nghiêm mặt nói: “Giỏi nhỉ, dám nói với tôi như thế!”

Hứa Kính Hằng không thèm dừng tay, bật cười: “Chứ anh muốn tôi nói thế nào? Trả lời là ba, sau đó anh liền biết tôi không chỉ bị mất trí nhớ mà còn bị đần đi? Vậy ngài Thôi sẽ làm gì với ngôi sao này đây?”

Thôi Tiệp bị y nói đến không biết phải đáp lại làm sao, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Sớm biết cái miệng cậu lợi hại như vậy, lúc trước tôi không thèm chấp nhận lời nhờ vả của Ôn Duy Viễn.”

Hứa Kính Hằng không hiểu rõ ý tứ của hắn lắm, nghi hoặc “Hả?” Một tiếng, đóng notebook lại.

Thôi Tiệp nhìn vẻ mặt mờ mịt của y, lúc này mới nhớ ra: “À cậu bị mất trí nhớ, coi đó, tôi sao lại quên mất chuyện này chứ.”

Hứa Kính Hằng nằm liệt giường, thành ra Thôi Tiệp cũng chả có việc gì làm, liền ngồi đó, kể lại chuyện cũ rất nhiều năm trước.

Quay về rất nhiều năm, khi đó Hứa Kính Hằng tiến vào giới giải trí chưa đầy một năm.

Người đại diện đầu tiên của Hứa Kính Hằng cũng không phải Thôi Tiệp, mà ngôi sao dưới sự quản lý của Thôi Tiệp cũng không phải là Hứa Kính Hằng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hứa Kính Hằng chính thức ký kết hợp đồng với công ty Tụ Tinh, cùng năm đó ông chủ của công ty về hưu, chuyển giao quyền hành cho con thứ hai của ông là Thời Mặc tiếp nhận. Thời Mặc vốn là thiên vương hàng đầu của làng giải trí lúc bấy giờ, vào lúc nhận giải thưởng cho [Hí tử] phim cuối cùng mà Thẩm Thu Minh đóng, y công khai, tuyên bố mối tình đồng tính với Thời Mặc. Bọn họ không quan tâm con mắt người đời, Thời Mặc trở thành thương nhân, Thẩm Thu Minh bắt đầu sáng tác nhạc thu album, hai người cũng không cần che giấu nữa.

Người đại diện lúc đó của Thẩm Thu Minh chính là Thôi Tiệp.

Mấy năm nay, Thẩm Thu Minh phát hành không ít album, công tác quản lý quảng bá phát hành đều do Thời Mặc đích thân đảm nhiệm.

Thôi Tiệp nhàn nhã muốn chết, mọi chuyện đều giao cho nhị thiếu gia làm hết, dù sao hắn cũng tinh lực tràn đầy, lại thêm cái tính muốn độc chiếm Thẩm Thu Minh nữa chứ.

Lúc ấy vừa lúc người đại diện của Hứa Kính Hằng không làm được nữa từ chức, Thôi Tiệp lúc đó còn chưa hết kì nghỉ, đã bị phái đi quản Hứa Kính Hằng.

Thôi Tiệp đi tìm Thời Mặc hỏi, vì cái gì đột nhiên nhét cho y một người, về sau mới biết được là Ôn Duy Viễn đã tìm Thời Mặc thương lượng.

Thôi Tiệp lại đi tìm Ôn Duy Viễn, Ôn Duy Viễn tung hô Hứa Kính Hằng một chấp khăng định rằng y sau này có thể thành danh, Thôi Tiệp lúc ấy chưa biết gì về Hứa Kính Hằng, cũng không có lập tức đáp ứng, không phải hắn kỳ thị người mới, lúc trước Thẩm Thu Minh được hắn nhìn trúng khi đang đàn guitar trong một quán bar, chỉ là nghệ sĩ hắn phụ trách cũng phải có năng lực, Thôi Tiệp sau khi xem tất cả những bộ phim có Hứa Kính Hằng diễn, xác định Ôn Duy Viễn không sai, mới cam tâm tình nguyện tiếp nhận làm người đại diện của y.

Tuy rằng Thôi Tiệp đáp ứng là vì thực lực của Hứa Kính Hằng, nhưng không có Ôn Duy Viễn ra sức nhờ vả Thời Mặc, cũng không thể có thể có kết quả hiện tại.

Hứa Kính Hằng nghe Thôi Tiệp nói xong, đầu óc bải công một lúc, chuyện Thôi Tiệp nói y hoàn toàn không biết.

Thôi Tiệp không nhìn ra nét kinh ngạc trên mặt Hứa Kính Hằng, lại nói tiếp: “Ôn Duy Viễn với cậu không thân cũng chẳng quen, hắn thậm chí còn đề cử với nhiều đạo diễn mời cậu đến thử vai, lúc ấy tôi còn tưởng cậu là người tình nhỏ của hắn kia, kết quả không phải, sau đó nhiều năm, mới nghe Bành Đông Lai nói rằng hai người các cậu vừa mới cùng một chỗ. Mà này, lúc trước Ôn Duy Viễn làm cách nào theo đuổi cậu vậy?”

Biểu tình trên mặt Hứa Kính Hằng rất đặc sắc, y làm sao mà nói với Thôi Tiệp rằng người chủ động thật ra là mình.

Ôn Duy Viễn đã giúp y rất nhiều chuyện mà y không biết, vì cái gì hắn không nói cho mình?

Liên tục vài ngày, ngoài bệnh viện chật ních người hâm mộ của Hứa Kính Hằng, trong phòng bệnh mỗi ngày đều chất đầy hoa tươi cùng quà tặng. Ngày Hứa Kính Hằng xuất viện, phải nhờ vào lực lượng bảo vệ nỗ lực dẹp đường y mới có thể an ổn ngồi xe hơi về nhà.

Hứa Kính Hằng nhìn biển người ngoài cửa xe, không biết Ôn Duy Viễn sẽ đưa y đi đâu. Trước tai nạn y đã chuyển hết đồ đạc sang nhà mới, Ôn Duy Viễn sẽ đưa y đi đâu đây?

Chiếc xe hơi chạy về khu mà y và Ôn Duy Viễn cùng mua nhà.

Ôn Duy Viễn từ trong túi lấy ra một chùm chìa khóa, trên đó có cả chìa khóa nhà cũ và mới của Hứa Kính Hằng, cùng với chiếc chìa khóa nhà Ôn Duy Viễn y đã đem trả lúc trước.

Ôn Duy Viễn dùng chìa khóa mở cửa nhà Hứa Kính Hằng, đồ đạc vốn được phủ vải trắng không biết đã bị hắn lấy xuống lúc nào, vệ sinh quét dọn sạch sẽ. Tất cả đồ đạc đã đem đi đều được chuyển về, đặt vào đúng vị trí cũ.

Hành lý để ở cửa ra vào, Ôn Duy Viễn nắm tay Hứa Kính Hằng kéo vào trong, vừa đi vừa kể chuyện cũ cho y, đi đến cánh cửa thông giữa hai nhà, quay đầu dịu dàng cười với Hứa Kính Hằng: “Nhìn này, chúng ta chính là dùng cánh cửa này giấu giếm tai mắt của giới truyền thông.”

Cánh cửa “Kẹt” một tiếng mở ra, bày biện trong phòng cùng với lúc y chưa chuyển đi không hề thay đổi.

Hứa Kính Hằng giật mình há hốc miệng, lúc còn nằm ở bệnh viện, y mở mắt nhắm mắt đều nhìn thấy Ôn Duy Viễn, người này làm những chuyện này lúc nào?

“Hiện tại đã tin lời anh chưa? Chúng ta đã ở chung năm năm.” vừa nói, Ôn Duy Viễn vừa dẫn y đến phòng làm việc, hắn mở máy vi tính, tìm tập tin “Người đó”.

Hứa Kính Hằng cố gắng khắc chế chính mình không được nhấp vào, cuối cùng vẫn bị Ôn Duy Viễn cầm tay đặt lên con chuột, nhấp mở tập tin đó.

Tập tin đã bị xóa bỏ đã được khôi phục không hề hư hại gì, tay cầm chuột của Hứa Kính Hằng bắt đầu run rẩy.

Hứa Kính Hằng ngồi trên ghế xoay, Ôn Duy Viễn đứng ở bên cạnh y, hơi hơi cúi người, tạo thành tư thế vòng cung như đang ôm lấy y.

“Kính Hằng.....” Ôn Duy Viễn ghé vào tai mà gọi tên Hứa Kính Hằng, không khí dần trở nên mập mờ.

Hơi nóng phả vào tai Hứa Kính Hằng, theo vành tai khuếch tán đến từng góc ngách, trái tim như ngựa thoát cương đập kịch liệt, Hứa Kính Hằng ra vẻ trấn định “Ừm” một tiếng, nội tâm cuộn sóng.

“Những thứ này đều do em sưu tập chỉnh lí, đều là phim ảnh diễn, nhưng mà bây giờ bộ mới nhất còn chưa bỏ vào, mấy ngày này ở nhà, em bớt chút thời gian hoàn thiện nó, được không?”

Hứa Kính Hằng bị hắn mê hoặc ba hồn bảy vía bay đâu hết, thần hồn điên đảo đồng ý ngay lập tức.

“Vậy bây giờ liền bắt đầu, được không?”

“Ừ, được.”

Ôn Duy Viễn cảm thấy mỹ mãn vuốt vuốt gáy Hứa Kính Hằng, soạn lại quần áo mang từ bệnh viện về, tủ quần áo vẫn là hai người dùng chung, dù cho Hứa Kính Hằng đã mất trí nhớ, Ôn Duy Viễn vẫn sắp xếp như cũ, thật giống như là Hứa Kính Hằng chưa từng rời đi.

Giả vờ mất trí nhớ thì phải diễn tới cùng, Hứa Kính Hằng bây giờ là một người không biết gì về đồng tính luyến ái, cho dù biết rõ cùng mình và Ôn Duy Viễn đều là người đồng tính, cũng không thừa nhận, càng không có lí do gì mà ngủ cùng nhau.

Cũng không biết là Ôn Duy Viễn vô tình hay cố ý, căn nhà cũ của Hứa Kính Hằng tất cả vẫn y như cũ ngoài phòng ngủ.

Buổi tối, Hứa Kính Hằng mặc đồ ngủ, đứng cạnh cái giường của mình mà không dám tin, cái giường của mình đang yên đang lành, sao ván giường đều bị tháo ra hết vậy?

Ôn Duy Viễn đi đến bên cạnh y, mở miệng ra liền nói dối: “Anh nói này, chúng ta toàn ngủ cùng nhau, cái giường này hỏng lâu rồi.”

Xi! Làm gì có chuyện đó, giường của mình từ khi mua tới giờ còn chưa từng dùng qua, làm sao có thể hỏng?

Hứa Kính Hằng biết rõ Ôn Duy Viễn đang gạt mình, nhưng mà không thể vạch trần hắn, nếu không chuyện y giả vờ mất trí nhớ còn bị phơi bày sớm hơn chuyện hắn lừa y.

Thế là Ôn Duy Viễn có lí do quang minh chính đại kéo Hứa Kính Hằng về phòng ngủ của mình.

Hứa Kính Hằng không thể từ chối, vén chăn lên chui vào. Ôn Duy Viễn sau khi tắm rửa xong trở về thì nhìn thấy Hứa Kính Hằng nằm xoay lưng về phía hắn mà ngủ. Hắn ngồi tựa trên giường xem sách một chút, đến lúc bắt đầu thấy mệt thì mới tắt đèn ngủ, lúi vào trong chăn, cùng lúc đó đôi tay không thành thật liền bò lên ôm chặt eo Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng liền tránh, thì ra y không ngủ, Ôn Duy Viễn thuận thế cả người đều dán lên.

Hứa Kính Hằng ra sức dùng khuỷu tay đẩy đẩy Ôn Duy Viễn mấy cái: “Tránh xa tôi một chút.”

Hành động chủ động dựa sát lại, Ôn Duy Viễn vẫn thường xuyên làm từ lúc Hứa Kính Hằng chưa có “mất trí nhớ”, hắn thậm chí còn làm rất chăm chỉ. Có đôi khi Hứa Kính Hằng nghĩ, người này không phải xem mình như gối ôm đó chứ. Không nghĩ tới dù là Hứa Kính Hằng đã “mất trí nhớ”, Ôn Duy Viễn vẫn dính chết cái thói quen đó.

Lúc trước khi y thổ lộ, Ôn Duy Viễn làm gì có chuyện chủ động như vậy. Hứa Kính Hằng giận dữ, lại dùng khuỷu tay đẩy vài cái: “Làm sao anh cứ phải dán sát vào tôi như vậy? Tôi bây giờ không nhớ gì về chuyện chúng ta yêu nhau cả, anh có phải là yêu thâm tôi, rồi bây giờ dùng mấy lời dối trá để gạt tôi lên giường không?”

“Không phải.” trán Ôn Duy Viễn dán vào gáy Hứa Kính Hằng, “Đây là nhà chúng ta, còn có cha mẹ anh, em quên rồi sao? Anh không có lừa em.”

“Không được, tôi vẫn cảm thấy có chướng ngại, nếu muốn ngủ như vậy, chờ tôi nhớ lại tính sau.”

Hứa Kính Hằng lại giơ tay lên, rất khó để dùng sức với thứ gì từ sau lưng, y thử mấy lần, cũng không có cách nào đem người đang dính trên người mình đẩy ra được.

“Như vậy dễ ngủ hơn.” Ôn Duy Viễn bắt lấy cánh tay lộn xộn của Hứa Kính Hằng, sắp xếp tốt rồi rầu rĩ nói.

Đây là lí do Ôn Duy Viễn luôn thích ôm mình ngủ sao?

Quả thật đem mình coi như ôm gối rồi.

Cẩn thận ngẫm lại, vì sao ai hắn cũng không ôm, hết lần này tới lần khác đều chọn trúng mình?

Chẳng lẽ là bởi vì thích?

Hứa Kính Hằng tạm thời quên giây giụa, chớp chớp mắt trong bóng tối. Nằm viện mấy ngày nay, có đầy đủ thời gian để y suy nghĩ, thời gian y cùng với Ôn Duy Viễn vẫn luôn bình an vô sự, người đàn ông này mặc dù không cho y cảm giác an toàn, nhưng cũng không có làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với y.

Vốn hai người sống rất tốt, biến thành cái tình trạng hiện nay, việc Tưởng Văn Duệ xuất hiện góp phần rất lớn, nhưng nghĩ kĩ lại, không thể đổ hết tội lên đầu hắn, sự tự ti của mình mới là ngọn nguồn của tất cả.

Tưởng Văn Duệ từ sau khi đó thì chưa từng xuất hiện, Ôn Duy Viễn thì từ sau khi mình vào viện luôn ở bên cạnh, có lẽ cái ôm của hai người đó y nhìn thấy lần trước, chỉ là như bạn bè tốt ôm nhau mà thôi.

Sở dĩ Hứa Kính Hằng nổi giận, bắt quá là vì Tưởng Văn Duệ yêu mến Ôn Duy Viễn, mà Ôn Duy Viễn lại vừa lúc đó nói rằng nếu ngày xưa người thổ lộ với hắn là Tưởng Văn Duệ, hắn cũng vẫn có khả năng sẽ chấp nhận ở bên cậu ta.

Còn nhớ rõ lúc ấy Ôn Duy Viễn định nói gì đó, lại bị chính y đang trong cơn giận dữ ngắt lời.

Hứa Kính Hằng buông lỏng thân thể, muốn quay đầu lại hỏi hấn cho rõ ràng, nhưng mà tình hình hiện nay lại không thích hợp để hỏi về chuyện phát sinh trước khi y “mất trí nhớ”.

Hứa Kính Hằng buông tiếng thở dài, thật sự là tự mình làm vậy khó có thể sống mà.

16. Chương 16

Xuất viện đã vài ngày, đối với người bên cạnh mà nói, trí nhớ của Hứa Kính Hằng vẫn không có chút nào khôi phục, mặc dù đầu của y và tay Ôn Duy Viễn đã gần như lành hẳn nhưng cả hai người đều không vội vàng quay lại làm việc.

Ôn Duy Viễn vốn từng tính toán đợi Hứa Kính Hằng quay phim xong thì cả nhà cùng nhau nghỉ ngơi, tình huống bây giờ có chút thay đổi, nhưng mà dự định này cũng không có vì thế mà bị bỏ sang một bên.

Hứa Kính Hằng ích kỷ hưởng thụ sự chăm sóc của Ôn Duy Viễn, năm năm ở bên nhau thời gian gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, thực tế thời gian cùng nhau tính ra cũng không được bao nhiêu ngày, trước mắt bây giờ y có một cơ hội tốt như vậy, có đánh chết y cũng không bỏ qua được. thêm nữa trong tình huống đặc thù hiện tại, Hứa Kính Hằng càng muốn xác định cái câu “người yêu em” của Ôn Duy Viễn là thật lòng, hay là đang thương hại mình.

Ở bên nhau năm năm, nhưng tới tận bây giờ hai người bọn họ mới sống cuộc sống giống như những đôi tình nhân nên có, như chưa từng có chia ly, không có công việc bù đầu, không có đám chó săn phiền phức bám đuôi, cuộc sống hoàn toàn giống như những người bình thường.

Mỗi ngày cơm trưa cùng cơm tối là ăn ở nhà cha mẹ.

Mẹ Ôn đang bận rộn trong phòng bếp, cha Ôn thì đứng phụ giúp, đây là thú vui mới được ông phát hiện sau khi nghỉ hưu, mỗi ngày hí hửng chạy theo bạn già của mình học nấu ăn.

Bởi vì ông cũng chỉ là lính mới, tay nghề tầm tầm, mẹ Ôn sợ sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Ôn Giác, mỗi lần chỉ cho ông nấu một món thôi, nấu xong rồi cũng không được cho cháu ăn, sợ Ôn Giác bị tiêu chảy.

Cha Ôn bắt đầu dĩ lắc đầu: “Một ngày nào đó, tài nấu nướng của tôi sẽ hơn cả bà đó.”

Mẹ Ôn hừ lạnh nói: “Năm mơ đi, tôi đã làm bạn với cái bếp hơn bốn mươi năm, ông thì sao?”

Ôn Duy Viễn nhìn cha mình giả ngu cười hì hì, rời khỏi phòng bếp.

Ôn Giác làm xong bài tập, quần quít lấy Hứa Kính Hằng đòi chơi ghép hình, thấy hấn đi qua, lại còn muốn đuổi hấn đi.

Ôn Duy Viễn cảm khái nói: “Khi còn bé con suốt ngày túm quần áo cha, đòi cha chơi với con. Không được thì khóc ầm ỹ, còn phá phách, giờ lớn rồi, lại không thèm gười cha này nữa.”

Ôn Giác đang ngồi lựa từng mảnh hình ghép nói: “Đó là vì con chưa gặp được chú, nếu gặp thì đã không thèm chơi với cha.” Nói xong lè lưỡi, làm mặt quỷ. Cha lúc nào mặt cũng cứng đờ, không giống chú Hứa luôn tươi cười, lại còn kể chuyện cổ tích cho bé.

Ôn Duy Viễn cười cười, sờ đầu con mình nói: “Vậy chú Hứa của con cứ phải chơi ghép hình với con hoài à.”

“Đó là đương nhiên.” Ôn Giác cười khanh khách nói, “Thầy giáo có ra đề văn cho con tả cha mình, con muốn viết về chú Hứa.”

Hứa Kính Hằng này giờ chỉ ngồi nghe không góp lời, lúc này nhịn không được mở miệng nói: “Cha là cha, chú là chú, không có giống nhau, con viết về cha con đi.”

“Sao lại không giống?” Ôn Duy Viễn yên lặng nhìn Hứa Kính Hằng, nhấn mạnh từng chữ, “Em cũng là cha của nó.”

Hai ông bà từ trong bếp đi ra, Hứa Kính Hằng ngượng ngùng đứng lên đi hỗ trợ bưng thức ăn, Ôn Duy Viễn nhìn thấy Hứa Kính Hằng đi vào, liền đi theo xối cơm.

Mẹ Ôn ngồi cạnh bàn ăn, thở dài nói: “Thằng bé ngoan, sao lại mất ký ức?”

“Cũng không phải không khôi phục được.” cha Ôn nói một câu an ủi mẹ Ôn.

Mẹ Ôn nói: “Tôi là thay Duy Viễn thở dài, Kính Hằng a, con phải nhanh nhanh nhớ ra Duy Viễn a.”

Hứa Kính Hằng khó hiểu: “Àn?”

“Cái thằng con này miệng như miệng hến ấy, lần trước mẹ nói với nó.....”

“Mẹ, chén cơm này của mẹ.” Ôn Duy Viễn từ phòng bếp đi ra, cố ý cắt ngang câu nói của bà.

Mẹ Ôn nháy mắt mấy cái với Hứa Kính Hằng, con bà da mặt mỏng, ngượng kìa.

Bất quá chuyện mà mẹ Ôn đã muốn nói, có ai có thể ngăn nổi?

Sau khi ăn xong mẹ Ôn liền ra lệnh cho Ôn Duy Viễn đi rửa chén, kéo Hứa Kính Hằng về phòng bí mật nói chuyện.

Thật ra trước khi Ôn Duy Viễn lần đầu tiên dẫn Hứa Kính Hằng đi gặp bà cùng cha Ôn, cũng đã nói cho bọn họ biết quan hệ của hai người. Mới đầu bọn họ không hiểu đồng tính như thế nào có thể yêu nhau, càng không rõ con mình trước đó rõ ràng yêu phụ nữ, sao tự dưng lại quay sang yêu đàn ông. Sau khi Ôn Duy Viễn khuyên bảo, lần đầu tiên gặp mặt, hai người nghe theo lời của con làm bộ không biết quan hệ của hai người, chỉ đối xử với Hứa Kính Hằng như bạn thân của con mình. Về sau Hứa Kính Hằng đến nhà nhiều lần hơn, bọn họ phát hiện Hứa Kính Hằng rất tốt, bất luận là đối với con mình, hay là đối xử với bọn họ và Ôn Giác đều rất tốt, ông bà thật tình yêu quý đứa nhỏ này, vậy nên vào lúc Ôn Duy Viễn công khai với bọn họ, họ mới chủ động đề xuất chuyện nhận Hứa Kính Hằng làm con nuôi.

Hứa Kính Hằng còn nhớ rõ chính mình lúc công khai khấn trương ra sao, không nghĩ tới hết thấy sớm đã được Ôn Duy Viễn chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, cái người ít lời đó chưa bao giờ nói với mình.

Đây là yêu a, nếu như không yêu, vì cái gì lại muốn được sự đồng ý của cha mẹ?

Tâm tư mê man và tự ti của Hứa Kính Hằng, bắt đầu dần dần minh bạch.

Ôn Giác viết văn, đến cuối cùng bé vẫn viết về Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng thấy bài làm được điểm cao, cực lực khen ngợi Ôn Giác một chặp. Lại đọc những dòng chữ đầy tình cảm, ôm lấy Ôn Giác, cảm động nói không ra lời.

Ôn Giác cười hắc hắc, gọi Hứa Kính Hằng một tiếng “Cha Hứa”, Hứa Kính Hằng sung sướng hết nửa ngày.

Ôn Duy Viễn nháy mắt ra hiệu cho con mình, Ôn Giác lập tức nói: “Sao cha không đáp lại con nha?”

Văn cũng đã viết rồi, Hứa Kính Hằng cũng khen ngợi bé, thì phải là nguyện ý làm cha bé. Tâm tư con nít đơn thuần đến mức người lớn không thể nào tưởng tượng nổi.

Hứa Kính Hằng phục hồi tinh thần, mặt mày hớn hỏ trả lời: “Ừ!”

Trẻ con bấy tuổi làm sao biết làm những cái này, Hứa Kính Hằng nhìn Ôn Duy Viễn đứng bên cạnh, còn không phải đều là chủ ý của hắn?

Đem cha mẹ hắn biến thành cha mẹ mình, đem con của hắn biến thành con của mình. Nếu như có thể đăng kí kết hôn, Ôn Duy Viễn nhất định sẽ dẫn y đi làm ngay, tên đàn ông kiêu lời này, luôn dùng những phương pháp mà mình không tưởng tượng được để diễn tả tình ý.

Hứa Kính Hằng nhìn đôi mắt tràn đầy ôn nhu của Ôn Duy Viễn, từ đáy lòng cười rộ lên.

Cuộc sống vô lo vô nghĩ tự do tự tại từng ngày từng ngày trôi qua, Hứa Kính Hằng cảm nhận được sự thoải mái chưa bao giờ cảm thấy, y thấy mười năm qua đúng là vô dụng rồi, có thể mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy người yêu, đến trước khi nhắm mắt cũng là nhìn Ôn Duy Viễn, thật sự quá không dễ dàng, cũng quá mức hạnh phúc.

Lại là một ngày trời nắng, buổi sáng Hứa Kính Hằng đứng dậy, theo thói quen nhìn lịch treo tường, xem ngày xong thì liền sững sốt, hôm nay là sinh nhật của y. Nếu như không nhìn lịch treo tường, y cũng quên mất.

Sinh nhật thì có người xem trọng người không, nhưng nếu có người nhớ ngày sinh nhật của mình, có thể vào ngày sinh nhật mình chúc mình sinh nhật vui vẻ là hạnh phúc lắm rồi.

Thành ra chuyện bình thường y không để ý, giờ lại vô cùng quan tâm.

Từ lúc biết hôm nay sinh nhật mình, Hứa Kính Hằng nhìn chăm chăm Ôn Duy Viễn, mỗi khi môi hắn hơi động một chút, trong nội tâm liền háo hức hy vọng hắn nói chúc mừng sinh nhật mình.

Lần lượt thất vọng, càng thêm kích thích Hứa Kính Hằng, y không thèm nói cho Ôn Duy Viễn hôm nay là sinh nhật mình. Thay vì chính mình chủ động nói, y muốn hắn tự nhớ ra hơn.

Từ sáng đến giữa trưa, hai người nhàn nhã tựa ở trên ghế sofa xem tivi, hoặc là ngồi dưới bệ cửa sổ đọc sách, ngẫu nhiên đối đáp mấy câu, cũng không liên quan gì đến chuyện sinh nhật.

Buổi chiều ba giờ hơn Thôi Tiệp gọi điện thoại cho Hứa Kính Hằng, hy vọng y có thể đến công ty, chuyện rất quan trọng, nhất định phải là Hứa Kính Hằng tới mới có thể giải quyết.

“Hôm nay à? Hôm nay tôi có chuyện.....”

“Xong xuôi có thể về nhà, rất nhanh thôi.” Thôi Tiệp nói.

Hứa Kính Hằng không có biện pháp, đành phải lấy áo khoác ra khỏi nhà.

Ôn Duy Viễn đứng ở cửa ra vào, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Đi sớm về sớm, trên đường đi nhớ chú ý an toàn.”

Hứa Kính Hằng nhìn vào mắt hắn, bốn mắt nhìn nhau thật lâu, trong mắt của y toàn là mấy chữ “Mau chúc tôi sinh nhật vui vẻ đi!”

Đáng tiếc Ôn Duy Viễn nhìn không hiểu, còn lửa cháy đổ thêm dầu bổ sung một câu: “Sao còn chưa đi?”

Hứa Kính Hằng tức giận đến nghiến răng, hừ lạnh vài tiếng, thanh âm đề cao thêm vài đề xi ben nói: “VẬY tôi liền biến khỏi tầm mắt anh đây!”

Giận dữ rồi đây, Ôn Duy Viễn lắc đầu, nín cười đến sắp nghẹn đóng cửa lại.

Nhớ tới Hứa Kính Hằng muốn nói gì đó, rồi lại cái biểu cảm cổ quái lúc nhìn xuống không nói, cuối cùng hắn không nhìn nổi, bật cười ha hả.

Tiếng cười sang sảng quanh quẩn trong căn phòng ngủ trong căn hộ Hứa Kính Hằng đã lâu không hề bước vào kia, Ôn Duy Viễn từ trong tủ quần áo lớn lấy ra thức ăn đã được chuẩn bị tốt.

Hôm nay là sinh nhật Hứa Kính Hằng, năm năm qua dịp này nếu hai người không phải là đang kẻ Nam người Bắc, thì cũng phải ra ngoài quay phim, tuyên truyền, có thể mặt đối mặt ngồi ở nhà, cùng dùng bữa, hôm nay là lần đầu tiên.

Ôn Duy Viễn cho dù quên sinh nhật của mình, cũng sẽ không quên của y.

Trước kia cảm thấy chỉ cần hai người yêu nhau, có thể cùng một chỗ, cái gì cũng không quan trọng. Ngày sinh nhật, hắn chỉ gửi đi một tin nhắn chúc mừng, cũng chỉ có bốn chữ đơn giản “Sinh nhật vui vẻ”, nhiều nhất thì ở phía sau có thêm một dấu chấm than, có lúc chỉ là dấu chấm tròn.

Hiện tại ngẫm lại, chính mình cũng phải cảm thấy quá qua loa.

Lần này việc chia tay cùng mất trí nhớ, là một đòn đả kích trầm trọng cho Ôn Duy Viễn, cũng làm cho hắn sáng tỏ được tầm quan trọng của việc bộc lộ tâm tư của bản thân.

Cho nên buổi sáng hôm nay, Ôn Duy Viễn liền lén lút rời giường chuẩn bị tốt các món ăn, lại lén lút quay lại nằm ngủ, cố ý giả bộ như hoàn toàn không biết gì cả, chỉ đợi Thôi Tiệp đem Hứa Kính Hằng lừa đi ra ngoài hai ba tiếng, cho y một cái bắt ngờ siêu cấp nha.

Sự thật lần nữa chứng minh, mặc dù là người đã bước vào tuổi 30, trong chuyện yêu đương, cũng sẽ ấu trĩ giống như một thiếu niên.

17. Chương 17

Hứa Kính Hằng tức giận từ công ty lái xe về nhà, chuyện Thôi Tiệp muốn bàn cũng không phải là chuyện cực kì quan trọng như hắn đã nói trước đó, nếu là ngày bình thường, bắt Hứa Kính Hằng chạy một chặp như vậy thì cũng không sao cả, tính Thôi Tiệp vốn nôn nóng, đây là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng mà lần này thì lại không đúng thời điểm, Ôn Duy Viễn quên ngày sinh nhật của y, bởi vì hiện tại đang ở cùng nhau, hai người cũng ít nhắn tin với nhau. Hơn nữa vừa đi vừa về ít nhất cũng mất ba tiếng đồng hồ, vô duyên vô cớ chậm trễ nhiều thời gian như vậy, trên đường lại bị kẹt xe, Hứa Kính Hằng hiện tại vô cùng tức giận, một bụng lửa giận không cách nào phát tiết được, đến mức người cực kỳ khó chịu. Có loại xung động muốn hành hung Ôn Duy Viễn một trận mới có thể hết giận được.

Nổi giận đùng đùng về đến nhà, tiếng đóng cửa cũng lớn hơn bình thường, Hứa Kính Hằng thay dép lê, y không thấy Ôn Duy Viễn đâu.

Y áp chế cơn tức giận, gọi Ôn Duy Viễn, cuối cùng vẫn không nuốt được cơn giận, muốn chỉ vào mặt hắn mà hỏi anh nhớ hôm nay là ngày gì không.

Tiếng đáp lại từ phòng bếp truyền ra, Hứa Kính Hằng liền đi đến đó, y vừa hiểu kỳ Ôn Duy Viễn sao lại ở trong phòng bếp, vừa bị mùi đồ ăn thu hút.

Bình thường đều là bọn họ về nhà ba mẹ Ôn ăn cơm, trong nhà chưa từng bật bếp lửa, lúc Hứa Kính Hằng đi vào phòng bếp phát hiện Ôn Duy Viễn đang nấu ăn, lửa giận liền bị kinh ngạc thay thế, y chớp mắt, nhìn đi nhìn lại, đến một chữ cũng không nói được.

Trái lại Ôn Duy Viễn vẫn bình thản như thường ngày, mặc một cái tạp dề mới mua, dây đeo vòng qua cổ, rất giống mặc một bộ áo liền quần.

“Em đứng góc ở đó làm gì nha?” Ôn Duy Viễn bị nhìn đến có chút quẫn bách, vươn tay nhỏ lửa lại một chút.

Hứa Kính Hằng không quá xác định nói: “Anh..... đang nấu ăn?”

“Nhìn không ra sao?” Ôn Duy Viễn nhếch môi cười, “Hôm nay là sinh nhật em, trước đây anh đều không trải qua cùng em.”

Người này nhớ rất rõ, lại cố ý cho mình một bất ngờ ngoài ý muốn.

Hứa Kính Hằng kéo căng khóe miệng đang giật giật, không kềm được mà cong lên lộ ra nét cười: “Anh không chịu nói sớm.”

Ôn Duy Viễn cười cười, không nói gì, quay sang xào rau.

Hứa Kính Hằng không biết nấu ăn, chỉ có thể đứng ở một bên quan sát, thỉnh thoảng ăn vụng một miếng.

Ôn Duy Viễn ngoài miệng thì nói “Ăn vụng nữa thì no mất.”, nhưng cũng không hề ngăn y lại, bày ra một bộ dáng cứng chiều.

Khi món ăn cuối cùng được làm xong, Hứa Kính Hằng đã dọn bát đĩa đầy đủ chờ sẵn.

Ôn Duy Viễn khui một chai rượu, hai người hai chén đầy, mặt đối mặt cụng ly.

Ôn Duy Viễn nói: “Chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Chén rượu chạm vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe, tiếng của Hứa Kính Hằng cũng theo đó mà vang lên: “Ừ. Chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Rượu đế cay nồng, một ngụm vào bụng, từ đầu lưỡi đốt tới trái tim, hai người bắt đầu dùng bữa.

Tạp dề trên người Ôn Duy Viễn vẫn chưa cởi, Hứa Kính Hằng vừa ăn, vừa nhìn hắn cười.

“Cười ngốc gì vậy?”

“Anh mặc tạp dề nhìn rất đẹp.”

Bình thường hẳn không mặc tạp dề, trong đầu không hề có ý niệm là nấu ăn xong phải cởi tạp dề. Hứa Kính Hằng vừa nói như vậy, Ôn Duy Viễn lúc này mới nhớ ra còn có chuyện này, đứng lên cởi tạp dề.

Hai tay vòng ra sau lưng, kéo đầu dây, bởi vì nhìn không thấy, nút thắt bị quẩn lại không sao cởi được.

Hứa Kính Hằng thấy hẳn nửa ngày không cởi được, thăm dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Ôn Duy Viễn cố quay đầu ra sau để nhìn: “Không tháo được.”

“Đúng là ngốc, để em.” Hứa Kính Hằng để đũa xuống, đứng sau lưng Ôn Duy Viễn, cúi đầu, “Biến thành nút chết, khó trách mở không ra.”

“Em tháo được sao?”

“Đương nhiên có thể, anh đừng gấp, nếu không tháo được thì chỉ cần cắt...a..... Không cần!” Hứa Kính Hằng kêu lên một tiếng, “Tháo được rồi.”

Ôn Duy Viễn giữ chặt cổ tay Hứa Kính Hằng, không cho rút lại.

Hứa Kính Hằng quay đầu nhìn hẳn: “Làm sao vậy?”

“Kính Hằng, có một việc anh giấu em.....”

Trong đầu Hứa Kính Hằng “Ầm” một tiếng, tâm trầm xuống, trong khoảng thời gian này hai người ở chung mười phần hòa hợp, yên bình đến mức chính Hứa Kính Hằng cũng không dám tin tưởng, Ôn Duy Viễn đột nhiên thốt ra những lời này, là khúc nhạc dạo trước bão tố sao?

“Giấu...giấu diếm cái gì?” Hứa Kính Hằng thanh âm run rẩy, thân thể lại mạnh mẽ trấn định, đứng thẳng tắp.

“Trước khi em mất trí nhớ.....”

Tim Hứa Kính Hằng như vọt lên tận cổ họng, cái tên Tưởng Văn Duệ mà y không muốn nhớ tới, bật ra từ sâu trong đầu, y khấn nguyện nhìn chăm chăm vào môi Ôn Duy Viễn, rất sợ nghe được lời tuyên bố hệt như bản án tử hình ấy, y đành ép mình quay đầu đi không nhìn đến hẳn.

“Chúng ta cãi nhau, em còn nói lời chia tay với anh.....”

“Không phải chính anh mới là người muốn chia tay sao!” Hứa Kính Hằng vừa nói ra, mới giật mình nhận ra mình vừa nói gì, y hoang mang rối loạn vội vàng che miệng, nhưng đã không kịp.

“Em..... không bị mất trí nhớ?” Ôn Duy Viễn chớp chớp mắt.

“Ừm..... thật xin lỗi, lúc ấy em không biết phải đối mặt với anh như thế nào, nên đành nói vậy.”

“Không hoàn toàn là lỗi của em.” Ôn Duy Viễn không hề tức giận, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, dường như bả vai đang căng cứng cũng được buông lỏng, “Vừa rồi em nói là anh muốn chia tay?”

Ôn Duy Viễn phản ứng quá bình thản làm cho Hứa Kính Hằng cũng trở nên mù mờ, y gật gật đầu nói: “Ừ.”

“Giữa chúng ta hình như có rất nhiều hiểu lầm.”

“Có cái gì hiểu lầm? Anh thích Tưởng Văn Duệ, chính miệng anh đã thừa nhận như vậy.” Ôn Duy Viễn nghe được rất là hoang mang bối rối, Hứa Kính Hằng lại nói tiếp, “Ngày đó hẹn nhau đi ăn cơm em nhìn thấy anh chủ động ôm cậu ta.”

Đến khi Hứa Kính Hằng nói hết ra, Ôn Duy Viễn mới tỉnh ngộ ra: “Ngày đó anh chủ động ôm cậu ta, là vì anh từ chối lời tỏ tình của cậu ta, cậu ta nói rằng hy vọng anh có thể ôm cậu ta lần cuối cùng, từ nay về sau đoạn tuyệt hết tất cả quan hệ.”

“Vậy cái tin nhảm kia là sao?”

“Cậu ta trách anh làm cho cậu ấy cả cơ hội tỏ tình cũng không có, tin nhắn đó là nói cho anh biết rằng, cậu ta sẽ xóa sổ của anh.”

“A?” Sự thật cùng những gì mình đã nghĩ khác nhau một trời một vực, Hứa Kính Hằng kinh ngạc trừng to mắt.

Ôn Duy Viễn nhìn bộ dáng ngây ngốc của Hứa Kính Hằng cảm thấy rất đáng yêu, nhéo nhéo cổ của y, ôm lấy y hết như năm đó lần đầu ở phim trường hợp tác với nhau: “Anh còn chưa hỏi em cùng Giang Thành là như thế nào, anh nghĩ rằng em là vì muốn cùng hắn, nên mới bỏ rơi anh.”

“Làm sao có thể, chúng em chỉ là bạn.”

“Bạn bè thì có thể cùng nhau thân mật đi mua sắm?”

“Ngày đó anh cũng nhìn thấy em?”

“Cũng?” Ôn Duy Viễn “Hử?” một tiếng đầy chất vấn, “Nói như vậy em cũng nhìn thấy anh?”

Giải thích hiểu lầm càng về sau càng giống hội nghị thẩm vấn, hai người vừa ăn vừa nói, không giấu diếm nhau điều gì như thể chưa hề trải qua chuyện vì Tưởng Văn Duệ mà hiểu lầm đến suýt chút nữa vĩnh viễn chia tay, hòa hợp giống như bọn họ trước kia, nhưng lại có chỗ không giống.

Ôn Duy Viễn trước kia chỉ biết cùng Hứa Kính Hằng nói chuyện phiếm, vài chuyện vặt vãnh thường ngày, chuyện công tác, chuyện người thân, cũng không có tí gì liên quan đến chuyện tình cảm, hôm nay hai người nói ra hết thảy, vừa cười vừa trách móc hiểu lầm, lại không hề có cảm giác lạ lẫm và xấu hổ.

Tình cảnh hiện tại đối với Hứa Kính Hằng mà nói tựa như nằm mơ, y chưa từng nghĩ tới Ôn Duy Viễn sẽ chủ động cùng y nói những lời này, nhưng chuyện kể tiếp phát sinh, càng làm cho Hứa Kính Hằng cảm thấy hay là y thật sự đang nằm mơ.

Càng nói về sau, Ôn Duy Viễn cười nói là Hứa Kính Hằng không tín nhiệm mình, nhưng không hề có ý trách cứ, bất quá cũng chỉ là câu nói đùa bên miệng mà thôi.

Hứa Kính Hằng không ngừng lắc đầu: “Đều không phải anh cái gì cũng không nói sao, như thế làm sao em biết được? Lúc trước thổ lộ là em, yêu thầm anh nhưng làm sao hiểu được anh nghĩ gì trong đầu.”

Lúc nói những lời này Hứa Kính Hằng đã không thèm để ý đến một chuyện rất quan trọng với y, vì y đã có thể xác định được tình yêu của Ôn Duy Viễn, người đàn ông không thích biểu đạt này, luôn dùng mấy hành vi muộn tao* biểu đạt thành tình yêu đối với y. Cho tới nay, đều là vì chính mình bị tự ti che mất hai mắt, mới có thể nhìn không ra, mới kiên quyết nếu không phải nghe được câu nói thường đến không thể thường hơn là “Anh yêu em” thì không tin. (muộn tao (): theo baike là chỉ người có vẻ lạnh lùng nhưng thực tế nội tâm lại rất phong phú tình cảm, lúc bình thường ko dễ dàng biểu lộ hi vọng ái ố nhưng trong những trường hợp riêng biệt nào đó thì lại thể hiện 1 cách khác thường, ra ngoài dự kiến của mọi người xung quanh.)

Bản thân mình như vậy, Hứa Kính Hằng cũng cảm thấy có chút xem thường.

Không nghĩ tới Ôn Duy Viễn lại như muốn làm ảo thuật mở bàn tay Hứa Kính Hằng ra, tay kia nắm chặt đặt trên lòng bàn tay Hứa Kính Hằng, đến lúc tay hắn rời đi, một chiếc nhẫn bạc đã nằm trên tay y.

Kiểu dáng chiếc nhẫn này Hứa Kính Hằng đã quá quen thuộc, lần đầu tiên y thấy chiếc nhẫn đó là hai năm trước, lúc ấy Ôn Duy Viễn là người đại diện cho hãng trang sức làm ra chiếc nhẫn này, cái này chính là cái Ôn Duy Viễn đeo trên ngón vô danh khi quay và chụp quảng cáo.

Hứa Kính Hằng rất thích nó, cho rằng Ôn Duy Viễn chuẩn bị đưa cho mình, việc bọn họ ở bên nhau không được pháp luật công nhận, nhưng một chiếc nhẫn so ra thì quan trọng hết như giấy hôn thú, nhưng hết lần này đến lần khác kết quả cũng chỉ là vì quảng cáo mà thôi, Hứa Kính Hằng từng ám chỉ Ôn Duy Viễn rất nhiều lần, muốn mua nhẫn đó, Ôn Duy Viễn chỉ nói không cần, đến cuối cùng vẫn là không mua.

Hứa Kính Hằng khó chịu một thời gian ngắn, tự an ủi mình thật ra không cần phải cố chấp, tình cảm không cần phải dựa vào nhẫn để ràng buộc, nhưng trong nội tâm thủy chung vẫn có vướng mắc, đơn giản là vì câu “Không cần” của Ôn Duy Viễn.

Không cần..... Vì sao lại không cần?

Hôm nay Ôn Duy Viễn tự mình đeo chiếc nhẫn đó cho Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng hỏi hần: “Không phải anh nói không cần sao?”

“Em thế nhưng nhớ rất rõ ràng.” Ôn Duy Viễn bắt đắ dĩ lắ đầu, lấy ra một chiếc nhẫn khác giống hệt để cho Hứa Kính Hằng đeo cho mình, “Trước kia anh không biểu đạt tâm ý của mình, cũng nghĩ rằng nhẫn là vô dụng. Em xem, anh và Văn Quân cũng có nhẫn, không phải cuối cùng vẫn ly hôn sao? Những điều này chỉ là hình thức, không quan trọng.”

“Vậy còn bây giờ?”

“Hình thức bên ngoài và chủ động biểu đạt tình cảm với người mình yêu quan trọng như nhau, giống như là lời thề.” Ôn Duy Viễn ngẩng đầu nhìn vào mắt Hứa Kính Hằng nói, “Anh yêu em, những lời này anh thiếu em nhiều năm rồi.” mấy câu thổ lộ sến súa đã nghiền cứu trước hần đều không nhớ rõ, đến cuối cùng vẫn chọn câu thổ lộ đơn giản nhất, cổ điển nhất.

Hứa Kính Hằng chưa phát giác ra có gì không ổn, nói: “Lúc ở bệnh viện anh đã nói rồi.”

“Khi đó em ‘mất trí nhớ’, không tính.”

“Anh biết là em giả vờ rồi.”

“Vậy cũng không tính.”

Hứa Kính Hằng cười cười, hạnh phúc đến muốn khóc: “Em cũng vậy.”

Ôn Duy Viễn hôn Hứa Kính Hằng, đây là lần thứ hai sau nhiều năm hai người bên nhau Ôn Duy Viễn chủ động, lần thứ nhất xảy ra trong tình cảnh quá tệ hại, lúc này đây thì ngọt ngào đến mức Hứa Kính Hằng cảm thấy đầu lưỡi mình đều là mật.

Hai người quấn lấy nhau, từ phòng khách đến phòng ngủ, trên mặt đất khắp nơi đều là quần áo của họ, điểm trên bầu trời đêm hắc ám, là muôn vàn vì sao, ánh trăng vàng nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu vào, trải trên thân thể hai người.

Hứa Kính Hằng ngồi trên mình Ôn Duy Viễn, ngửa đầu tiếp nhận va chạm mãnh liệt của hần.

Ôn Duy Viễn cầm tay Hứa Kính Hằng, môi hôn lên chiếc nhẫn trên ngón vô danh.

Tình yêu, tại thời khắc này đặc biệt nồng đậm hơn.

18. Chương 18

Da mặt Hứa Kính Hằng không thể dày đến mức có thể nói cho tất cả mọi người y giả vờ mất trí nhớ, vì vậy thống nhất nói với người ngoài là đã hồi phục trí nhớ.

Cả nhà họ Ôn sau khi biết được thì hết sức cao hứng, để ăn mừng, một nhà năm người đi nhà hàng ăn một bữa ngon, ai ngờ buổi tối sau khi về đến nhà, cha Ôn bị tiêu chảy nôn mửa không ngừng, thậm chí dạ dày cũng bắt đầu đau đớn kịch liệt, đau đến nỗi ông không thể đứng thẳng, mồ hôi lạnh tuôn như suối.

Mọi người cuống quýt đem ông đưa đến bệnh viện, kết quả kiểm tra lại là ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Ung thư dạ dày..... giai đoạn cuối.....

Ôn Duy Viễn đột nhiên nhớ tới lúc trước Hứa Kính Hằng có nói với mình chuyện cha bị nôn mửa, cũng bảo mình dẫn cha mẹ đi bệnh viện kiểm tra, cuối cùng bởi vì công việc bận rộn, hần không để tâm đến chuyện này, không nghĩ tới lại dẫn đến ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Mẹ Ôn nghe tin dữ, trong nháy mắt già đi rất nhiều, bà vịn vách tường, ngây ra như phỗng.

Ôn Duy Viễn dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, đi làm thủ tục nhập viện, Hứa Kính Hằng về nhà lấy quần áo để thay và đồ dùng hàng ngày, lúc trở lại lại chứng kiến Ôn Duy Viễn ngồi trên băng ghế ngoài phòng bệnh, ảo não vò đầu bứt tóc, Hứa Kính Hằng đau lòng ôm lấy hần, ngăn cản hành vi tự ngược này.

“Kính Hằng, đều là lỗi của anh, nếu như anh dẫn cha đi kiểm tra sớm hơn một chút, nói không chừng sẽ không để đến giai đoạn cuối.” Sống đến ngần này tuổi, ngoại trừ trên TV, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Ôn Duy Viễn khóc, khóc đến bi thương và tê lương như vậy.

Tâm Hứa Kính Hằng vì tiếng khóc này mà như xoắn lại, y vuốt đầu Ôn Duy Viễn, an ủi: “Bác sĩ nói ung thư dạ dày tiến triển cần rất nhiều thời gian, nói không chừng.....” Nói không chừng thật ra khi đó đã là giai đoạn cuối. Nhưng y chưa kịp nói hết, đã bị ngắt lời.

“Chính em cũng nói là “không chừng”! Biết đâu lúc đó chỉ là giai đoạn đầu? Cha bị ung thư dạ dày, là ung thư, phát hiện sớm chữa trị sớm, khả năng chữa được là rất cao, nhưng bây giờ là giai đoạn cuối rồi.....” Nói đến đó, Ôn Duy Viễn không thể nói thêm nữa, Hứa Kính Hằng cũng không thể nghĩ ra được lời nào an ủi, hai người cứ như vậy dựa vào hành lang bệnh viện, thật lâu thật lâu.

Cha Ôn từ khi nằm viện, tinh thần không được như trước, lại bởi vì bị ung thư dạ dày, ông không có cảm giác thèm ăn, người cũng dần dần gầy đi.

Ôn Giác còn nhỏ, vẫn phải đi học, mẹ Ôn mỗi ngày đều đem chút đồ ăn thanh đạm vào cho cha Ôn, Hứa Kính Hằng cùng Ôn Duy Viễn cùng ở trong bệnh viện một tắc cũng không rời ông, tự tay giúp ông hàng ngày thay đồ lau người.

Bọn họ bao hẵn một phòng bệnh, hai người thay phiên gác đêm, ai mệt thì đến chiếc giường còn lại trong phòng nằm nghỉ một chút.

Hai thánh đầu mới vào viện, ông vẫn còn có thể nói chuyện phiếm với họ, ăn chút ít thức ăn lỏng thanh đạm, về sau thì dù ăn bất cứ cái gì, đa phần đều nôn hết, chỉ có thể truyền dịch dinh dưỡng.

Tin tức bệnh tình chuyển biến xấu cứ từng cái từng cái đánh tới, Ôn Duy Viễn chịu áp lực tinh thần rất lớn, nhưng vẫn bắt buộc mình phải hàng ngày cười nói làm bạn bên giường bệnh của cha.

Có nhiều lần Hứa Kính Hằng nhìn thấy hẩn trộm quay đi lau khôé mắt, người đàn ông sắt đá đó, cuối cùng vẫn bị bệnh tật của cha mình đánh bại.

Ôn Duy Viễn cả ngày ở bên cha, thời gian ngủ càng ngày càng ít, sức ăn cũng không được như trước, khuôn mặt vốn có da có thịt, bây giờ đã gầy đến nỗi xương gò má nhô ra.

Hứa Kính Hằng khuyên hẩn đi nghỉ ngơi, Ôn Duy Viễn lắc đầu không muốn, chỉ đến khi cha Ôn cố hết sức khuyên hẩn đi ngủ một chút, Ôn Duy Viễn mới hít hít mũi, để nguyên quần áo mà nằm lên giường.

Rõ ràng vài ngày không hề chớp mắt, nhưng nằm ở trên giường lại không buồn ngủ chút nào, nghĩ đến cha mình bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối phần lớn là do chính mình gây ra, Ôn Duy Viễn vẫn không cách nào ngủ được.

Hứa Kính Hằng khuyên hẩn rất nhiều lần, không cần phải ôm hết trách nhiệm vào mình, thậm chí cả cha Ôn cũng nói là không có liên hệ đến hẩn. Ôn Duy Viễn tuy rằng gạt đầu hứa sẽ không nghĩ lung tung nữa, nhưng cảm giác tội lỗi trong lòng không mấy may giảm bớt chút nào.

Thời gian cha Ôn phụ hôn mê càng ngày càng dài, những lúc ngẫu nhiên tỉnh lại, nhìn hai người luôn túc trực tại giường bệnh của mình, ông lại cười giữ chặt tay của bọn họ nói: “Hai con hãy bên nhau hạnh phúc cả đời, cha không có cách nào nhìn thấy được, nhưng mà hy vọng các con có thể cùng nhau đi đến hết đời.”

Hai người liền gật đầu nói: “Sẽ, chúng con sẽ như vậy, cha cũng có thể chứng kiến mà.”

Ai cũng biết lời này là gạt người, nhưng cũng không ai vạch trần.

Ông nằm viện bốn tháng, rốt cục vĩnh biệt cõi đời.

Ngày tang lễ có rất nhiều người đến viếng, cha Ôn cả đời làm giáo sư, đã dạy vô số học trò, ai đến viếng cũng không ngờ người thầy hào hoa phong nhã ngày xưa, vậy mà đã không còn nữa.

Sau khi tang lễ kết thúc, Ôn Duy Viễn đổ bệnh nặng, sốt cao liên tục ba ngày mới giảm dần.

Vốn người đã không còn bao nhiêu thịt, lại bởi vì cơn bệnh này mà gầy thêm. Bành Đông Lai không nhận thêm công việc nào cho hẩn nữa, anh biết rõ Ôn Duy Viễn chưa thể thoát ra từ nỗi đau mất cha.

Hứa Kính Hằng cũng nói Thôi Tiệp và Giang Thành giúp mình từ chối tất cả công việc, y không chỉ là con của cha Ôn, mà còn là người yêu của Ôn Duy Viễn, vào lúc người yêu suy sụp, y có trách nhiệm cùng nghĩa vụ vực hấn dậy, lôi hấn ra khỏi sự dầy vò.

Ở nhà, Hứa Kính Hằng cả ngày ở bên hấn, rảnh thì liền kéo Ôn Duy Viễn ra ngoài tản bộ giải sầu.

Thế nhưng Ôn Duy Viễn nói gì cũng không thông, bất luận Hứa Kính Hằng khuyên gì, hấn trước sau đều ôm hết tội lỗi về cái chết của cha hấn vào mình, thời điểm mà bệnh cha hấn còn nhẹ có nhiều khả năng chữa khỏi, cũng bởi vì hấn không để ý đến người nhà, mới có thể làm cho cha mình ra đi như vậy.

Người nào cũng biết những biểu hiện của ung thư dạ dày là tim đập nhanh, chán ăn, nôn mửa, tiêu chảy và đau thượng bụng, cha Ôn đến giai đoạn cuối mới phát hiện, những biểu hiện này diễn ra không chỉ một hai lần, nhưng ông không chú ý, ông thậm chí còn không nói cho ai mình đau nhức, nếu như không phải lần đó đau đến đổ mồ hôi lạnh, có lẽ đến một ngày nào đó cha Ôn bất ngờ chết đi, ông cũng vẫn chưa nói.

Nói với Ôn Duy Viễn những lời này, cũng không phải vì muốn rũ bỏ trách nhiệm, Hứa Kính Hằng chỉ là hy vọng Ôn Duy Viễn có thể buông bỏ cảm giác tội lỗi trong lòng, cái chết của cha hấn không phải là trách nhiệm của một mình hấn, cha hấn cũng chỉ nghĩ không muốn tăng gánh nặng cho hấn, không muốn làm hấn phân tâm khi đang công tác bận rộn, mới giấu diếm bệnh tật.

Thế nhưng Ôn Duy Viễn hết lần này tới lần khác chui vào ngõ cụt, mẹ Ôn ở bên cha Ôn hàng ngày cũng không hề phát hiện những triệu chứng này, nhưng khi bà nói cho hấn nếu có tội thì tội của bà phải lớn hơn hấn nhiều lắm, Ôn Duy Viễn lắc đầu nói: “Không, không phải do mẹ, tất cả là lỗi của con.”

Cả nhà chứng kiến bộ dáng này của Ôn Duy Viễn, không ai cảm thấy nhẹ nhõm nổi.

Người đàn ông kiên cường này vì cái chết của cha mình mà gục ngã, ngăn ngừn mấy tháng mà hấn đã gầy đi mười kí, râu trên cằm mọc lởm chởm, hấn cũng không cạo, không quần ngày đèn ngủ trong thư phòng, lật xem những bản giáo án lúc còn sống cha hấn đã soạn để đi dạy, không biết suy nghĩ cái gì.

Hứa Kính Hằng không biết hấn khi nào mới có thể nghe lời khuyên của mình, y không nề hà khuyên bảo, làm bạn bên cạnh hấn, hy vọng Ôn Duy Viễn có thể vượt qua khỏi nỗi đau.

Trong cuộc sống mỗi người đều phải trải qua những lúc suy sụp, cái chết của cha Ôn đối với Ôn Duy Viễn mà nói, chính là suy sụp nặng nề nhất cho hấn, Hứa Kính Hằng tin tưởng vững chắc, chỉ cần Ôn Duy Viễn có thể vượt qua được lần này, trên đời này sẽ không có chuyện gì có thể đánh gục hấn.

Chính là Ôn Duy Viễn còn chưa vượt qua được giai đoạn khó khăn này, một cái hồ khác loại xuất hiện trước mặt hấn.

Ôn Duy Viễn giống như mọi ngày sau khi rời giường thì đi đọc sách, Bành Đông Lai đột nhiên mang đến một quyển tạp chí.

Bìa tạp chí là hình Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng đang làm tình, gương mặt Ôn Duy Viễn rất rõ ràng, gương mặt Hứa Kính Hằng lại bị xử lí làm mờ. Trong tạp chí, ngoại trừ bức ảnh làm tình, còn có ảnh chụp hai người sống vai cùng nhau đi dạo, nắm tay nhau đứng trước cửa nhà.

Điểm chung của những bức ảnh này là có thể nhìn rất rõ ràng mặt Ôn Duy Viễn nhưng lại không thể nhận ra Hứa Kính Hằng.

Tiêu đề của tạp chí là – Tình yêu đồng tính kích tình của Ôn Duy Viễn, cảnh sex nóng bỏng chấn động.

Ôn Duy Viễn mở tạp chí ra xem, lông mày cau lại, sau khi phát hiện Hứa Kính Hằng không bị lộ, sắc mặt mới tốt hơn một chút, rồi sau đó một chữ không nói đem tạp chí bỏ lại trên bàn trà.

Hứa Kính Hằng hỏi Bành Đông Lai: “Đây là có chuyện gì?”

Bành Đông Lai nói: “Bị chụp ảnh, rất rõ ràng, tôi đã điều tra, việc không lộ mặt cậu không phải là chuyện tạp chí làm. Những ảnh này hoàn toàn không phải họ chụp mà là được gửi từ một người nặc danh, ngay từ đầu lúc họ nhận được ảnh, mặt của cậu trên đó đều đã bị xóa đi, là sau khi bọn họ dùng máy tính xử lí, mới biến chỗ trống kia thành xử lí làm mờ.”

Hứa Kính Hằng suy đoán nói: “Người này có cừu oán với Ôn Duy Viễn?”

Bành Đông Lai gật gù đầu, nói: “Không chỉ như vậy, người chụp ảnh rất có thể là người hâm mộ của cậu.”

Không hề lộ mặt Hứa Kính Hằng, thật rất có khả năng này, nhưng cũng có thể là người hận Ôn Duy Viễn, nhưng không muốn làm cho Hứa Kính Hằng liên lụy mà thân bại danh liệt.

Dù sự thật là gì, phải đợi sau khi tra ra được manh mối mới có thể biết được, bất quá chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải là chuyện này.

Hứa Kính Hằng cau mày hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Bành Đông Lai nói: “Phải trở về thảo luận với cấp trên ở công ty thì mới biết được.”

“Không cần.” Ôn Duy Viễn nhàn nhạt nhìn bọn họ, “Hợp đồng với công ty cũng sắp chấm dứt, tôi cũng không muốn gia hạn tiếp, chuyện này cũng không cần phải giải thích.”

Hứa Kính Hằng và Bành Đông Lai không tin vào tai mình nữa, ý của Ôn Duy Viễn là muốn rời khỏi giới giải trí sao?

Ôn Duy Viễn sau khi ném ra những lời này, cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi vào thư phòng.

19. Chương 19

Hứa Kính Hằng tiễn Bành Đông Lai, cũng nhắc anh ta không được để những lời Ôn Duy Viễn nói bị người khác biết được, y sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục Ôn Duy Viễn.

Bành Đông Lai cũng không mong muốn Ôn Duy Viễn vì vậy mà giải nghệ, dù sao hơn mười năm nghiệp diễn, có thể trở thành một ngôi sao là không hề dễ dàng.

Ôn Duy Viễn ngồi ở trước bàn sách, nghe được thanh âm Hứa Kính Hằng đẩy cửa tiến đến, hắn nói mà không hề ngắt đầu: “Em không cần khuyên anh, anh đã quyết định rồi. Trong khoảng thời gian này anh đã nghĩ rất nhiều, làm diễn viên nên anh đã không thể nỗ lực chăm lo cho gia đình được. Hiện tại cha đã qua đời, anh không muốn bởi vì sơ suất của mình, lại khiến cho người bên cạnh mình rời đi lần nữa, cho nên đợi đến khi hợp đồng đến hạn, anh sẽ đến trường đại học giảng dạy, trải qua cuộc sống sáng chín chiều năm* bình thường.” (*giờ làm việc tiêu chuẩn của công nhân viên chức)

“Không, anh là diễn viên, anh không hợp làm giáo sư.”

“Chưa thử qua làm sao biết?” Ôn Duy Viễn cười hỏi, đã từng có trường đại học đến tìm hắn, hy vọng hắn có thể đến giảng dạy, lúc ấy Ôn Duy Viễn từ chối, cái chết của cha làm cho hắn hiểu rõ rất nhiều chuyện, nếu như năm đó đáp ứng bọn họ, có thể có nhiều thời gian ở bên cạnh cha hơn, nói không chừng cha sẽ không chết như vậy.

Hứa Kính Hằng nhìn Ôn Duy Viễn lộ ra nụ cười lâu nay không thấy, thế nhưng lại không có chút nào bớt rầu rĩ, ngược lại càng thêm lo lắng.

Quyết định cuối cùng của công ty cuối là tổ chức một buổi họp báo, để cho Ôn Duy Viễn ra mặt giải thích, đến lúc đó những gì nên nói sẽ do nhân viên có chuyên môn soạn trước, chỉ cần Ôn Duy Viễn học thuộc rồi trả lời là được.

Ôn Duy Viễn đồng ý, thế nhưng bản trả lời soạn sẵn hắn cũng không thèm liếc một cái, ném vào trong góc.

Hứa Kính Hằng biết rõ, vào buổi họp báo hôm đó Ôn Duy Viễn sẽ nói, nhưng chỉ có hắn sẽ đến trường đại học giảng dạy.

Nhặt lên bản soạn, Hứa Kính Hằng không nói gì, bởi vì, y cũng có tính toán riêng của mình.

Ngày họp báo, Hứa Kính Hằng theo Ôn Duy Viễn cùng nhau đến công ty.

Trên mặt Ôn Duy Viễn hiện ra nụ cười thản nhiên, thanh âm nhu hòa nói với Hứa Kính Hằng: “Họp báo của anh, em đến làm gì? Cần thận bị người ta nhận ra em là người còn lại trong mấy tấm ảnh.”

“Em không sợ.”

“Nhưng anh sợ.” trong phòng nghỉ Ôn Duy Viễn nắm cổ tay Hứa Kính Hằng nói, “Áp lực của dư luận một mình anh chịu là đủ rồi, em đừng làm anh lo lắng.”

Hứa Kính Hằng nghe theo, nghiêng mình tựa lên người Ôn Duy Viễn: “Được.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Bàn Đông Lai báo cho Ôn Duy Viễn là đã chuẩn bị xong, đã đến lúc lên sân khấu.

Ôn Duy Viễn vuốt vuốt tóc Hứa Kính Hằng nói: “Chờ anh quay về.”

Hứa Kính Hằng cười nhìn hắn, không hề đồng ý với những lời này của hắn, mà Ôn Duy Viễn cũng không nhìn ra Hứa Kính Hằng có gì khác thường.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên, Ôn Duy Viễn bước lên sân khấu, từ lúc hắn xuất hiện đến khi ngồi xuống, đèn chớp lóe lên không ngừng nghỉ.

Người duy trì trật tự phát tay, hàm ý mọi người giữ yên lặng.

“Đã làm phiền mọi người lúc bận rộn mà cũng trích thời gian để đến đây.” Ôn Duy Viễn nói vào micro, “Về.....”

“Về ảnh chụp trên tạp chí.” Một giọng nói khác vang lên, Hứa Kính Hằng, người đáng ra phải đang ở phòng nghỉ chờ, ngoài ý muốn xuất hiện ở trước mặt mọi người. Y đi lên sân khấu, đứng cạnh Ôn Duy Viễn, không có lùi bước, không có e ngại, nụ cười trên mặt phá lệ thoải mái, từng lời nói ra, hết như sét đánh, “Tôi chính là người còn lại trong ảnh.”

Vừa dứt lời, dưới sân khấu một mảnh xôn xao, đây là một tin động trời đó!

Trước khi các phóng viên đến đây đều đã được cảnh báo trước, Tự Tinh giải trí tính toán đè ép vấn đề này xuống, sẽ không có phóng viên nào hỏi về người còn lại trong hình, không nghĩ tới Hứa Kính Hằng đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại còn không đánh mà khai.

Ôn Duy Viễn chấn động, không ngờ tới Hứa Kính Hằng sẽ chạy ra nói những lời này, hắn bắt lấy tay Hứa Kính Hằng, muốn làm cho y im lặng.

Em cứ như vậy mà tự hủy sự nghiệp của chính mình!

Hứa Kính Hằng đưa tay nắm lấy tay Ôn Duy Viễn, siết chặt.

“Như những gì trong hình cho thấy, chúng tôi là một đôi tình nhân đồng tính, đã ở bên nhau năm năm, giấu diếm mọi người lâu như vậy, rất xin lỗi.” Hứa Kính Hằng nâng lên hai bàn tay đang nắm lấy nhau của mình và Ôn Duy Viễn, mười ngón đan vào nhau, hai chiếc nhẫn bạc lấp lánh xuất hiện trước mặt mọi người, “Bên nhau năm năm, cũng giống như những cặp tình nhân dị tính, chúng tôi cũng có cãi vã, đã từng chia tay nhau, nhưng vẫn duy trì đến tận bây giờ. Tôi cảm thấy đây không phải là một chuyện hổ thẹn gì, ngay cả cha mẹ cũng đã đồng ý chuyện của chúng tôi, người ngoài có tư cách gì mà soi mói.”

Hứa Kính Hằng ngôn từ sắc bén, trong mắt lóe ra ánh sáng kiên định.

Từ sau cái chết của cha, thế giới của Ôn Duy Viễn bị một màn đêm bao trùm, màu đen của khói mù đem hắn vây kín, không một tia sáng nào thâm nhập được. Hứa Kính Hằng là ánh sáng chói mắt đầu tiên, phá tan hết trở ngại nặng nề, xâm nhập thế giới u ám bấy lâu, trong lúc nhất thời mặt trời chiếu khắp nơi, Ôn Duy Viễn ngây ngốc nhiều ngày nay cảm thụ được ấm áp, mang theo chút lo lắng tiến lên, hắn chăm chú nắm chặt tay Hứa Kính Hằng, đem tất cả những suy nghĩ tiêu cực ném ra khỏi đầu, hắn nói: “Thật xin lỗi, Kính Hằng có chút quá kích động, nhưng chúng tôi thành khẩn mong mọi người hiểu cho, yêu một người không có tội gì hết, trước khi gặp được tình yêu đích thực, không ai biết được rằng người mình thích là nam hay nữ.”

Kết quả của buổi họp báo này không đoán trước được, có lẽ cuộc sống của bọn họ sẽ như trước kia, có lẽ bọn họ sẽ bị đóng băng, có lẽ bọn họ sẽ bị người khác thóa mạ và không thấu hiểu, nhưng tất cả vào lúc này đều không quan trọng.

Bọn họ muốn dùng cả đời này để đánh cuộc một tình yêu say đắm!

Hứa Kính Hằng và Ôn Duy Viễn được hộ tống rời khỏi hiện trường về nhà, ngày hôm sau trên báo đồng loạt xuất hiện tin tức hai người đồng loạt công khai, cùng với ảnh chụp hai bàn tay mười ngón đan nhau, trên mạng tràn ngập lời chửi rủa, những cũng có không ít người bị họ làm cảm động viết bài bênh vực bọn họ.

Hứa Kính Hằng đứng bên cửa sổ, nhìn một đám người chen chúc dưới lầu, nói: “Xem ra trong khoảng thời gian này đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi nhà.”

Ôn Duy Viễn đi qua nói: “Ai bảo em mạnh động như vậy?”

“Em không mạnh động thì anh cũng mạnh động.”

Ôn Duy Viễn lẳng lặng đứng thật lâu, người đàn ông này còn hiểu hần hơn cả chính hần: “Cảm ơn em, nếu có cơ hội, anh sẽ không từ bỏ nghiệp diễn.”

“Nhất định sẽ có.”

Thời gian trước bởi vì trong nhà có việc, bọn họ từ chối không ít kịch bản phim, hiện tại thì nhàn rồi, lại bởi vì phong ba đồng tính mà hứng chịu dư luận, tin tức tiêu cực duy trì rất lâu, dưới tình huống như thế, sợ là không ai dám tìm hai người họ quay phim nữa.

Ôn Duy Viễn không biết niềm tin của Hứa Kính Hằng đến từ đâu, thế nhưng cho dù như vậy, bản thân cũng bị y lây nhiễm, như thể trong thiên hạ, không có chuyện gì có thể làm khó bọn họ.

Sau ngày họp báo một tuần, tin tức đủ loại sắc thái tranh nhau xuất hiện, đối với tình yêu của Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng có người đồng tình nhưng cũng có người khinh bỉ, phe đồng tình thì đưa ra ví dụ về một vài cặp tình nhân đồng tính từng công khai, còn những người mê điện ảnh đưa ra những tấm ảnh Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng bên nhau trên phim, khi đó bọn họ tưởng đó là tình anh em, không nghĩ tới lại là tình yêu đôi lứa, tuy là giấu diếm mọi người lâu như vậy, nhưng cũng vì có nỗi khổ tâm, có thể tha thứ được. Cũng có người tung ra ảnh trong lúc cha Ôn nằm viện, Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng cùng nhau trông nom trong phòng bệnh, tính yêu của bọn họ là được người nhà cho phép, chính như Hứa Kính Hằng nói như vậy, người ngoài không có tư cách phê bình bọn họ. So sánh với phe khinh bỉ mà nói, bọn họ quay đi quay lại cũng chỉ có viện vào lẽ tự nhiên, tam cương ngũ thường, mấy lý luận yếu ớt đó chỉ một nhất là có thể phá.

Chuyện này xôn xao náo loạn hơn một tháng, người ủng hộ Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng ở bên nhau ngày càng nhiều, những người không thể lý giải cũng bắt đầu hiểu ra, tuy nhiên vĩnh viễn cũng vẫn tồn tại những người phản đối, nhưng mà có thể được thêm một người ủng hộ, bọn họ đều cảm thấy vui mừng.

Hứa Kính Hằng cùng Ôn Duy Viễn nhìn nhau cười, thì ra công khai, cũng không đáng sợ như họ đã nghĩ.

20. Chương 20

Tuy rằng phong ba đồng tính cũng dần dần lắng xuống, nhưng từ khi chuyện này xảy ra, cũng không còn ai tìm Hứa Kính Hằng và Ôn Duy Viễn đóng phim nữa, tình yêu đồng tính muốn được nhiều người tiếp thu và tán thành cũng cần nhiều thời gian, bọn họ cũng không để ý lắm, ngược lại họ có rất nhiều thời gian dành cho mẹ Ôn và Ôn Giác.

Bởi vì không tiện ra ngoài, cuối cùng họ đơn giản chuyển đến ở cùng mẹ Ôn một thời gian.

Cho đến khi phóng viên tụ tập trước cửa nhà giải tán hết, Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng mới về nhà.

Đậu xe ở bãi đậu xe dưới tầng hầm, hai người hoàn toàn không lo lắng tay nắm tay cùng đứng chờ thang máy.

Trước kia khi đi ra ngoài vì sợ bị nhận ra, họ không dám có một chút động tác thân mật nào, trong những sự kiện công khai, cho dù chỉ đứng gần, họ cũng vẫn sợ bị người khác nhìn ra gì đó.

Sau khi công khai, ngược lại vô cùng thoải mái, ban ngày ban mặt, cứ như vậy vô tư thân mật dính với nhau, cũng không còn sợ bị đội chó săn chụp được.

Con số trên màn hình càng lúc càng nhỏ, thang máy chậm rãi đi xuống, điện thoại Ôn Duy Viễn đột nhiên reo lên, ngay sau đó tiếng chuông điện thoại của Hứa Kính Hằng cũng vang lên.

Hai người lấy ra nhìn, một người là Bành Đông Lai gọi tới, người kia là Thôi Tiệp.

Hai người này thật đúng là ăn ý.

Cùng lúc nhận điện thoại, Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp nói một thôi một hồi, Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng nghe tin tức, kinh ngạc anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Cùng lúc cúp điện thoại, Hứa Kính Hằng mở miệng kêu “Ca!”.

Ôn Duy Viễn khoác vai Hứa Kính Hằng, thân thể Hứa Kính Hằng áp sát lại, động tác này bọn họ đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Ôn Duy Viễn kích động không nói ra lời, thang máy xuống tới bãi đỗ xe ngầm, bọn họ cũng không tiến vào.

Thẳng đến khi cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Ôn Duy Viễn mới nói: “Không nghĩ tới chúng ta còn có thể đóng phim.”

Hứa Kính Hằng ngẩng đầu lên: “Không nghĩ tới, còn có thể đóng em trai của anh.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, xoay người lên xe đi đến chỗ người đại diện vừa thông báo.

Văn Tiểu Thành, Tông Khang, Thôi Tiệp cùng Bành Đông Lai đã ở trong nhà Tông Khang chờ bọn họ.

Kịch bản lần này, Tông Khang đã viết xong được một thời gian, vẫn không tìm được người thích hợp để đóng, liền gác qua một bên, không nghĩ tới ngẫu nhiên xem được bản ghi hình buổi họp báo Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng công khai đồng tính. Mới ngay lập tức xác định được hai diễn viên chính của kịch bản.

Lại còn có chuyện buồn cười hơn, Văn Tiểu Thành tuy mang danh đạo diễn lớn, nhưng mà lựa chọn diễn viên cho kịch bản của Tông Khang, nhất định phải được biên kịch đại nhân duyệt thì mới được.

Nguyên do đằng sau đó thì mấy người ở đây đều ngầm hiểu trong bụng, bất quá chỉ là đạo diễn lớn cưng chiều biên kịch lớn đến tận trời, muốn quay được một bộ phim nhựa phù hợp nhất với lý tưởng của Tông Khang mà thôi.

Kịch bản mới tên là [Đệ đệ thấp sáng những vì sao], chuẩn bị được quay thành phim. Ôn Duy Viễn diễn vai anh trai, Hứa Kính Hằng diễn vai em trai có chứng tự kỷ. Chuyện bắt đầu từ khi cha mẹ hai người gặp tai nạn bất ngờ qua đời, anh trai thừa kế công ty của cha mình, em trai không thích nói chuyện, chỉ thích hội họa. Từ nhỏ đến lớn bởi vì em trai bị tự kỷ nên được cha mẹ toàn tâm toàn sức chăm sóc, không để mắt đến anh trai, do đó khiến cho anh trai trở nên tự lập, nhưng lại vẫn hâm mộ em trai mình có thể có được tình thương và sự chiều chuộng của cha mẹ. Cha mẹ đột nhiên rời đi, anh trai bận rộn công tác, cố ý lãnh đạm với em trai, mạch phim tập trung vào chuyển biến tình cảm của anh trai với em trai, từ lúc bắt đầu là cố ý bất hòa, đến dần dần quan tâm, rồi cuối cùng là nương tựa lẫn nhau.

Xem hết kịch bản, Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng đều không thể xác định được anh trai đối với em trai là loại tình cảm nào.

Tông Khang cười nói: “Cái đó có gì quan trọng sao? Tình yêu, tình thân hoặc là tình bằng hữu, nhất thiết phải phân chia rõ ràng ra sao? Ai có thể làm được điều đó chứ?”

Bộ phim này kỳ thật rất mập mờ.

Tông Khang nhìn ra ý nghĩ của bọn họ, cũng không thèm để ý: “Mấy cậu là thấy, tôi chọn trúng mấy cậu, là vì hai người là đôi đồng tính công khai?”

Ôn Duy Viễn nói: “Hắn là không hoàn toàn như thế, tôi cùng với Kính Hằng đã từng hợp tác hai lần trong phim của đạo diễn Văn, đều là đóng anh em.”

“Tôi nhìn trúng các cậu ở phương diện khác.” Tông Khang ở nhà nên ăn mặc tùy ý, quần thể thao, phần trên thì trùm một chiếc áo hoodie, cũng không bởi vì có khách mà chạy đi thay đồ, hết như tính cách của hắn, thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Lòng hiếu kỳ bị người khác khơi lên, Hứa Kính Hằng nhin không được hỏi: “Vậy nguyên nhân chính là gì?”

“Chỉ cần nhìn một cái, trực giác nói cho tôi biết, hai người rất phù hợp.”

Hứa Kính Hằng không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Đúng, chỉ đơn giản như vậy.”

Hứa Kính Hằng là lần đầu tiên gặp Tông Khang, cũng là lần đầu nghe thể loại nguyên do chọn diễn viên này, mọi người cũng chẳng biết ý kiến gì hơn, có kích thích muốn cầm kịch bản của Tông Khang mà xem.

Cho đến khi về đến nhà, Hứa Kính Hằng vẫn còn choáng váng, cảm thấy sau khi công khai nhanh như vậy đã có thể tiếp tục đóng phim, quả thực là như truyện cổ tích.

“Hắn không sợ bởi vì chúng ta là diễn viên chính, sẽ làm cho khán giả tẩy chay sao?”

Ôn Duy Viễn xoa đầu Hứa Kính Hằng hỏi: “Không tin tưởng vào bản thân mình đến như vậy? Chúng ta tốt xấu cũng là diễn viên hàng đầu.”

“Em không nói đến kỹ thuật diễn.”

“Lo lắng cho doanh thu?”

Hứa Kính Hằng gật gật đầu.

Ôn Duy Viễn cười đến càng sáng lạn, “Em yên tâm, cho dù không ai đi xem, doanh thu của phim này chắc chắn cũng không thể bằng không.”

Hứa Kính Hằng “A” Một tiếng: “Là sao?”

“Kịch bản của Tông Khang, không phải đều là Văn Tiểu Thành làm đạo diễn sao? Tên đạo diễn thích đồ ngọt kia, căn bản không quan tâm đến doanh thu tốt xấu, sau khi phim công chiếu, cả đầu chỉ nghĩ đến chuyện lôi kéo Tông Khang đến rạp chiếu phim xem trực tiếp ngoài rạp, sau đó mang một bộ dạng trung khuyến chờ Tông Khang khen ngợi.”

Trong đầu Hứa Kính Hằng đột nhiên hiện ra hình ảnh một con chó lớn, vẻ mặt nghiêm túc chờ mong và đầy tình ý, Văn Tiểu Thành hóa thân thành một con Husky, mà Tông Khang thì thành một con chó xù nhỏ xíu. Chó nhỏ nằm trên giường vô tình mà ngáp, mà con Husky ngốc kia thì riu rít vui sướng quanh quẩn bên giường.

Hứa Kính Hằng bị hình ảnh mình tưởng tượng ra làm cho bật cười, Ôn Duy Viễn hỏi y cười cái gì, sau khi nghe xong cũng vui vẻ mà cười to.

Sau khi cười xong, Hứa Kính Hằng cùng Ôn Duy Viễn ngồi trên ghế bành, hai người vai sóng vai, đầu dựa đầu, đều tự cầm kịch bản lật xem.

Hợp đồng thì đã có Thôi Tiệp và Bành Đông Lai thay bọn họ giải quyết, tin tức bên ngoài cũng không thể nào ảnh hưởng đến họ, trước mặt họ hôm nay chỉ có phần công việc mà bọn họ yêu thích nhất, làm một diễn viên, có thể diễn xuất làm cảm động lòng người chính là lý tưởng lớn nhất của cuộc đời.

21. Chương 21

Hợp đồng của [Đệ đệ thấp sáng những vì sao] được ký kết xong, từ khi tuyển diễn viên xong thì âm thầm diễn tiến theo kế hoạch, ngoại trừ mấy phóng viên nghe phong phanh ít tin tức tìm đến phỏng vấn, đoàn làm phim không hề quảng bá rầm rộ, thậm chí ngay cả công tác tuyên truyền cơ bản nhất cũng không có.

Nhưng vì diễn viên chính là hai người vừa gây ra ồn ào gần đây là Ôn Duy viễn và Hứa Kính Hằng, nên vẫn làm cho bộ phim này thu hút sự chú ý. Phim còn chưa kịp khai máy, đã kéo đến rất nhiều cơ quan truyền thông phỏng vấn.

Hai diễn viên chính rất kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của phóng viên, vấn đề chuyển đến phương diện tình cảm của hai người, cùng với cái nhìn của xã hội, bọn họ vẫn chỉ vững vàng nắm tay nhau, cười nhìn màn ảnh.

Mấy ngày nữa phải đến phim trường quay phim, hợp đồng của Ôn Duy Viễn và công ty cũng sắp đến hạn, cấp trên có ý định là trước khi hấn đi, thì nên ký xong hợp đồng gia hạn luôn.

Ôn Duy Viễn trước khi đi, nói với Hứa Kính Hằng mình sẽ về sớm.

Kết quả hấn vừa đi không bao lâu, chuông cửa liên vang lên, Ôn Duy Viễn trước giờ không bao giờ nhấn chuông, trừ phi là quên mang chìa khóa, mà chìa khóa nhà và chìa khóa xe lại móc chung một chỗ, Hứa Kính Hằng cho là hấn quên mang chìa khóa, mở cửa vừa định nói hấn vài câu, lại phát hiện trước cửa là người lạ.

“Cậu là?” Hứa Kính Hằng xác định mình không quen người trước mặt.

Nhấn chuông cửa là một thanh niên nhỏ tuổi, cùng lắm là hơn hai mươi tuổi, làn da hơi đen, mang trên mặt vài phần thẹn thùng, còn có mấy phần sợ hãi.

“Tôi..... tôi là người hâm mộ phim của anh!”

Bị người hâm mộ tìm tới cửa, là lần đầu tiên đối với Hứa Kính Hằng, nhất là khi người này gõ cửa nhà Ôn Duy Viễn, lại do y mở cửa, phương thức có thể nhìn thấy người hâm mộ của mình quả thật trước nay chưa từng có. Mặc dù chuyện hai người yêu nhau đã công khai, Hứa Kính Hằng vẫn còn có chút thẹn thùng: “A..... Xin hỏi cậu có chuyện gì không?”

Thanh niên không nghĩ tới thái độ của Hứa Kính Hằng rất tốt, cậu ta vốn tưởng rằng sẽ bị sập cửa vào mặt.

Vì vậy sợ hãi trên mặt cậu ta bớt đi vài phần, phần thẹn thùng thì lại càng lúc càng nhiều, cậu ta cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt thần tượng, nhỏ nhẹ nói: “Anh có thể đáp ứng tôi một việc không?”

Khuôn mặt đỏ bừng của thanh niên nhìn rất đáng yêu, Hứa Kính Hằng khẽ cười hỏi: “Việc gì?”

“Chia tay Ôn Duy Viễn!”

Hứa Kính Hằng kinh ngạc, ngẩn người nói: “Thật xin lỗi, tôi không thể, nếu như cậu yêu thích tôi, tôi hy vọng cậu có thể tôn trọng người bạn đời mà tôi đã lựa chọn.”

“Hấn rốt cuộc có cái gì tốt?” Thanh niên đột nhiên cao giọng rống lên, “Chỉ vì hấn mà có thể từ bỏ nghiệp diễn của anh sao!”

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Hứa Kính Hằng, suy đoán của Bành Đông Lai hiện lên trong đầu y, y hỏi: “Những tấm ảnh kia là cậu gửi cho tạp chí?”

“Đúng, tôi thích anh, chụp rất nhiều ảnh của anh, không nghĩ tới có một lần ở tòa nhà đối diện chụp lén, lại phát hiện anh và người kia ở cùng nhau. Tôi muốn hủy hoại hấn!” Thanh niên thẹn thùng âm trầm cười lên, cười đến làm cho người ta sởn gai ốc.

Hứa Kính Hằng phát giác được nguy hiểm, theo phản xạ muốn đóng cửa lại, định chặn thanh niên này ngoài cửa.

Thanh niên linh hoạt lách mình một cái, thoải mái chui vào trong nhà, không để Hứa Kính Hằng kịp phản ứng, cậu ta từ trong túi móc ra khăn tay có dính Chloroform, bịt kín mũi Hứa Kính Hằng.

Chỉ hơn mười giây sau, Hứa Kính Hằng không giãy dụa nữa, tay chân vô lực ngã vào người thanh niên.

Nét cười của thanh niên trở nên quỷ dị, vứt bỏ khăn tay, quỳ gối vuốt ve mặt Hứa Kính Hằng nói: “Anh chỉ có thể là của tôi.”

Ôn Duy Viễn từ công ty trở về, phát hiện cửa nhà mở toang, trên mặt đất trước cửa có một cái khăn tay, trên đó có mùi kì quái.

Hấn cảm thấy vô cùng bất an, trong nhà không hề có bóng dáng Hứa Kính Hằng, hấn lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Hứa Kính Hằng.

Điện thoại sau khi vang được ba tiếng thì có người tiếp, người nghe là một người lạ.

Ôn Duy Viễn nóng nảy hỏi: “Người là ai? Hứa Kính Hằng đang ở đâu?”

Người lạ đó tức giận lớn tiếng mắng: “Ôn Duy Viễn người căn bản là không xứng với Hứa Kính Hằng! Ta sẽ không để người hủy hoại anh ấy, anh ấy là của ta! Là của ta!”

Tiếng ngắt máy từ trong di động truyền tới, Ôn Duy Viễn lại gọi lại lần nữa, đối phương đã tắt máy, hẳn ý thức được tính nghiêm trọng của việc này, lập tức gọi 110, tìm người trợ giúp.

Cảnh sát sau khi nghe Ôn Duy Viễn kể lại nội dung cuộc điện thoại, kết luận vụ bắt cóc này, mục đích rõ ràng không phải là vì tiền, kẻ bắt cóc chắc hẳn là người hâm mộ Hứa Kính Hằng, là vì hành động Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng công khai quan hệ, kích động hẳn làm như vậy.

Sau khi xác định chất lỏng trên khăn là Chloroform, cảnh sát lập tức huy động tất cả bằng theo dõi của camera trong khu chung cư, hy vọng có thể từ đó lần theo vết tích kẻ bắt cóc để lại.

Trong thang máy không hề có hình ảnh tên bắt cóc, nếu như đi bằng thang máy xuống lầu, nhất định Hứa Kính Hằng sẽ xuất hiện trong băng ghi hình.

Camera lầu một và bãi đỗ xe trở thành trọng điểm điều tra, sau nhiều lần quan sát đoạn ghi hình khoảng thời gian sau khi Ôn Duy Viễn rời đi, cuối cùng cũng tìm thấy được kẻ khả nghi.

Dưới bãi đỗ xe ngầm, kẻ bắt cóc đem Hứa Kính Hằng đặt vào ghế sau, lái xe rời đi. Bởi vì kẻ bắt cóc vô cùng cẩn thận, luôn luôn xoay lưng vào camera theo dõi, không thể nào nhìn thấy diện mạo của hắn, chỉ có dựa vào tương đương thân hình khi hắn diu Hứa Kính Hằng dự đoán ra đại khái chiều cao cùng vóc dáng.

Chỉ biết được chiều cao và thân hình của kẻ tình nghi thì có ích gì?

Kẻ bắt cóc họ gì, tên gì, đang ở nơi nào, có khả năng mang Hứa Kính Hằng mang đến chỗ nào, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Ôn Duy Viễn vung tay, nện một đấm trên tường.

Một cảnh sát nói: “Có thể thông qua camera theo dõi ở các ngã tư đường, lần ra tuyến đường của tên bắt cóc.”

Hy vọng vừa mới nhen nhóm, không bao lâu đã bị dập tắt, không phải ngã tư nào cũng trang bị camera, manh mối lại một lần nữa lại bị đứt đoạn.

Thôi Tiếp, Giang Thành và Bành Đông Lai sau khi nghe tin Hứa Kính Hằng bị bắt cóc đều chạy tới.

“Có manh mối gì chưa?”

Ôn Duy Viễn vò đầu mình vài cái, lắc đầu nói: “Không có.”

Thôi Tiếp lo lắng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cảnh sát nói đang thu thập phim ghi hình theo dõi tại các cửa hàng hai bên đường, hy vọng có thể truy tìm hướng đi của tên bắt cóc.”

“Yên tâm, Hứa Kính Hằng sẽ không gặp nguy hiểm.”

Chính xác, Hứa Kính Hằng không hề bị nguy hiểm tới tính mạng, đối phương là người hâm mộ y, không có khả năng làm ra hành vi gây thương tổn y, nhưng có thể làm chuyện bắt cóc này, hơn nữa còn có kế hoạch chuẩn bị Chloroform, kẻ đó sẽ làm gì với Hứa Kính Hằng, không ai biết được.

Lúc Hứa Kính Hằng khôi phục ý thức, y thấy rất chóng mặt, trong phòng vô cùng tối, y nhúc nhích, bỗng nhiên phát hiện hai tay hai chân mình đều bị trói chặt vào thành giường.

Thanh niên không muốn làm y bị thương, đây trói được làm bằng chất liệu cao cấp, rất mềm mại, không thể làm trầy da Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng vùng vẫy vài cái, buộc cực kỳ chặt, giấy không ra.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, ánh sáng bên ngoài làm mắt Hứa Kính Hằng đau nhói, y nheo mắt lại, hơn nửa ngày mới khôi phục thị lực nhìn được hình ảnh.

Thanh niên bưng đồ ăn đi vào, thấy Hứa Kính Hằng ngheo mắt nhìn mình, cậu ta đem đồ ăn đặt lên tủ đầu giường, trên mặt lại khôi phục nét cười thẹn thùng ban đầu.

“Kính Hằng, anh tỉnh rồi?”

Nụ cười ngại ngùng đáng yêu trong mắt Hứa Kính Hằng trở nên đáng sợ vô cùng.

Thanh niên cứ như không nhìn ra Hứa Kính Hằng đang sợ hãi, kéo rèm cửa ra, ngấm nhìn màn đêm đen bên ngoài sau đó bắt đầu thì thầm: “Đã tối rồi a, lúc em đi nấu cơm trời vẫn còn sáng.” Rồi lại đóng rèm lại, mở đèn phòng ngủ lên.

Ánh đèn sáng rực làm cho Hứa Kính Hằng nhìn rõ được hoàn cảnh, y kinh ngạc nhìn cách bài trí quen thuộc trong phòng, thanh niên thế mà lại đem y về căn nhà cũ của y.

Thanh niên kéo một cái ghế từ phòng khách đến ngồi bên cạnh giường, nói: “Kính Hằng, từ nay về sau chúng ta sẽ ở lại đây.”

Hứa Kính Hằng cố giả vờ bình tĩnh hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Ở cùng với anh nha.” Thanh niên cầm chén lên, lẩm nhẩm hát một bài, bài hát đó chính là bài hát chủ đề của một bộ phim truyền hình mà Hứa Kính Hằng từng đóng, cậu ta múc một thìa cơm, lại dùng đũa gắp một ít thức ăn đặt lên cơm, nói “Kính Hằng, há miệng nào, em đút anh ăn.”

Hứa Kính Hằng mím chặt môi, không chịu há miệng.

Thanh niên làm như không nhìn thấy, đem thìa đưa đến bên miệng Hứa Kính Hằng, cứng rắn nhét vào.

Chút sức lực nhỏ của miệng, làm sao mà bì được với lực tay, rất nhanh thìa chen vào miệng, đồ ăn đổ vào, Hứa Kính Hằng sặc sụa ho khan.

Thanh niên cuống quýt, vuốt vuốt ngực Hứa Kính Hằng giúp y thuận khí, nhân tiện phải luôn đồ ăn rơi trên người.

Khóe mắt Hứa Kính Hằng ngấn nước nói: “Cậu để tôi tự ăn.”

“Em không thể.” Thanh niên le lưỡi, dí dỏm nháy mắt nói, “Thả anh ra, anh sẽ bỏ chạy.”

“Tôi sẽ không.”

“Anh sẽ, anh sẽ!” Thanh niên lặp lại hai lần, nét mặt tươi cười dần trở nên giận dữ, cầm lấy thìa biểu tình rất khùng bố.

Hứa Kính Hằng giật mình một cái, y ý thức được thanh niên này tâm thần không ổn, phối hợp hé miệng ăn vài miếng.

Thanh niên thấy Hứa Kính Hằng phối hợp, tươi cười liền trở lại trên mặt, chỉ đến khi Hứa Kính Hằng tỏ vẻ là mình ăn không nổi nữa, thanh niên mới cao hứng bưng bưng vui vẻ đi ra ngoài.

Cửa phòng mở rộng, đèn phòng ngủ sáng rực, Hứa Kính Hằng nhìn poster của mình dán đầy trên tường, thái dương đau nhức.

Hiện tại hẳn là buổi tối, Ôn Duy Viễn về nhà không nhìn thấy mình thì sẽ làm gì?

Hứa Kính Hằng nghiêng người, xác định điện thoại trong túi áo đã bị thanh niên lấy mất, y không biết thanh niên này có dùng điện thoại nói gì với Ôn Duy Viễn không, cũng không biết Ôn Duy Viễn có thể tìm được mình hay không. Thanh niên này hiện tại chỉ trối mình, nhưng sau này còn làm ra chuyện gì nữa, không ai biết được, ngay bây giờ y cũng không thể ngồi yên chịu chết, Hứa Kính Hằng nhắm mắt lại, cố gắng tìm kiếm đối sách.

22. Chương 22

Cùng lúc đó, lực lượng cảnh sát đang ngày đêm phân tích băng ghi hình, cửa hàng hai bên đường thật sự rất nhiều, Ôn Duy Viễn cũng hỗ trợ cảnh sát cùng xem, từ sáng đến tối, lại từ tối đến sáng, hẳn đã một

ngày một đêm không hề chớp mắt, sau đó Thôi Tiệp tới bảo hấn đi nghỉ một lát, Ôn Duy Viễn lắc đầu, không nói gì, con mắt đỏ ngầu vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Thôi Tiệp buông tiếng thở dài, ngồi bên cạnh hấn cùng xem.

Hứa Kính Hằng ngủ thiếp đi lúc nào, chính y cũng không có ấn tượng, thân thể rất mệt mỏi, không có khí lực, tình huống như vậy rất không ổn, hình như là sinh bệnh rồi.

Chân lộ ra bên ngoài thật lạnh, khi bị thanh niên mang ra khỏi nhà y vốn để chân trần, trong phòng ngủ cả đêm, thanh niên cũng không đưa chăn mền cho y, cộng với đoạn thời gian trước cũng không nghỉ ngơi tốt, đại khái là thân thể hư nhược, dẫn tới bị cảm lạnh.

“Này, có ai không?” tuy đã kéo rèm lại, nhưng hiệu quả chắn sáng cũng không tốt lắm, ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào, Hứa Kính Hằng khẳng định, bây giờ là ban ngày.

“Anh đã tỉnh?” Trên mép thanh niên có dính bột trắng, hấn là đang đánh răng dở nghe tiếng Hứa Kính Hằng kêu mới chạy tới.

“Hiện tại mấy giờ rồi? Tôi hình như bị bệnh rồi” thanh âm Hứa Kính Hằng khàn khàn.

Sắc mặt người trên giường quả thật không tốt lắm, thanh niên đi đến, một tay sờ trán Hứa Kính Hằng, tay kia sờ trán mình, một lúc sau khấn trương nói: “Thân nhiệt hơi cao, anh sốt rồi!”

“Đưa tôi tới bệnh viện đi.”

“Đầu tiên phải đo nhiệt độ đã rồi tính sau.” Thanh niên chạy ra ngoài tìm kiếm một hồi, rồi quay lại đo nhiệt độ cho Hứa Kính Hằng, ba mươi tám độ, thân nhiệt quả thật cao, nhưng nếu đưa Hứa Kính Hằng đến bệnh viện, y sẽ rời bỏ mình, thật vất vả mới đem được người về, sao có thể thả đi như vậy?

Đúng! Không thể thả y đi!

Mới ba mươi tám độ cũng không nghiêm trọng lắm, thanh niên lấy khăn ướt chườm trán cho Hứa Kính Hằng, trong nhà không có thuốc hạ sốt, cậu ta liền lấy ít thuốc cảm cho y uống.

Hứa Kính Hằng sau khi uống thuốc liền bắt đầu mệt mỏi, ý thức rời rạc lại nghe thanh niên lầm rầm bên tai nói hấn đừng bỏ đi, đừng quay về nơi đó.

Đi nơi nào? Làm cái gì?

Hứa Kính Hằng đến sức lực mở miệng cũng chẳng có, nhắm mắt lại, ngất đi.

Băng ghi hình còn ba cuộn chưa xem, nhóm cảnh sát xem cả đêm, mắt vừa xót vừa đau, thuốc nhỏ mắt mới khai ra đã dùng hết, bọn họ vuốt vuốt mũi, nhắm mắt mấy phút đồng hồ, lại định tiếp tục xem.

Ôn Duy Viễn trừng to mắt, cặp mắt hấn hấn đầy tơ máu, mệt mỏi hiện rõ, trên cằm râu ria lởm chởm, nhìn rất chật vật, hấn hoàn toàn không thêm để ý, như thể dù sinh mạng chấm dứt, hấn cũng phải chăm chú nhìn vào màn hình.

Thanh âm mơ hồ trong băng ghi hình xẹt xẹt phát ra cả đêm, Ôn Duy Viễn đột nhiên vươn về phía trước kêu lên.

“Tìm được rồi!”

Cảnh sát như ong vỡ tổ vây tới, Ôn Duy Viễn nhấn nút tua lại, chỉ vào một khối nhỏ trên màn hình: “Chiếc xe này là của Kính Hằng!”

Nhân viên kỹ thuật tạm dừng hình ảnh, không ngừng phóng to, sau khi phóng to thì biến số nhìn vẫn không rõ lắm, tuy nhiên khi phân tích hình dáng, đúng là số xe Hứa Kính Hằng.

Xem xét băng ghi hình dựa trên vị trí của cửa hàng, ba cuộn băng sau chắc chắn sẽ quay được phương hướng xe chạy, cảnh sát thông qua những băng ghi hình này xác định được vị trí khu dân cư xe Hứa Kính Hằng dừng lại. Bọn họ lập tức hành động, đến khu đó, tiếp tục điều tra.

Ôn Duy Viễn ngồi ở ghế sau, mặt vui vào lòng bàn tay, rốt cục cũng có manh mối

Kính Hằng, chờ anh.

Thanh niên đi mua thuốc và miếng dán hạ sốt ở dưới lầu, về đến nhà phát hiện Hứa Kính Hằng mặt đỏ bất thường, đưa tay sờ thử, nóng còn hơn lúc nãy, cậu ta vội vàng đánh thức Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng hé mắt, mệt mỏi nhìn cậu ta.

Thanh niên vừa nhét cặp nhiệt độ vào tay y, vừa cho y uống thuốc hạ sốt.

Không quá nửa tiếng đồng hồ, nhiệt độ cơ thể Hứa Kính Hằng từ ba mươi tám độ đã lên tới ba mươi chín độ rưỡi.

Thanh niên sợ hoảng hồn, nếu cứ tăng lên như vậy nhất định sẽ có chuyện không may, nhưng cũng vẫn ôm tâm trạng chờ ăn may – đã uống thuốc hạ sốt chắc cũng sẽ nhanh hạ nhiệt thôi.

Đầu Hứa Kính Hằng rất đau, họng cũng đau nhức, y giật giật môi kêu khát, thanh niên lập tức bưng nước đến cho y uống.

Uống nước và ăn cơm không giống nhau, tư thế nằm ngửa rất khó ngẩng đầu, thêm nữa Hứa Kính Hằng lại đang sinh bệnh, thanh niên không để ý nhiều được như vậy, cởi bỏ dây trói trên tay Hứa Kính Hằng, đỡ y ngồi dậy uống nước.

Uống xong nước, Hứa Kính Hằng nằm trên giường lại kêu đói.

Từ lúc tỉnh lại tới giờ một miếng cũng chưa ăn, thanh niên cuống quýt chạy đi nấu cơm, Hứa Kính Hằng nằm một lát, đến khi sức lực khôi phục một chút, mới ngồi dậy tháo dây trói chân mình.

Đây là thời cơ bỏ trốn tốt nhất, y không thể bỏ qua!

Đội cảnh sát đi vào khu dân cư, cùng bảo vệ nói chuyện với nhau vài câu, rất nhanh liền rõ ràng được danh tính thanh niên.

Nói ra thì cũng may mắn, xe cộ của cả khu đều phải đăng kí, bởi vì thanh niên là người trong khu này, bảo vệ cũng từng gặp qua cậu ta, cho nên khi thấy cậu ta chạy một cái xe đất tiền về, bảo vệ rất dễ ghi nhớ, lập tức đem sổ lầu và phòng của cậu ta báo cho cảnh sát.

Bọn họ tập trung lên lầu, nắp hai bên cửa, lại cử một người mặc thường phục ra gõ cửa.

Thanh niên nghe được tiếng gõ cửa đi ra, còn chưa đến gần cửa, lại nhìn thấy Hứa Kính Hằng đang đứng trước phòng ngủ.

Thanh niên nói: “Sao anh đi ra được?”

Hứa Kính Hằng sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng giả vờ đi về hướng nhà vệ sinh, vừa đi vừa nói: “Tôi đi vệ sinh.”

Thanh niên không thể biết Hứa Kính Hằng nói thật hay nói dối, tiếng gõ cửa vang lên không dứt, thanh niên lại sợ Hứa Kính Hằng bỏ trốn hay kêu cứu, cậu ta nói: “Anh trước tiên quay về phòng đi.”

Hứa Kính Hằng đứng im tại chỗ, không hề di chuyển, y đang do dự, quay về phòng sau đó lại tìm cơ hội chạy trốn, hay là kêu cứu với người đang gõ cửa thì khả năng thành công cao hơn.

Hứa Kính Hằng do dự, làm cho sắc mặt thanh niên trầm xuống, cậu ta quay về phòng bếp, cầm dao từng bước một hướng về phía Hứa Kính Hằng, đe dọa nói: “Anh có đi vào hay không?”

Đúng lúc này, cảnh sát chờ mãi không thấy người mở cửa liền đập một cái phá tung cửa.

Thanh niên nhanh chóng áp sát Hứa Kính Hằng, túm lấy y.

Cảnh sát móc súng ra hô to: “Buông anh ta ra!”

Ôn Duy Viễn lo lắng đứng phía sau hô: “Kính Hằng!”

Hứa Kính Hằng nhìn thấy Ôn Duy Viễn, không kiềm chế được gọi to: “Duy Viễn!”

“Ôn, Duy, Viễn!” Thanh niên nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Là người mê hoặc Kính Hằng! Người có cái gì tốt chứ?”

Cảnh sát không dám hành động thiếu suy nghĩ, dao của thanh niên kề sát cổ Hứa Kính Hằng, lơ như chọc giận hắn, an toàn của con tin sẽ bị uy hiếp.

Ôn Duy Viễn lại phát hiện Hứa Kính Hằng đang bệnh, hắn cau mày hỏi: “Kính Hằng làm sao vậy?”

Hứa Kính Hằng nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là phát sốt.”

Đột nhiên ngữ điệu của thanh niên thay đổi, khẩn khẩn dục dục hỏi: “Kính Hằng, uống thuốc xong mà vẫn khó chịu sao?”

Một người dữ tợn hung hăng bỗng nhiên trở nên nhút nhát nhu nhược, làm cho cảnh sát và Ôn Duy Viễn kinh ngạc không nhỏ, Hứa Kính Hằng biết rõ thanh niên này tinh thần không bình thường, nhưng dưới loại tình huống này y không có cách nào khác nói cho người đối diện, chỉ hy vọng bọn họ có thể phát hiện nhanh một chút.

Dao của thanh niên từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi cổ Hứa Kính Hằng, ân cần hỏi đông hỏi tây.

Hứa Kính Hằng vẻ mặt đau khổ nói: “Khó chịu, cả người vô lực.” y đang cố ý làm cho thanh niên phân tâm.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Tôi muốn đi nằm nghỉ một lát.”

“Được.....”

“Dao.....” Hứa Kính Hằng liếc mắt nhìn con dao, “Cậu như vậy khó đi lại lắm.”

Dao được rút lại, Hứa Kính Hằng thở dài một hơi, cảnh sát liền tiến vào một bước, thanh niên phản ứng kịp, biểu tình lại biến thành cái bộ dạng khùng bố ban đầu.

“Anh gạt tôi? Anh muốn bọn họ bắt tôi, sau đó anh có thể cùng Ôn Duy Viễn ở bên nhau? Không có khả năng”

Dao một lần nữa được giơ lên, tim mọi người vọt lên tới cổ họng.

Ôn Duy Viễn nói: “Đừng động đến em ấy, để tôi đến, đổi chỗ với em ấy.”

“Không được!”

“Không được!”

Hai tiếng hô lên cùng một lúc, là của Hứa Kính Hằng và cảnh sát, Ôn Duy Viễn nghiêm nghị nói: “Em đang bệnh!”

Thanh niên âm trầm bật cười: “Tốt, người tới đây, người tới ta liền thả anh ấy.”

Cậu ta nói thật hay giả, không ai biết được, nhưng Ôn Duy Viễn phải đánh cuộc một lần, thanh niên chỉ có một mình, nếu như cậu ta không thả Hứa Kính Hằng, hắn không thể đối phó được; Nhưng nếu như thanh niên thả Hứa Kính Hằng, hắn sẽ nghĩ ra biện pháp tự giải cứu mình.

Ôn Duy Viễn từ phía sau tiến ra, yên lặng nhìn Hứa Kính Hằng, từng bước một đi về hướng thanh niên.

Thanh niên nói: “Người giơ hai tay lên!”

Ôn Duy Viễn làm theo, đợi cho hắn đi đến bên cạnh thanh niên, thanh niên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đem Hứa Kính Hằng đẩy về phía cảnh sát, sau đó vung dao lên hét lớn: “Người chết, Kính Hằng sẽ yêu ta!”

Vừa dứt lời một dao bổ xuống, Ôn Duy Viễn không cách nào trốn tránh, chỉ có thể giơ tay lên đỡ, dao vạch một đường dài trên tay hắn, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống đất, Hứa Kính Hằng vô cùng sợ hãi, lúc dao của thanh niên lần nữa hạ xuống, y liền chạy tới, muốn thay Ôn Duy Viễn ngăn lại.

Thanh niên vốn không quan tâm sống chết của chính mình, từ trước tới giờ cậu ta luôn yêu mến Hứa Kính Hằng, xem Ôn Duy Viễn là cái đinh trong mắt. Từ lúc Ôn Duy Viễn đưa ra điều kiện trao đổi, cậu ta chỉ nghĩ được một việc — giết Ôn Duy Viễn!

Hứa Kính Hằng không thể trơ mắt nhìn Ôn Duy Viễn chết, vậy thì hết như hấn dùng mạng mình để đổi lấy y vậy.

Thanh niên thấy rõ người đang lao tới là Hứa Kính Hằng, vội vàng thu tay lại, nhưng dao đã vượt ra, rạch một vết trên cánh tay Hứa Kính Hằng, miệng vết thương không sâu như của Ôn Duy Viễn, nhưng cũng chảy không ít máu.

“Tôi không hề muốn làm anh bị thương.” Thanh niên đã mất con dao, vừa lắc đầu vừa xua tay, cậu ta chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ làm bị thương con người cao không với nổi này.

Cảnh sát nắm bắt thời cơ, bắt thanh niên lại, cậu ta không ngừng nói xin lỗi, điên điên khùng khùng.

Qua kiểm tra, tinh thần thanh niên này thật sự có vấn đề, cậu ta là fan cuồng của Hứa Kính Hằng, không chỉ theo dõi Hứa Kính Hằng, thậm chí đem nhà của mình, trang hoàng bố trí giống hệt nhà Hứa Kính Hằng.

23. Chương 23

Xe cứu thương chở một cặp tình nhân đồng tính đến bệnh viện, nhận được tin tức phóng viên liền vây kín bệnh viện.

Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng được đưa đến 2 phòng phẫu thuật khác nhau, khâu vết thương.

Sau khi ra, lại được xếp vào nằm cùng phòng.

Đến lúc hết thuốc tê, hai người đều đau tới nhe răng trợn mắt.

Hứa Kính Hằng nói: “Em khâu ba mũi, còn anh?”

Ôn Duy Viễn: “Bảy mũi.”

Hứa Kính Hằng gật gật đầu, cười nói: “Cộng lại là mười mũi, thập toàn thập mỹ, thật tốt.”

Ôn Duy Viễn vô cùng đau đớn, cười còn không nổi, vẫn không nhịn được trêu ghẹo: “Người khác đính ước thì mỗi người đeo một chiếc nhẫn, chúng ta so với bọn họ còn có thêm một vết sẹo.”

“Nhẫn đeo có thể làm rơi, vết sẹo thì xóa không được.”

Ôn Duy Viễn dùng tay không bị thương, bắt lấy tay không bị thương của Hứa Kính Hằng nói: “Hết như vị trí của em trong lòng anh vậy, vĩnh viễn không xóa được.”

Lời yêu thương từ miệng bật ra, hai người đồng thời sửng sốt, Ôn Duy Viễn ý thức được mình vừa nói cái gì, trên mặt đỏ ửng khả nghi, Hứa Kính Hằng cười đến mắt híp lại thành một đường, không nghĩ tới Ôn Duy Viễn ngoại trừ câu anh yêu em, còn có thể nói ra mấy lời buồn nôn này.

Miệng vết thương đã được khâu lại, nghỉ ngơi một ngày có thể xuất viện, Hứa Kính Hằng thì lại bởi vì trước khi bị thương còn phát sốt, bị bệnh viện yêu cầu lưu lại theo dõi ba ngày, tiện thể quan sát tình huống vết thương.

Y ở lại bệnh viện, Ôn Duy Viễn cũng không đi, hai người nằm cùng một phòng bệnh, mẹ Ôn dẫn Ôn Giác mang đồ ăn vào, người một nhà vui vẻ hòa thuận, hết như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bảy ngày sau thì cắt chỉ, Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng cánh tay đặt cùng một chỗ, hai vết sẹo một ngắn một dài rõ ràng rành.

Hai người bèn nhìn nhau cười, thu thập hành lý theo đoàn làm phim [Em trai thấp sáng những vì sao] đi quay.

Đoàn làm phim vì hai diễn viên chính bị thương mà phải hoãn quay một tuần, tin tức đồng tính đã hạ nhiệt, vốn tưởng rằng sẽ không ai để ý đến cái bộ phim chưa làm tuyên truyền này, ai ngờ bởi vì Ôn, Hứa hai người bị thương, lại một lần nữa đem bộ phim đẩy lên đầu đề tin tức.

Từ lúc bắt đầu quay, phóng viên tìm đến đoàn phim thăm dò tin tức nhiều vô số kể, Ôn Duy Viễn cùng Hứa Kính Hằng chụm đầu một chỗ cười cười nói nói, phóng viên nhìn bộ dáng vui vẻ bên nhau của họ, chẳng ai lại cả gan đi hỏi một cái vấn đề không thoải mái nào đó, thậm chí nhiều phóng viên còn hỏi hai người có định ra nước ngoài kết hôn không.

Ôn Duy Viễn nói: “Tạm thời thì chưa.”

Hứa Kính Hằng cũng nói: “Kết hôn bất quá cũng chỉ là hình thức, chuyện của bọn tôi ai cũng rõ như ban ngày, tờ giấy kia đối với chúng tôi mà nói cũng không quan trọng.”

Phóng viên hỏi: “Hai anh em trong [Em trai thấp sáng những vì sao], họ yêu nhau phải không?”

“Cái này chính tôi cũng không thể nói rõ được.” Hứa Kính Hằng cười rộ lên, nhìn Ôn Duy Viễn nói, “Thật ra chúng tôi cũng tò mò muốn biết đó.”

Ôn Duy Viễn cũng theo đó mà gật đầu: “Đến biên kịch Tông còn không rõ mà, đành phải chờ phim phát hành rồi mọi người xem mà nhận xét vậy.”

Phó đạo diễn hô lớn chuẩn bị quay, tất cả các bộ phận về đúng vị trí.

Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng tạm biệt phóng viên, đi đến trung tâm cảnh quay.

Hai người bọn họ tuy rằng từng hợp tác trong rất nhiều phim truyền hình, nhưng phim điện ảnh là lần đầu. phim truyền hình và điện ảnh khác biệt rất lớn, đặc biệt là bộ phim này còn dùng chứng tự kỷ làm tình tiết chính. Lời thoại của Hứa Kính Hằng rất ít, đa phần là y phải làm sao dùng ngôn ngữ cơ thể và biểu cảm để thể hiện được biến hóa tâm tình của em trai, mà vấn đề khó khăn của Ôn Duy Viễn là phải nắm được sự thay đổi tâm lý của anh trai, từ chán ghét em trai bị tự kỷ, đến chậm rãi hiểu cậu, chiều cố cậu, nếu như tiến độ biến chuyển tâm lý nắm bắt không tốt, sẽ làm cho khán giả cảm thấy rất giả, rất là kịch.

Hiện tại cảnh này là lúc việc làm ăn của anh trai đang gặp khó khăn, hắn cũng không nói những chuyện này với em trai, em trai cũng không hỏi, mà cũng chẳng hiểu. Nhưng ngày đó về nhà, em trai nhìn ra hắn không vui, em trai dùng phương thức riêng của mình, an ủi cũng cố vũ anh trai, đây là bước ngoặt khiến cho quan hệ anh em của họ trở nên tốt đẹp.

Trong cảnh quay, anh trai vào nhà, thanh âm hắn đóng cửa lớn hơn bình thường, em trai đang ngồi trên thảm vẽ tranh ngừng đầu, phát hiện lông mày anh trai cứ nhứ lại.

Anh trai đổi dép, bước lên thảm, chỗ đó bày đầy bút màu và giấy vẽ, em trai hai mươi một tuổi mắc chứng tự kỷ của hắn ngồi cạnh bàn trà, mở to mắt mà nhìn hắn.

Anh trai ngồi xuống nói: “Có đôi khi thật hâm mộ em, sống trong thế giới của chính mình, cái gì cũng không biết.”

Sau khi cha mẹ chết, em trai không hề nhỏ một giọt nước mắt, cậu đứng trước bia mộ, kéo tay anh trai hỏi: “Anh, ba mẹ đâu?”

Anh trai chỉ vào hai ngôi mộ nói: “Bọn họ ở bên trong.”

Em trai gật gật đầu, không nói gì nữa, tang lễ chấm dứt, hắn dẫn em trai về, em trai hỏi: “Cha mẹ không theo chúng ta về sao?”

Anh trai ngẩng đầu lên nói: “Bọn họ vĩnh viễn ở lại chỗ đó.”

Em trai chẳng hiểu vĩnh viễn là gì, nhưng lại biết ở lại là thế nào, cậu kéo tay anh trai nói: “A, từ nay về sau chúng ta ở cùng một chỗ.”

Đã không biết chết chóc là gì, thì sẽ biết sợ sao?

Anh trai lắc đầu, hiếm khi thân mật mà xoa đầu em trai nói, ở trong thế giới của cậu, cậu không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, cậu là người vui sướng nhất trên thế giới này.

Em trai lại cầm bút màu tựa vào bàn trà vẽ nhanh một bức tranh, anh trai nghiêng đầu nhìn cậu vẽ hai bức tranh.

Anh trai kiên nhẫn nhìn cậu vẽ, tâm tình bực bội bất an trước khi vào nhà kia cũng thông thả mà nhạt dần.

Sau khi em trai vẽ xong, đem bức thứ nhất vẽ trời mưa đặt lên bàn, sau đó bức thứ hai vẽ hoa hướng dương đang đối mặt với mặt trời mỉm cười đưa cho anh trai.

Anh trai khó hiểu cầm lấy bức tranh.

Em trai đẩy đẩy tay anh trai, nghiêm túc nói: “Bức này cho anh, trời mưa không tốt, em dùng hoa hướng dương của em đối với anh.”

Đây là lần đầu tiên anh trai đi vào thế giới của em trai, thì ra trong thế giới của em trai có hắc.

Anh trai vui vẻ tiếp nhận bức tranh kia, nở một nụ cười thật tâm với em trai nói: “Cảm ơn em.”

Em trai cười, lộ ra hàm răng trắng tinh hỏi: “Anh, buổi tối em có thể ngủ cùng với anh không?”

Trước kia đều là ba mẹ ngủ cùng em trai, sau khi họ qua đời, mỗi khi trời tốt, anh trai đều đuổi em trai ôm gối đầu đứng chờ ở cửa phòng mình đi, mà hôm nay, hắc không muốn làm vậy.

Anh trai xoa đầu em trai nói: “Được.”

Em trai hệt như như con mèo nhỏ cọ cọ lòng bàn tay anh trai.

Đạo diễn hô một tiếng “Cắt!”, hình ảnh dừng lại tại khung cảnh hai người ấm áp này, Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng vẫn còn chưa thoát khỏi cảnh diễn, một lúc sau khi dừng quay, vẫn hưởng thụ ấm áp của nhau.

Phóng viên xung quanh bị một màn này cảm động, liên tục mà chụp ảnh hai người họ.

Ngày hôm sau trên các báo giải trí đều đăng hình hai người họ, chân thành tha thiết trong mắt khi nhìn nhau làm rung động lòng người.

Người khinh bỉ chữ rửa càng ngày càng ít, các phóng viên đến phỏng vấn sau đó thì xem họ như một cặp tình nhân bình thường mà phỏng vấn.

Tình cảm của Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng làm một người rồi lại một người cảm động, những tin tức bêu xấu ngày trước trên tạp chí biến mất hoàn toàn, ngược lại tích cực đưa tin diễn tiến tình cảm của hai người, cùng với tin tức giới thiệu và tiến trình phim [Đệ đệ thấp sáng những vì sao].

Trong khi quay thì hai người là anh em, trong lúc diễn dù có kịch động, cũng sẽ từ tên biến thành đơn giản nhất, rồi lại là tiếng gọi thâm tình nhất _ Ca.

24. Chương 24

Quay phim kéo dài một thời gian, cuối cùng cũng sắp xong, buổi tối Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng quay về khách sạn, Hứa Kính Hằng cầm quần áo đi tắm.

Văn Tiểu Thành cũng không lấy hai phòng riêng cho bọn họ, dù sao cũng là một cặp tình nhân công khai, ở cùng một chỗ, còn có thể tiết kiệm chi phí.

Thật là keo kiệt, Hứa Kính Hằng cởi sạch quần áo, mở vòi sen, bất quá cho dù Văn Tiểu Thành lấy hai phòng, cũng sẽ có 1 phòng không được sử dụng, y và Ôn Duy Viễn cuối cùng có thể quang minh chính đại ở bên nhau, bọn họ cũng không muốn tách riêng.

Gội đầu làm cho trên tóc đầy bọt, Hứa Kính Hằng vò vò tóc, làm cho bong bóng càng lúc càng nhiều, gội sạch sẽ rồi, lại bắt đầu xả nước.

Một bàn tay lành lạnh đột nhiên xoa lên lưng y, Hứa Kính Hằng mở mắt ra phát hiện trong tầm mắt hiện ra thêm một đôi chân, theo đó một đôi bàn tay từ lưng vuốt lên đến mái tóc còn đầy bọt dầu gội chưa xả sạch của Hứa Kính Hằng.

Mười ngón tay luồn vào trong tóc, Ôn Duy Viễn cúi xuống nói: “Anh giúp em tắm.”

Hứa Kính Hằng không trả lời, buông tay, dùng hành động trả lời Ôn Duy Viễn.

Bọt xà bông vẫn còn đang dính trên tay y, Hứa Kính Hằng lại nổi hứng nghịch ngợm, dùng tay bôi lên người Ôn Duy Viễn, đầu tiên là lòng bàn tay, rồi lại dùng mu bàn tay.

Bọt trắng lưu lại dấu vết trên đùi Ôn Duy Viễn, Hứa Kính Hằng còn nghĩ chưa đủ, lấy mu bàn tay cọ xát âm hành đang mềm nhũn.

Ôn Duy Viễn vì động tác của Hứa Kính Hằng mà khựng lại một lúc, sau đó lại tiếp tục vò tóc y.

Hứa Kính Hằng lúc nhẹ lúc mạnh ma xát, âm hành Ôn Duy Viễn bị y cọ xát dần trở nên cứng rắn, y cũng không cầm lấy, chỉ dùng mu bàn tay vuốt ve dục vọng đang xao động, một tay hết sạch bọt, y lại thay bằng tay kia.

Ôn Duy Viễn đã sớm xả sạch tóc cho Hứa Kính Hằng, lại làm bộ vò vò mái tóc mềm mại của y, hưởng thụ hành động đốt lửa trên chộc của người yêu.

Dục vọng cứng lên, vừa dài vừa cứng, Hứa Kính Hằng dùng mu bàn tay đẩy một cái, cái thứ nóng bỏng kia liền đụng vào mông y.

Chỉ là chút đụng chạm vô ý, cũng làm cho Hứa Kính Hằng chịu không nổi bắt đầu run rẩy.

Ôn Duy Viễn nâng mặt Hứa Kính Hằng lên, từ đằng sau vươn đầu tới hôn môi.

Hứa Kính Hằng nghiêng đầu, hé miệng hoan nghênh Ôn Duy Viễn đến, dòng nước từ trên đỉnh đầu bọn họ chảy xuống, lướt qua hai đôi môi đang dây dưa, lại chảy xuôi theo mỗi tác da thịt.

“Ừm..... Ừm.....” Thanh âm không rõ là không rõ là từ miệng hay chỉ là âm mũi.

Hai tay Ôn Duy Viễn đặt trên mông Hứa Kính Hằng, dùng một phương thức xoa nắn cực kì sắc tình, nước ấm từ sống lưng chảy thẳng đến khe mông, theo nơi bị Ôn Duy Viễn tách ra kia, chảy vào địa phương bí mật.

Ôn Duy Viễn mượn nụ hôn, ôm lấy Hứa Kính Hằng xoay người y lại, làm cho nước chảy có thể trực tiếp nhanh nhất từ trên lưng chảy xuôi xuống rửa sạch cửa vào mẫn cảm.

Ngón tay chọn thời cơ thích hợp, thuận theo phương hướng nước chảy, chơi đùa với lối vào chật hẹp.

Hứa Kính Hằng bị hấn đùa bồn đến bứt rứt nóng nảy, ngọn lửa trong cơ thể càng cháy mạnh làm cho miệng khô lưỡi khô, y vặn vẹo uốn éo thân thể, hướng về phía sau chủ động nghênh đón ngón tay Ôn Duy Viễn.

“Muốn?” Ôn Duy Viễn tách khỏi môi Hứa Kính Hằng.

Hứa Kính Hằng nhìn hấn, bọt nước lấp lánh đọng trên lông mi: “Ừm, ca, mau tiến vào.”

Chuyện làm Ôn Duy Viễn cực kì khó kiềm chế nhất chính là vào hoàn cảnh này mà Hứa Kính Hằng gọi mình là “ca”, hấn nắm chặt eo y, làm cho cái mông của y nâng lên, không chút do dự xông vào.

Một phát tiến vào hết làm cho bụng y trương lên, Hứa Kính Hằng rên lên một tiếng.

Ôn Duy Viễn bắt lấy dục vọng của y, vừa xoa nắn, vừa đưa đẩy thất lưng ra ra vào vào.

“Kính Hằng..... Kính Hằng.....” Dưới loại tình huống này, Ôn Duy Viễn không biết nói cái gì, những năm qua, Hứa Kính Hằng đối tốt với hấn ra sao, hấn không cách nào quên được, ràng buộc sâu sắc giữa hai người không ai có thể tháo gỡ, mỗi một lần gọi tên, đều là một câu đùng rời đi, anh yêu em.

Hứa Kính Hằng không ngừng gọi “Ca”, đáp lại Ôn Duy Viễn.

Những lời giữa tình nhân với nhau luôn làm người ta thấy ngọt ngào, người ngoài nghe cũng không hiểu, từng chữ, từng câu đều có câu chuyện của riêng nó, mà những câu chuyện đó, chỉ có hai người yêu nhau mới có thể hiểu.

[Đệ đệ thấp sáng những vì sao] sau khi quay xong, còn có rất nhiều công tác hậu kì cần hoàn thành trước khi phát hành, những người muốn Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng quay phim lại bắt đầu tìm đến bọn họ như trước kia, mỗi ngày hai người đều rất bận rộn với công việc.

Trải qua cái chết của cha, tình yêu đồng tính bị công khai cùng với chuyện Hứa Kính Hằng bị người hâm mộ bắt cóc, hai người bắt đầu có những thay đổi.

Đóng phim không còn là chuyện quan trọng nhất với họ, bọn họ vẫn đem phần lớn tinh lực đặt trên chuyện phát triển sự nghiệp, nhưng vẫn dành nhiều thời gian cho người thân, cho đối phương.

Bốn tháng sau [Đệ đệ thấp sáng những vì sao] bắt đầu công chiếu, rạp chiếu phim lúc nào cũng chật ních, Văn Tiểu Thành lôi kéo Tông Khang đi xem nhiều lần mỗi lần một rạp khác nhau, Ôn Duy Viễn vốn hay cười nhạo loại hành vi này, cũng dẫn Hứa Kính Hằng cùng cả trang đi xem tới ba lần.

Bộ phim này có ý nghĩa rất quan trọng với bọn họ, chỉ sợ trên đời này chỉ có Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng mới hiểu.

Tiếng “Ca” này Hứa Kính Hằng gọi hơn mười năm, Ôn Duy Viễn chính là bị tiếng gọi chất chứa bao nhiêu tình cảm này vây bọc. Trong thiên hạ, ngoại trừ Hứa Kính Hằng không có ai có thể đi vào tâm Ôn Duy Viễn, cũng không có người nào khác có thể làm Ôn Duy Viễn buông bỏ nguyên tắc không chủ động nói lời yêu, càng không có ai khác có thể lôi Ôn Duy Viễn cố chấp ra khỏi bóng ma u ám trong lòng.

Bọn họ gặp nhau là trùng hợp, bọn họ yêu nhau là ngẫu nhiên, mà bọn họ bên nhau lại là mệnh trung chú định (định mệnh).

Nửa năm sau, liên hoan phim hàng năm được tổ chức, lúc [Đệ đệ thấp sáng những vì sao] được công bố là phim điện ảnh hay nhất năm, người trao giải đứng trên sân khấu gọi: “Mời người đoạt giải lên nhận giải thưởng.”

Đạo diễn Văn Tiểu Thành không lên, hần ngồi cạnh Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng nói: “Hai người lên đi.”

Ôn Duy Viễn cười với Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng đứng lên, Ôn Duy Viễn nắm tay y, hai người cùng nhau đi lên bục nhận giải.

Trên sân khấu hoa lệ Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng cúi người cảm ơn tất cả mọi người.

Người trao giải nói: “Hai người cùng nhau nhận giải? Cái này thật đúng là xưa nay chưa từng có.”

Hứa Kính Hằng cười cười xin lỗi: “Không có cách nào, đây là mệnh lệnh của đạo diễn Văn, không dám không nghe theo.”

Khán giả bị biểu tình hài hước của Hứa Kính Hằng chọc cười.

Người trao giải cũng vui vẻ cười ha ha nói: “Ai muốn phát biểu cảm tưởng khi nhận giải trước nào?”

Ôn Duy Viễn nhìn Hứa Kính Hằng, Hứa Kính Hằng cầm lấy giải thưởng nói: “Tôi phụ trách cảm giải thưởng, anh ấy phụ trách phát biểu.”

Người trao giải nói: “Hai người tâm linh tương thông, liếc mắt một cái là biết người kia nghĩ gì, phân công như vậy rất chính xác nha.”

Tình cảm của Ôn Duy Viễn và Hứa Kính Hằng không người nào là không biết, người ngồi dưới hàng ghế khán giả nhìn hai người bị trêu chọc đỏ mặt, lại ồ lên cười.

Ôn Duy Viễn đợi tiếng cười nhỏ hần mới bắt đầu cầm micro nói: “Có thể đoạt được giải thưởng này tôi rất hạnh phúc, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và yêu thích bộ phim.” Tầm mắt chuyển sang phía Hứa Kính Hằng, Ôn Duy Viễn trầm mặc hồi lâu, trên mặt vẫn mang nét cười nhàn nhạt, hần nhìn Hứa Kính Hằng, độ cong nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, Hứa Kính Hằng không nói lời nào, mỉm cười nhìn hần.

Ôn Duy Viễn lại quay về biểu tình nghiêm túc, nhìn về phía tất cả quan khách: “Tôi và Hứa Kính Hằng từng giành được rất nhiều giải thưởng, nhưng có thể tay trong tay đứng cạnh nhau nhận giải lại là lần đầu tiên. Tôi rất biết ơn thời điểm gặp phải cản trở, Hứa Kính Hằng có thể đứng ở bên cạnh tôi, cổ vũ tôi, làm bạn với tôi, càng thêm biết ơn cậu ấy đã dùng cả đời để đánh cuộc cho tình yêu đầu tiên và duy nhất này, hôm nay đứng đây trên sân khấu này, tôi thề với tất cả mọi người, sau này bất luận đối mặt với khó khăn nào đi nữa, tôi vẫn sẽ đem cả đời này của mình để Hứa Kính Hằng thắng được lần đánh cuộc này. Cảm ơn.”

Nói dứt lời, Ôn Duy Viễn kéo Hứa Kính Hằng đi xuống sân khấu, ánh đèn sân khấu chiếu sáng thân ảnh hai người đang rời đi, ánh đèn máy ảnh của các phóng viên chớp nháy liên tục xung quanh họ.

Ôn Duy Viễn kiên định cùng Hứa Kính Hằng sóng vai đồng hành, con đường này cho dù có bao nhiêu chông gai, anh cũng sẽ không bao giờ buông tay em.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-on>